

SÉNAT DE BELGIQUE

SESSION DE 1999-2000

2 FÉVRIER 2000

Projet de loi modifiant certaines dispositions relatives à la nationalité belge

Procédure d'évocation

AMENDEMENTS

N° 1 DE MME STAVEAUX-VAN STEENBERGE
ET DE M. VERREYCKEN

Art. 1er à 14

Remplacer ces articles comme suit:

«Article 1er. — La présente loi règle une matière visée à l'article 78 de la Constitution.

Art. 2. — Le Code de la nationalité belge, institué par la loi du 28 juin 1984 et modifié par les lois des 22 mai 1991, 13 juin 1991, 6 août 1993, 13 avril 1995 et 22 décembre 1998, est abrogé.

Art. 3. — Il est inséré un Code de la citoyenneté contenant les dispositions suivantes :

Voir:

Documents du Sénat:

2-308 - 1999/2000:

N° 1: Projet transmis par la Chambre des représentants.

BELGISCHE SENAAT

ZITTING 1999-2000

2 FEBRUARI 2000

Wetsontwerp tot wijziging van een aantal bepalingen betreffende de Belgische nationaliteit

Evocatieprocedure

AMENDEMENEN

Nr. 1 VAN MEVROUW STAVEAUX-VAN STEENBERGE EN DE HEER VERREYCKEN

Art. 1 tot en met 14

Deze artikelen vervangen als volgt:

«Artikel 1. — Deze wet regelt een aangelegenheid als bedoeld in artikel 78 van de Grondwet.

Art. 2. — Het Wetboek van de Belgische nationaliteit, ingevoerd door de wet van 28 juni 1984 en gewijzigd door de wetten van 22 mei 1991, 13 juni 1991, 6 augustus 1993, 13 april 1995 en 22 december 1998, wordt opgeheven.

Art. 3. — Een Wetboek Staatsburgerschap wordt ingevoerd met de volgende bepalingen :

Zie:

Stukken van de Senaat:

2-308 - 1999/2000:

Nr. 1: Ontwerp overgezonden door de Kamer van volksvertegenwoordigers.

« CODE DE LA CITOYENNETÉ

*Chapitre Ier**Dispositions générales*

Article 1er. — Par citoyenneté, il y a lieu d'entendre l'appartenance à l'une des trois communautés visées à l'article 2 de la Constitution.

Pour l'application du présent Code, une personne est réputée mineure lorsqu'elle n'a pas encore atteint l'âge de dix-huit ans accomplis. Sa minorité est toutefois déterminée par la loi de son pays lorsque l'application de celle-ci a pour conséquence que la personne n'acquiert pas la citoyenneté.

Art. 2. — L'attribution, l'acquisition, la perte ou le recouvrement de la citoyenneté, de quelque cause qu'ils procèdent, ne produisent d'effet que pour l'avenir.

Art. 3. — La filiation n'a d'effet de plein droit en matière de citoyenneté que si elle est établie avant que l'enfant n'atteigne l'âge de dix-huit ans ou ne soit émancipé avant cet âge.

Art. 4. — La preuve de la citoyenneté est faite en établissant l'existence des conditions et formalités requises par la loi belge.

Toutefois, lorsque la citoyenneté trouve sa seule source dans la filiation ou l'adoption, elle est tenue pour établie, sauf preuve contraire, si la personne dont l'intéressé prétend tenir cette citoyenneté a joui d'une manière constante de la possession d'état de Belge.

Une personne possède l'état de Belge si elle exerce les droits qui sont reconnus exclusivement aux citoyens belges.

Art. 5. — Tout acte juridique ayant pour objet l'attribution, l'acquisition, la conservation, la perte ou le recouvrement de la citoyenneté peut être accompli en vertu d'une procuration spéciale et authentique.

Art. 6. — Les personnes qui sont incapables en raison d'une déficience mentale sont représentées, pour accomplir des actes juridiques en matière de citoyenneté, par leur représentant légal.

Les personnes pourvues d'un administrateur provisoire peuvent être représentées par ce dernier.

« WETBOEK STAATSBURGERSCHAP

*Hoofdstuk I**Algemene bepalingen*

Artikel 1. — Met het staatsburgerschap wordt bedoeld het behoren tot een van de drie Gemeenschappen zoals bedoeld in artikel 2 van de Grondwet.

Voor de toepassing van dit Wetboek wordt een persoon als minderjarig beschouwd wanneer hij de volle leeftijd van achttien jaren nog niet heeft bereikt. Zijn minderjarigheid wordt evenwel bepaald door zijn nationale wet wanneer dit ertoe leidt dat hij het staatsburgerschap niet verwerft.

Art. 2. — Toekenning, verkrijging, verlies en herkrijging van het staatsburgerschap, uit welke oorzaak ook, hebben alleen gevolg voor de toekomst.

Art. 3. — De afstamming heeft inzake het bezit van het staatsburgerschap alleen dan van rechtswege gevolg indien ze is vastgesteld voordat het kind de leeftijd van achttien jaar heeft bereikt of ontvoogd wordt voor die leeftijd.

Art. 4. — Het bewijs van het staatsburgerschap wordt geleverd door aan te tonen dat de bij de Belgische wet opgelegde voorwaarden en vormvereisten zijn vervuld.

Wanneer het staatsburgerschap alleen op afstamming of adoptie berust, wordt het, behoudens tegenbewijs, als bewezen beschouwd, indien de persoon aan wie de belanghebbende zijn staatsburgerschap beweert te ontnemen, zonder onderbreking de staat van Belg heeft bezeten.

Iemand bezit de staat van Belg, indien hij de rechten uitoefent die uitsluitend aan Belgische staatsburgers worden toegekend.

Art. 5. — Iedere rechtshandeling met betrekking tot de toekenning, de verkrijging, het behoud, het verlies of de herkrijging van het staatsburgerschap, kan worden verricht krachtens een bijzondere en authentieke volmacht.

Art. 6. — Personen die onbekwaam zijn uit hoofde van hun geestestoestand, worden, voor het verrichten van rechtshandelingen inzake staatsburgerschap, vertegenwoordigd door hun wettelijke vertegenwoordiger.

Personen aan wie een voorlopige bewindvoerder is toegevoegd kunnen door hem worden vertegenwoordigd.

*Chapitre II**L'acquisition de la citoyenneté*

Art. 7. — § 1er. La citoyenneté s'acquiert par:

1° attribution, si elle n'est pas subordonnée à un acte volontaire de l'intéressé en vue de cette obtention;

2° acquisition, si elle est subordonnée à un acte volontaire de l'intéressé en vue de cette obtention.

La citoyenneté s'obtient également par acquisition si l'intéressé est une personne mineure qui a obtenu la citoyenneté à la suite d'un acte volontaire d'un parent ou d'un adoptant qui a autorité sur elle.

§ 2. La citoyenneté est attribuée, aux conditions fixées dans le présent Code, à ceux qui:

1° descendant d'un citoyen belge;

2° sont nés en Belgique;

3° ont été adoptés par un citoyen belge.

§ 3. La citoyenneté s'acquiert aux conditions fixées dans le présent Code:

1° par naturalisation;

2° par acquisition collective;

3° et par déclaration de possession d'état de Belge.

*Section 1re**Attribution de la citoyenneté en raison de la descendance d'un citoyen belge*

Art. 8. — § 1er. Sont citoyens:

1° l'enfant né en Belgique d'un citoyen belge;

2° l'enfant né à l'étranger d'un citoyen belge né en Belgique ou dans des territoires qui, à l'époque de la naissance de celui-ci, étaient soumis à la souveraineté belge ou confiés à l'administration de la Belgique;

3° l'enfant né à l'étranger d'un auteur belge ayant fait, dans un délai de cinq ans à dater de la naissance, une déclaration réclamant, pour son enfant, l'attribution de la citoyenneté;

4° et l'enfant né d'un auteur belge, à condition que l'enfant ne possède pas, ou ne conserve pas jusqu'à l'âge de dix-huit ans ou son émancipation avant cet âge, une autre nationalité.

*Hoofdstuk II**De verwerving van het staatsburgerschap*

Art. 7. — § 1. Verwerving van het staatsburgerschap geschiedt door:

1° toekenning van dat burgerschap, die geen vrijwillige handeling van de belanghebbende met het oog op deze verwerving veronderstelt;

2° verkrijging van dat burgerschap, die een vrijwillige handeling van de belanghebbende met het oog op deze verwerving veronderstelt.

Het staatsburgerschap wordt eveneens verworven via verkrijging indien de belanghebbende een minderjarige persoon is die het staatsburgerschap heeft verworven als gevolg van een vrijwillige handeling van een ouder of adoptant die over de belanghebbende het gezag uitoefent.

§ 2. Het staatsburgerschap wordt onder de voorwaarden zoals bepaald in dit Wetboek toegekend op grond van:

1° de afstamming van een Belgisch staatsburger;

2° de geboorte in België;

3° en de adoptie door een Belgisch staatsburger.

§ 3. Het staatsburgerschap wordt onder de voorwaarden zoals bepaald in dit Wetboek verkregen:

1° door naturalisatie;

2° door collectieve verkrijging;

3° en door verklaring van het bezit van de staat van Belg.

*Afdeling 1**Toekenning van het staatsburgerschap op grond van de afstamming van een Belgisch staatsburger*

Art. 8. — § 1. Staatsburger zijn:

1° het kind geboren in België uit een Belgisch staatsburger;

2° het kind geboren in het buitenland uit een Belgisch staatsburger geboren in België of in een gebied dat ten tijde van de geboorte van deze laatste onder Belgische soevereiniteit of onder Belgisch bestuur stond;

3° het kind geboren in het buitenland uit een Belgisch staatsburger die, binnen een termijn van vijf jaar na de geboorte van het kind, een verklaring heeft afgelegd waarin hij verzoekt om toekenning van het staatsburgerschap aan zijn kind;

4° en het kind geboren uit een Belgisch staatsburger, op voorwaarde dat het kind geen ander staatsburgerschap bezit of behoudt tot de leeftijd van achttien jaar of tot zijn ontvoogding voor die leeftijd.

La déclaration prévue à l'alinéa 1er, 3°, est faite devant l'officier de l'état civil de la résidence principale de l'intéressé ou, à l'étranger, devant le chef de la mission diplomatique ou consulaire belge. Elle est transcrise sur le registre aux actes de naissance, soit sur le registre supplétoire, soit sur un registre spécial tenu en double. L'officier de l'état civil instrumente sans l'assistance de témoins. Cette déclaration est, en outre, mentionnée en marge de l'acte de naissance dressé ou transcrit en Belgique.

Celui à qui la citoyenneté a été attribuée en vertu de l'alinéa 1er, 4°, conserve cette citoyenneté tant qu'il n'a pas été établi, avant qu'il n'ait atteint l'âge de dix-huit ans ou n'ait été émancipé avant cet âge, qu'il possède une nationalité étrangère.

§ 2. Pour l'application du § 1er, l'auteur doit, s'il est mort avant la naissance de l'enfant, avoir eu la citoyenneté au jour de son décès.

§ 3. La filiation établie à l'égard d'un citoyen belge après la date du jugement ou de l'arrêt homologuant ou prononçant l'adoption n'attribue la citoyenneté à l'enfant que si cette filiation est établie à l'égard de l'adoptant ou du conjoint de celui-ci.

§ 4. La personne à laquelle a été attribuée la citoyenneté en raison de sa filiation à l'égard d'un citoyen belge conserve cette nationalité si la filiation cesse d'être établie après qu'elle a atteint l'âge de dix-huit ans ou été émancipée avant cet âge.

Si la filiation cesse d'être établie avant l'âge de dix-huit ans ou l'émancipation antérieure à cet âge, les actes passés avant que la filiation cesse d'être établie et dont la validité est subordonnée à la possession de la citoyenneté ne peuvent être contestés pour le seul motif que l'intéressé n'avait pas cette citoyenneté. Il en est de même des droits acquis avant la même date.

Section 2

Attribution de la citoyenneté en raison de la naissance en Belgique

Art. 9. — § 1er. Sont citoyens :

1° l'enfant né en Belgique et qui, au moment de sa naissance, serait apatride s'il n'avait cette citoyenneté;

2° l'enfant nouveau-né trouvé en Belgique, qui est présumé, jusqu'à preuve du contraire, être né en Belgique.

De verklaring bedoeld in het eerste lid, 3°, wordt afgelegd ten overstaan van de ambtenaar van de burgerlijke stand van de hoofdverblijfplaats van de belanghebbende of, in het buitenland, ten overstaan van het hoofd van de Belgische diplomatieke zending of consulaire post. Zij wordt ingeschreven in het register van de geboorteakte of in het aanvullend register of in een bijzonder in tweevoud gehouden register. De ambtenaar van de burgerlijke stand treedt op zonder getuigen. Bovendien wordt deze verklaring vermeld op de kant van de geboorteakte die in België is gemaakt of overgeschreven.

Degene aan wie het staatsburgerschap krachtens het eerste lid, 4°, is toegekend, behoudt het staatsburgerschap zolang niet is aangetoond, voordat hij de leeftijd van achttien jaar heeft bereikt of ontvoogd is voor die leeftijd, dat hij een vreemd staatsburgerschap bezit.

§ 2. Voor de toepassing van § 1 dient de ouder, indien hij voor de geboorte van het kind overleden is, op de dag van zijn overlijden het staatsburgerschap bezeten te hebben.

§ 3. De afstamming vastgesteld ten aanzien van een Belgisch staatsburger na de datum van het vonnis of het arrest dat de adoptie homologeert of uitspreekt, verleent het staatsburgerschap maar aan het kind, indien die afstamming wordt vastgesteld ten aanzien van de adoptant of diens echtgenoot.

§ 4. De persoon aan wie het staatsburgerschap werd toegekend op grond van de afstamming van een Belgisch staatsburger, behoudt het staatsburgerschap, wanneer zijn afstamming niet langer vaststaat nadat hij de leeftijd van achttien jaar heeft bereikt of ontvoogd is voor die leeftijd.

Indien zijn afstamming niet langer vaststaat voor dat hij de leeftijd van achttien jaar heeft bereikt of voordat hij ontvoogd is, kunnen de handelingen die zijn aangegaan toen de afstamming nog vaststond en voor de geldigheid waarvan het bezit van het Belgisch staatsburgerschap vereist was, niet worden betwist enkel en alleen omdat de belanghebbende het staatsburgerschap niet bezat. Hetzelfde geldt voor de rechten welke voor die datum verkregen zijn.

Afdeling 2

Toekenning van het staatsburgerschap op grond van de geboorte in België

Art. 9. — § 1. Staatsburger zijn :

1° het kind geboren in België dat op het ogenblik van de geboorte staatloos zou zijn, indien het niet in het bezit was van het Belgisch staatsburgerschap;

2° en het in België gevonden pasgeboren kind dat, behoudens bewijs van het tegendeel, verondersteld wordt in België te zijn geboren.

§ 2. La personne à laquelle la citoyenneté a été attribuée en vertu de sa naissance en Belgique conserve cette citoyenneté lorsque sa naissance en Belgique ou sa condition d'apatriote au moment de la naissance cesse d'être établie après qu'elle a atteint l'âge de dix-huit ans ou qu'elle a été émancipée avant cet âge.

Si la naissance en Belgique ou la condition d'apatriote au moment de la naissance cesse d'être établie avant l'âge de dix-huit ans ou l'émancipation, les actes passés quand la naissance ou la condition d'apatriote était encore établie et dont la validité est subordonnée à la possession de la citoyenneté belge ne peuvent être contestés pour le seul motif que l'intéressé n'avait pas cette citoyenneté. Il en est de même pour des droits acquis avant la même date.

Section 3

Attribution de la citoyenneté en raison d'une adoption par un citoyen belge

Art. 10. — § 1er. Sont citoyens :

1° l'enfant né en Belgique et adopté par un Belge;

2° l'enfant né à l'étranger et adopté par un Belge né en Belgique ou dans des territoires soumis à la souveraineté belge ou confiés à l'administration de la Belgique;

3° l'enfant né à l'étranger et adopté par un Belge ayant fait, dans un délai de cinq ans à partir de la date de l'adoption, une déclaration réclamant l'attribution de la citoyenneté à l'enfant;

4° l'enfant adopté par un Belge et qui, sinon, serait apatriote.

La déclaration prévue au premier alinéa, 3 est faite, inscrite et mentionnée conformément à l'article 8, § 1er, alinéa 2.

§ 2. La citoyenneté est acquise à la date à laquelle l'adoption produit ses effets pour autant que l'intéressé n'ait pas, à cette date, atteint l'âge de dix-huit ans ou ne soit pas émancipé.

Section 4

Acquisition de la citoyenneté par naturalisation

Art. 11. — La naturalisation confère la citoyenneté. Elle est une faveur qui ne peut être accordée que

§ 2. De persoon aan wie het staatsburgerschap werd toegekend op grond van de geboorte in België, behoudt het staatsburgerschap, wanneer zijn geboorte in België of zijn staatloosheid op het ogenblik van de geboorte niet langer vaststaat nadat hij de leeftijd van achttien jaar heeft bereikt of ontvoogd is voor die leeftijd.

Indien zijn geboorte in België of zijn staatloosheid op het ogenblik van de geboorte niet langer vaststaat voordat hij de leeftijd van achttien jaar heeft bereikt of voor hij ontvoogd is, kunnen de handelingen die zijn aangegaan toen de geboorte in België of de staatloosheid nog vaststond en voor de geldigheid waarvan het bezit van het staatsburgerschap vereist was, niet worden betwist enkel en alleen omdat de belanghebbende het staatsburgerschap niet bezat. Hetzelfde geldt voor de rechten welke voor die datum verkregen zijn.

Afdeling 3

Toekenning van het staatsburgerschap op grond van de adoptie door een Belgisch staatsburger

Art. 10. — § 1. Staatsburger zijn :

1° het kind geboren in België dat geadopteerd wordt door een Belgisch staatsburger;

2° het kind geboren in het buitenland dat geadopteerd wordt door een Belgisch staatsburger geboren in België of in een gebied dat ten tijde van de geboorte van deze laatste onder Belgische soevereiniteit of onder Belgisch bestuur stond;

3° het kind geboren in het buitenland dat geadopteerd wordt door een Belgisch staatsburger die, binnen een termijn van vijf jaar na de adoptie van het kind, een verklaring heeft afgelegd waarin hij verzoekt om toekenning van het staatsburgerschap aan het kind;

4° en het kind dat gadopteerd wordt door een Belgisch staatsburger, indien het anders staatloos zou zijn.

De verklaring bedoeld in het eerste lid, 3° wordt afgelegd, ingeschreven en vermeld, zoals bepaald bij artikel 8, § 1, tweede lid.

§ 2. Het staatsburgerschap wordt verworven op de dag dat de adoptie uitwerking krijgt, op voorwaarde dat de betrokken die dag de leeftijd van achttien jaar niet bereikt heeft of niet ontvoogd is voor die leeftijd.

Afdeling 4

Verkrijging van het staatsburgerschap op grond van naturalisatie

Art. 11. — De naturalisatie verleent het staatsburgerschap. Zij is een gunst die slechts kan worden ver-

lorsqu'il n'existe pas de présomption que le candidat pourrait constituer un danger pour l'ordre public, les bonnes mœurs, la santé publique ou la sécurité de l'État.

Art. 12. — § 1er. La demande de naturalisation est recevable si l'intéressé satisfait aux conditions suivantes :

1° sa loi nationale autorise qu'il perde sa nationalité en cas d'acquisition de la citoyenneté;

2° il s'engage à renoncer à sa nationalité étrangère dans les six mois qui suivent la publication de l'acte de naturalisation au Moniteur belge;

3° il a eu sa résidence principale en Belgique pendant dix ans au moins, sans que cette période ait été interrompue par une période ayant excédé deux ans.

Les années durant lesquelles l'intéressé a résidé en Belgique sur la base d'une autorisation de séjourner plus de trois mois dans le Royaume pour y faire des études dans l'enseignement supérieur ou y suivre une année préparatoire à l'enseignement supérieur, conformément à l'article 58 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, ne peuvent être prises en considération pour satisfaire à la condition de résidence.

Le délai de dix ans est ramené à cinq ans pour le conjoint étranger d'un citoyen belge si les époux ont été mariés et ont résidé ensemble en Belgique sans interruption au cours des trois ans qui ont précédé la demande de naturalisation.

Le chef de l'État peut dispenser n'importe quel candidat de la condition de résidence pour mérites particuliers;

4° il a atteint l'âge de vingt cinq ans.

Le conjoint étranger d'un citoyen belge ne doit pas satisfaire à cette condition;

5° il a réussi à un examen de citoyenneté;

6° il n'a jamais été condamné à un emprisonnement effectif de plus de trois mois, pour lequel il n'a pas bénéficié, en Belgique ou dans un autre État membre de l'Union européenne, d'une amnistie, d'un effacement de condamnation ou d'une réhabilitation;

7° il est en mesure de pourvoir à ses propres besoins et à ceux des membres de sa famille et il n'a pas de dette fiscale;

8° il fait une déclaration de loyauté, par laquelle il promet de respecter la démocratie parlementaire, la séparation de l'église et de l'État, les lois nationales

leend wanneer er geen vermoedens bestaan dat de kandidaat een gevaar zou kunnen zijn voor de openbare orde, de goede zeden, de volksgezondheid of de veiligheid van de Staat.

Art. 12. — § 1. Het verzoek tot naturalisatie is ontvankelijk indien de belanghebbende aan de volgende voorwaarden voldoet :

1° zijn nationale wet laat toe dat hij zijn staatsburgerschap verliest in geval van verkrijging van het Belgisch staatsburgerschap;

2° hij verbindt er zich toe afstand van zijn vreemd staatsburgerschap te doen binnen zes maanden na de bekendmaking van de akte van naturalisatie in het Belgisch Staatsblad;

3° hij heeft gedurende minstens tien jaar zijn hoofdverblijfplaats in België gehad, niet onderbroken door een periode die de duur van twee jaar te boven gaat.

De jaren gedurende welke de belanghebbende in België verbleef op grond van een machtiging, overeenkomstig artikel 58 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven teneinde er te studeren in het hoger onderwijs of er een voorbereidend jaar tot hoger onderwijs te volgen, kunnen niet in rekening worden gebracht om te voldoen aan de vereiste verblijfsduur.

De termijn van tien jaar wordt verminderd tot vijf jaar voor de vreemde echtgenoot van een Belgisch staatsburger, indien de echtgenoten tijdens de drie jaar die aan het naturalisatieverzoek voorafgaan, onafgebroken gehuwd waren en samen in België verbonden.

Het Staatshoofd kan om het even welke kandidaat wegens bijzondere verdiensten vrijstellen van de voorwaarde inzake verblijfsduur;

4° hij heeft de leeftijd van vijfentwintig jaar bereikt.

Aan deze voorwaarde dient niet voldaan te worden door de vreemde echtgenoot van een Belgisch staatsburger;

5° hij is geslaagd voor een burgerschapsproef;

6° hij werd nog nooit veroordeeld tot een effectieve gevangenisstraf van meer dan drie maanden waarvoor, in België of in een andere lidstaat van de Europese Unie, geen amnestie, uitwissing van veroordeling of herstel in eer en rechten werd verkregen;

7° hij kan in de behoeften van zichzelf en van zijn gezinsleden voorzien en heeft geen belastingschulden;

8° hij legt een loyaliteitsverklaring af, waarin hij respect belooft voor de parlementaire democratie, de scheiding van kerk en staat, de nationale wetten, als-

ainsi que les usages et la culture de la communauté à laquelle il désire appartenir;

9° il fournit un certificat établi par un organisme d'inspection médicale habilité à cet effet par le chef de l'État dont il ressort qu'il ne constitue pas un danger grave pour la santé publique;

10° il produit un certificat de bonnes vie et mœurs établi par les autorités belges.

§ 2. L'avis du collège des bourgmestre et échevins de la commune où l'intéressé a sa résidence principale est recueilli afin d'évaluer la volonté d'intégration, la bonne conduite et la capacité financière du candidat.

Art. 13. — § 1er. L'examen de citoyenneté visé à l'article 12, § 1er, 5°, comporte les parties suivantes :

1° une dissertation écrite dans la langue ou une des langues de la région linguistique de la résidence principale de l'intéressé, dans laquelle celui-ci explique pourquoi il souhaite acquérir la citoyenneté belge et une dissertation écrite sur un sujet tiré au sort, juste avant le début de l'épreuve écrite, par la commission de la citoyenneté visée au § 3;

2° un entretien avec le candidat, dans la langue visée au 1°, destiné à évaluer sa connaissance de la structure de l'État, des principes juridiques et des règles fondamentales de notre société, ainsi que de l'histoire et de la culture de la communauté dont il souhaite faire partie.

§ 2. Il ne sera procédé à l'épreuve orale visée au § 1er, 2°, que si le candidat a réussi l'épreuve écrite visée au § 1er, 1°.

§ 3. L'examen de citoyenneté est organisé :

1° par une commission de la citoyenneté instituée par la Communauté française en vertu de l'article 5, § 1er, II, 3°, de la loi spéciale du 8 août 1980 de réformes institutionnelles

— pour les candidats qui ont leur résidence principale dans la région de langue française;

— pour les candidats qui ont leur résidence principale dans la région bilingue des dix-neuf communes bruxelloises si les candidats souhaitent présenter leur examen en français;

2° par une commission de la citoyenneté instituée par la Communauté flamande en vertu de la disposition précitée :

— pour les candidats qui ont leur résidence principale soit dans la région de langue néerlandaise;

— pour les candidats qui ont leur résidence principale dans la région bilingue des dix-neuf communes bruxelloises si les candidats souhaitent présenter leur examen en néerlandais;

ook de gewoonten en cultuur van de gemeenschap waartoe hij wenst te behoren;

9° hij levert een attest af van een daartoe door het Staatshoofd gemachtigde instelling voor medisch onderzoek, waaruit blijkt dat hij geen ernstig gevaar oplevert voor de volksgezondheid;

10° hij legt een door de Belgische overheid afgegeven bewijs van goed gedrag en zeden voor.

§ 2. Het advies van het college van burgemeester en schepenen waar de belanghebbende zijn hoofdverblijfplaats heeft, wordt ingewonnen om de integratiwil, het goed gedrag en zeden en de financiële draagkracht van de kandidaat te kunnen inschatten.

Art. 13. — § 1. De burgerschapsproef bedoeld in artikel 12, § 1, 5° omvat de volgende onderdelen :

1° een schriftelijke verhandeling in de taal of een van de talen van het taalgebied waar de belanghebbende zijn hoofdverblijfplaats heeft, waarin de belanghebbende uiteenzet waarom hij het Belgisch staatsburgerschap wenst te verwerven, en een schriftelijke verhandeling over een onderwerp dat door de burgerschapscommissie bedoeld in § 3 onmiddellijk voor het begin van de schriftelijke proef door loting wordt vastgesteld;

2° en een mondeling gesprek in de in 1° bedoelde taal met de kandidaat om te peilen naar diens kennis van de staatsstructuur, van de rechtsbeginselen en grondnormen van onze samenleving, alsook van de geschiedenis en de cultuur van de gemeenschap waartoe hij wenst te behoren.

§ 2. Tot de mondelinge proef als bedoeld in § 1, 2°, zal slechts overgegaan worden indien de kandidaat geslaagd is voor de schriftelijke proef als bedoeld in § 1, 1°.

§ 3. De burgerschapsproef wordt georganiseerd :

1° door een burgerschapscommissie aangesteld door de Vlaamse Gemeenschap krachtens artikel 5, § 1, II, 3°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen :

— voor de kandidaten die hun hoofdverblijfplaats hebben in het Nederlandse taalgebied;

— voor de kandidaten die hun hoofdverblijfplaats hebben in het tweetalige taalgebied van de negentien Brusselse gemeenten, indien de kandidaten hun proef in het Nederlands wensen af te leggen;

2° door een burgerschapscommissie aangesteld door de Franse Gemeenschap krachtens dezelfde bepaling :

— voor de kandidaten die hun hoofdverblijfplaats hebben in het Franse taalgebied;

— voor de kandidaten die hun hoofdverblijfplaats hebben in het tweetalige taalgebied van de negentien Brusselse gemeenten, indien de kandidaten hun proef in het Frans wensen af te leggen;

3° par une commission de la citoyenneté instituée par la Communauté germanophone en vertu de l'article 4, § 2, de la loi du 31 décembre 1983 de réformes institutionnelles pour la Communauté germanophone, pour les candidats qui ont leur résidence principale dans la région de langue allemande.

§ 4. L'examen de citoyenneté est organisé chaque année, en deux sessions, par la commission compétente.

Le candidat qui a échoué à l'examen de citoyenneté en seconde session pendant deux années consécutives ne peut représenter un tel examen qu'après un intervalle de trois fois deux sessions.

§ 5. Si le candidat a réussi l'examen de citoyenneté, la commission de la citoyenneté lui délivre un certificat de citoyenneté.

Art. 14. — § 1er. La demande de naturalisation circonstanciée, accompagnée du certificat visé à l'article 13, § 5, est remise à l'officier de l'état civil de la commune où le candidat a sa résidence principale. L'officier de l'état civil transmet la demande de l'intéressé avec l'avis visé à l'article 12, § 2 au parquet du tribunal de première instance de l'arrondissement dans lequel l'intéressé a sa résidence principale.

Les formulaires de demande, dont le contenu est défini par le Chef de l'État sur proposition du ministre de la Justice, peuvent être obtenus auprès de toute administration communale.

Le Chef de l'État détermine, sur proposition du ministre de la Justice, les actes et justificatifs à joindre à la demande pour apporter la preuve que les conditions visées à l'article 12, § 1er, sont satisfaites. Le demandeur pourra joindre à sa demande tous les documents supplémentaires qu'il juge utiles pour justifier celle-ci.

§ 2. La demande de naturalisation devient caduque si, après son introduction, son auteur cesse d'avoir sa résidence principale en Belgique.

§ 3. Après s'être assuré que les conditions prévues à l'article 12, § 1er, ont été satisfaites et après avoir pris connaissance de l'avis visé à l'article 12, § 2, le procureur du Roi :

1° ordonne une enquête de moralité;

2° procède à une enquête sur l'existence éventuelle de faits graves faisant obstacle à l'octroi de la nationalité belge au candidat.

§ 4. Le procureur du Roi ne transmet la demande à la Chambre des représentants que lorsque son avis est positif.

§ 5. L'acte de naturalisation voté par la Chambre des représentants et sanctionné par le Chef de l'État

3° door een burgerschapscommissie aangesteld door de Duitstalige Gemeenschap krachtens artikel 4, § 2, van de wet van 31 december 1983 tot hervorming der instellingen voor de Duitstalige Gemeenschap, voor de kandidaten die hun hoofdverblijfplaats hebben in het Duitse taalgebied;

§ 4. De burgerschapsproef wordt jaarlijks in twee zittiden georganiseerd door de bevoegde commissie.

De kandidaat die twee opeenvolgende jaren in de tweede zittijd niet geslaagd is voor de burgerschapsproef, kan pas opnieuw aan een dergelijke proef deelnemen na een tussenperiode van drie maal twee zittiden.

§ 5. Indien de kandidaat geslaagd is voor de burgerschapsproef, wordt hem door de burgerschapscommissie een burgerschapscertificaat uitgereikt.

Art. 14. — § 1. Het met redenen omklede verzoek om naturalisatie wordt samen met het in artikel 13, § 5, bedoelde certificaat overhandigd aan de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente waar de kandidaat zijn hoofdverblijfplaats heeft. De ambtenaar van de burgerlijke stand zendt het verzoek van de belanghebbende samen met het in artikel 12, § 2 bedoelde advies over aan het parket bij de rechtkant van eerst aanleg van het arrondissement waar de belanghebbende zijn hoofdverblijfplaats heeft.

De aanvraagformulieren, waarvan de inhoud door het Staatshoofd wordt bepaald op voordracht van de minister van Justitie, kunnen worden bekomen bij ieder gemeentebestuur.

Het Staatshoofd bepaalt op voordracht van de minister van Justitie welke akten en stavingstukken bij het verzoek moeten worden gevoegd om te bewijzen dat voldaan is aan de voorwaarden uit artikel 12, § 1. De verzoeker kan alle bijkomende documenten die hij nuttig acht ter staving ervan, bij zijn verzoek voegen.

§ 2. Het verzoek om naturalisatie vervalt wanneer na de indiening ervan de belanghebbende ophoudt zijn hoofdverblijfplaats in België te hebben.

§ 3. De procureur des Konings, na er zich van vergewist te hebben dat aan de voorwaarden van artikel 12, § 1 is voldaan en na kennis te hebben genomen van het in artikel 12, § 2, bedoelde advies :

1° beveelt een moraliteitsonderzoek;

2° en stelt een onderzoek in om na te gaan of er geen gewichtige feiten voorhanden zijn die een bezwaar vormen tegen de toekenning van het Belgische staatsburgerschap aan de kandidaat.

§ 4. De procureur des Konings zendt het verzoek slechts naar de Kamer van Volksvertegenwoordigers wanneer zijn advies gunstig is.

§ 5. De akte van naturalisatie aangenomen door de Kamer van volksvertegenwoordigers en bekrachtigt

sur proposition du ministre de la Justice est publié au Moniteur belge. Il produit ses effets à compter du jour de cette publication.

§ 6. Dans le délai prévu à l'article 12, § 1er, 2°, la personne naturalisée fournit au procureur du Roi la preuve qu'elle a renoncé à sa nationalité étrangère. à défaut, elle perd automatiquement la citoyenneté. L'acte est publié au Moniteur belge à l'intervention du procureur du Roi.

Section 5

Acquisition collective de la citoyenneté

Art. 15. — Sont citoyens :

1° l'enfant mineur non émancipé d'un citoyen belge qui a obtenu la citoyenneté par naturalisation après la naissance de l'enfant;

2° l'enfant mineur non émancipé adopté par un citoyen belge qui a obtenu la citoyenneté par naturalisation après le jour où l'adoption sortit ses effets.

Section 6

Acquisition de la citoyenneté par déclaration de la possession d'état de Belge

Art. 16. — § 1er. Possède l'état de Belge, celui qui exerce les droits attribués aux seuls Belges.

§ 2. La personne qui a joui de façon constante durant dix années de la possession de l'état de Belge peut, si la citoyenneté lui est contestée, acquérir la citoyenneté par une déclaration faite devant l'officier de l'état civil du lieu de sa résidence; la déclaration est communiquée par l'officier de l'état civil au parquet du tribunal de première instance du ressort.

§ 3. Le tribunal de première instance se prononce sur l'agrément de la déclaration sur réquisition du procureur du roi et après avoir entendu son avis. Si l'intéressé ne compareît pas après avoir été dûment appelé, le tribunal se prononce sans l'avoir entendu.

Il refuse l'agrément de la déclaration s'il y a un empêchement résultant de faits personnels graves ou s'il estime que la volonté d'intégration de l'intéressé est insuffisante.

door het Staatshoofd op voordracht van de minister van Justitie wordt bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad. Deze akte heeft uitwerking vanaf de dag van die bekendmaking.

§ 6. Binnen de termijn bepaald in artikel 12, § 1, 2°, levert de genaturaliseerde het bewijs van de afstand van zijn vreemd staatsburgerschap af aan de procureur des Konings. Bij gebreke daarvan verliest hij automatisch het staatsburgerschap. De procureur des Konings zorgt voor de bekendmaking in het Belgisch Staatsblad.

Afdeling 5

Collectieve verkrijging van het staatsburgerschap

Art. 15. — Staatsburger zijn :

1° het niet ontvoogde minderjarige kind van een Belgisch staatsburger die het staatsburgerschap heeft verworven door naturalisatie na de geboorte van het kind;

2° het niet ontvoogde minderjarige kind geadopteerd door een Belgisch staatsburger die het staatsburgerschap heeft verworven door naturalisatie na de dag dat de adoptie van het kind uitwerking krijgt.

Afdeling 6

Verkrijging van het staatsburgerschap door verklaring van het bezit van de staat van Belg

Art. 16. — § 1. De staat van Belg bezit diegene die de rechten uitoefent die uitsluitend aan Belgen worden toegekend.

§ 2. De persoon die gedurende tien jaar ononderbroken de staat van Belg bezeten heeft, kan het staatsburgerschap, in geval van betwisting van het bezit van de betrokkenen van dat staatsburgerschap, verkrijgen door een verklaring af te leggen voor de ambtenaar van de burgerlijke stand van de plaats waar hij verblijft; de verklaring wordt door de ambtenaar van de burgerlijke stand overgezonden aan het parket van de rechtbank van eerste aanleg van het rechtsgebied.

§ 3. De rechtbank van eerste aanleg doet uitspraak over de inwilliging van de verklaring op vordering van de procureur des Konings en na zijn advies. Indien de betrokkenen niet verschijnt na behoorlijk te zijn opgeroepen, doet de rechtbank uitspraak zonder hem te hebben gehoord.

Zij weigert inwilliging indien er sprake is van ernstige feiten, eigen aan de persoon, of indien zij van oordeel is dat de integratiewil van de betrokkenen onvoldoende is.

*Chapitre III**Perte de la citoyenneté*

Art. 17. — § 1er. Les personnes majeures perdent la citoyenneté dans les cas suivants :

1° lorsqu'elles acquièrent volontairement une nationalité étrangère;

2° lorsqu'elles déclarent renoncer à la citoyenneté; cette déclaration ne peut être faite que si le déclarant prouve qu'il possède une nationalité étrangère ou qu'il l'acquiert par l'effet de la déclaration;

3° à l'expiration du délai visé à l'article 12, § 1er, 2°, sans que l'intéressé ait renoncé entre-temps à sa nationalité étrangère;

4° si l'on constate que la citoyenneté a été attribuée à l'intéressé en raison de son adoption par un citoyen belge, alors qu'il avait déjà atteint l'âge de dix-huit ans ou était déjà émancipé le jour où l'adoption a sorti ses effets.

§ 2. La déclaration visée au § 1er, 2°, est déposée, inscrite et mentionnée conformément à l'article 8, § 1er, alinéa 2.

Art. 18. — § 1er. La personne qui a acquis la citoyenneté autrement que par attribution est déchue de plein droit de cette citoyenneté :

1° en cas de condamnation à une peine d'emprisonnement effective de plus de trois mois prononcée dans les cinq ans qui suivent l'acquisition de la citoyenneté;

2° ou en cas de condamnation à une peine d'emprisonnement effective de plus d'un an prononcée dans les dix ans qui suivent l'acquisition de la citoyenneté.

§ 2. Le juge peut prononcer la déchéance de la citoyenneté acquise autrement que par attribution après avoir jugé que les actes de l'intéressé démontrent un manque de loyauté envers notre société au sens de l'article 12, § 1er, 8°, ou que l'intéressé a manqué gravement à ses devoirs élémentaires de citoyen belge.

§ 3. La déchéance est poursuivie par le ministère public. Les manquements reprochés sont spécifiés dans l'exploit de citation.

§ 4. L'action en déchéance se poursuit devant la cour d'appel de la résidence principale en Belgique du défendeur ou, à défaut, devant la cour d'appel de Bruxelles.

*Hoofdstuk III**Het verlies van het staatsburgerschap*

Art. 17. — § 1. Het staatsburgerschap gaat voor een meerderjarige verloren in de volgende gevallen :

1° het vrijwillig verkrijgen door de betrokkenen van een vreemd staatsburgerschap;

2° het afleggen van een verklaring waarin de betrokkenen te kennen geeft afstand te willen doen van het staatsburgerschap; de verklaring kan alleen worden afgelegd wanneer de belanghebbende bewijst dat hij een vreemd staatsburgerschap bezit of die als gevolg van zijn verklaring zal verkrijgen;

3° het verstrijken van de termijn bedoeld in artikel 12, § 1, 2° zonder dat de betrokkenen inmiddels afstand heeft gedaan van zijn vreemd staatsburgerschap;

4° of de vaststelling dat aan de betrokkenen het staatsburgerschap werd toegekend op basis van adoptie door een Belgisch staatsburger, hoewel hij op de dag dat de adoptie uitwerking kreeg, de leeftijd van achttien jaar reeds bereikt had of reeds ontvoogd was.

§ 2. De verklaring bedoeld in § 1, 2°, wordt afgelegd, ingeschreven en vermeld zoals bepaald bij artikel 8, § 1, tweede lid.

Art. 18. — § 1. Het staatsburgerschap van een persoon die het staatsburgerschap anders dan door toekenning verwierf, vervalt van rechtswege :

1° in geval van een veroordeling tot een effectieve gevangenisstraf van meer dan drie maanden binnen de vijf jaar volgend op de verwerving van het staatsburgerschap;

2° of in geval van een veroordeling tot een effectieve gevangenisstraf van meer dan een jaar binnen tien jaar volgend op de verwerving van het staatsburgerschap.

§ 2. De rechter kan het staatsburgerschap van een persoon die anders dan door toekenning het staatsburgerschap verwierf, vervallen verklaren, nadat hij geoordeeld heeft dat de daden van de betrokkenen wijzen op een gebrek aan loyaliteit tegenover onze samenleving zoals bedoeld in artikel 12, § 1, 8° of dat hij ernstig aan zijn elementaire plichten als staatsburger heeft verzaakt.

§ 3. De vervallenverklaring wordt gevorderd door het openbaar ministerie. De ten laste gelegde tekortkomingen worden in het dagvaardingsexploot nauwkeurig omschreven.

§ 4. De vordering tot vervallenverklaring wordt vervolgd voor de correctionele rechtbank van de hoofdverblijfplaats in België van de verweerde of, bij gebreke daarvan, voor de correctionele rechtbank te Brussel.

§ 5. Si l'arrêt est rendu par défaut, il est, après sa signification, à moins que celle-ci ne soit faite à personne, publié par extrait dans deux journaux de la province et au Moniteur belge.

§ 6. L'appel et le pourvoi en cassation sont formés comme il est prescrit en matière criminelle.

§ 7. Lorsque le jugement ou l'arrêt prononçant la déchéance de la citoyenneté est devenu définitif, il est publié par extrait au Moniteur belge. La déchéance a effet à compter de cette publication.

Art. 19. — § 1er. Le mineur non émancipé conserve la citoyenneté à condition qu'un des auteurs ou adoptants la conserve.

§ 2. Hormis le cas prévu au § 1er, le mineur non émancipé perd la citoyenneté dans les cas suivants :

1° lorsqu'il acquiert une nationalité étrangère par suite de l'acquisition volontaire, par un auteur ou un adoptant, de cette nationalité étrangère;

2° lorsqu'il acquiert ou conserve une nationalité étrangère du fait qu'un auteur ou adoptant a fait une déclaration visée à l'article 17, § 1er, 2°;

3° si un auteur ou un adoptant perd la citoyenneté en vertu de l'article 17, § 1er, 3° et 4°;

4° s'il acquiert une nationalité étrangère par suite de son adoption par un étranger;

5° si un auteur ou un adoptant est déchu de la citoyenneté en vertu de l'article 18.

Chapitre IV

Recouvrement de la citoyenneté

Art. 20. — § 1er. Celui qui a perdu la citoyenneté autrement que par déchéance peut la recouvrer aux conditions suivantes :

1° il a été citoyen par attribution;

2° il a atteint l'âge de dix-huit ans;

3° il fait une déclaration devant l'officier de l'état civil du lieu de sa résidence principale ou, à l'étranger, devant le chef de la mission diplomatique ou du poste consulaire belge;

4° il a eu sa résidence principale en Belgique pendant les deux ans qui précèdent la déclaration;

5° il renonce à sa nationalité étrangère dans les six mois du recouvrement de la citoyenneté.

§ 5. Is het vonnis bij verstek gewezen, dan wordt het na zijn betrekking, tenzij deze aan de persoon is gedaan, bij uittreksel bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad.

§ 6. Hoger beroep en voorziening in cassatie worden ingesteld zoals voorgeschreven in correctienele zaken.

§ 7. Wanneer het vonnis of het arrest, waarbij de vervallenverklaring van het staatsburgerschap wordt uitgesproken, onherroepelijk is geworden, wordt het bij uittreksel bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad. De vervallenverklaring heeft gevolg vanaf die bekendmaking.

Art. 19. — § 1. De niet ontvoogde minderjarige behoudt het staatsburgerschap, op voorwaarde dat één van beide ouders of adoptanten het staatsburgerschap behoudt.

§ 2. Het staatsburgerschap gaat in de gevallen anders dan § 1 voor een niet ontvoogde minderjarige verloren op grond van :

1° de verkrijging van een vreemd staatsburgerschap ingevolge de vrijwillige verkrijging door een ouder of adoptant van dat vreemd staatsburgerschap;

2° de verkrijging of het behoud van een vreemd staatsburgerschap ingevolge het afleggen door een ouder of adoptant van een verklaring bedoeld in artikel 17, § 1, 2°;

3° het verlies door een ouder of adoptant van het staatsburgerschap krachtens artikel 17, § 1, 3° en 4°;

4° de verkrijging van een vreemd staatsburgerschap ingevolge de adoptie door een vreemdeling;

5° of de vervallenverklaring van het staatsburgerschap van een ouder of adoptant krachtens artikel 18.

Hoofdstuk IV

Herkrijging van het staatsburgerschap

Art. 20. — § 1. De persoon die het staatsburgerschap anders dan door vervallenverklaring verloren heeft, kan het staatsburgerschap opnieuw verwerven onder de volgende voorwaarden :

1° hij is staatsburger door toekenning geweest;

2° hij heeft de leeftijd van achttien jaar bereikt;

3° hij legt een verklaring af ten overstaan van de ambtenaar van de burgerlijke stand van zijn hoofdverblijfplaats of, in het buitenland, ten overstaan van het hoofd van de Belgische diplomatieke zending of consulaire post;

4° hij heeft gedurende de twee jaar die voorafgaan aan de verklaring zijn hoofdverblijf in België gehad;

5° en hij doet afstand van zijn vreemd staatsburgerschap binnen zes maanden na de herkrijging van het staatsburgerschap.

§ 2. L'intéressé apporte la preuve de la renonciation à sa nationalité étrangère au procureur du Roi dans le délai prévu au § 1er, 5°. À défaut, il perd automatiquement la citoyenneté. Un avis constatant la perte de la citoyenneté est publié au Moniteur belge par les soins du procureur du Roi.

Chapitre V

Pluralité de citoyennetés

Art. 21. — En cas de conflit entre la citoyenneté belge et la nationalité d'un ou de plusieurs autres États par suite de la possession, par un citoyen belge, de plus d'une citoyenneté, les autorités administratives et judiciaires belges ne tiennent compte que de la citoyenneté belge de l'intéressé.

Aucune protection diplomatique n'est toutefois accordée à un citoyen belge majeur se trouvant, de son plein gré, sur le territoire d'un État étranger dont il possède la nationalité, à moins que cet État étranger en fasse la demande.

Chapitre VI

Dispositions transitoires et finales

Art. 22. — § 1er. Les personnes qui sont mineures le jour de l'entrée en vigueur du présent Code et auxquelles la nationalité belge a été attribuée en vertu de l'article 11, tel qu'il a été remplacé par l'article 1er de la loi du 13 juin 1991, du Code de la nationalité belge ne sont pas considérées comme citoyens.

§ 2. Les personnes qui sont majeures le jour de l'entrée en vigueur du présent Code et auxquelles la nationalité belge a été attribuée en vertu de l'article 11, tel qu'il a été remplacé par l'article 1er de la loi du 13 juin 1991, du Code de la nationalité belge sont temporairement considérées comme citoyens.

Elles perdent cette citoyenneté si, dans les trois ans qui suivent l'entrée en vigueur du présent Code, elles n'ont pas réussi l'examen de citoyenneté visé à l'article 13, et si elles n'ont pas renoncé à leur citoyenneté étrangère dans ce délai. Dans ce cas, leurs enfants mineurs perdent également la citoyenneté.

Les enfants mineurs conservent la citoyenneté à condition qu'un des parents ou des adoptants conserve la citoyenneté.

§ 3. Les personnes qui ont acquis la nationalité belge en vertu de l'article 19, tel qu'il a été modifié par

§ 2. Binnen die termijn bepaald in § 1, 5°, levert de betrokkenen het bewijs van de afstand van zijn vreemd staatsburgerschap af aan de procureur des Konings. Bij gebreke daarvan verliest hij automatisch het staatsburgerschap. De procureur des Konings zorgt voor de bekendmaking in het Belgisch Staatsblad van een bericht waaruit het verlies van het staatsburgerschap blijkt.

Hoofdstuk V

Meervoudig staatsburgerschap

Art. 21. — In geval van een conflict tussen het Belgisch staatsburgerschap en het staatsburgerschap van één of meer andere staten ingevolge het bezit door een Belgisch staatsburger van meer dan één staatsburgerschap, houden de Belgische administratieve en gerechtelijke overheden enkel rekening met het Belgische staatsburgerschap van de betrokkenen.

Er wordt evenwel geen diplomatische bescherming verleend aan een meerderjarige Belgische staatsburger die zich uit vrije wil op het grondgebied bevindt van een vreemde staat waarvan hij het staatsburgerschap bezit, tenzij deze vreemde staat daarom verzoekt.

Hoofdstuk VI

Overgangsbepalingen en slotbepalingen

Art. 22. — § 1. De personen die op de dag van de inwerkingtreding van dit Wetboek minderjarig zijn en aan wie de Belgische nationaliteit werd toegekend krachtens artikel 11, zoals vervangen bij artikel 1 van de wet van 13 juni 1991, van het Wetboek van de Belgische nationaliteit, worden niet als staatsburgers beschouwd.

§ 2. De personen die op de dag van de inwerkingtreding van dit Wetboek meerderjarig zijn en aan wie de Belgische nationaliteit werd toegekend krachtens artikel 11, zoals vervangen bij artikel 1 van de wet van 13 juni 1991, van het Wetboek van de Belgische nationaliteit, worden tijdelijk als staatsburgers beschouwd.

Zij verliezen het staatsburgerschap indien zij binnen drie jaar na de inwerkingtreding van dit Wetboek niet geslaagd zijn voor een burgerschapsproef als bedoeld in artikel 13, alsook indien zij binnen die termijn geen afstand hebben gedaan van hun vreemd staatsburgerschap. In dat geval gaat het staatsburgerschap eveneens verloren voor hun minderjarige kinderen.

De minderjarige kinderen behouden het staatsburgerschap op voorwaarde dat één van beide ouders of adoptanten het staatsburgerschap behoudt.

§ 3. De personen die de Belgische nationaliteit verkregen krachtens artikel 19, zoals gewijzigd bij arti-

l'article 6 de la loi du 6 août 1993, du Code de la nationalité belge sont temporairement considérées comme citoyens.

Elles perdent cette citoyenneté si, dans les trois ans qui suivent l'entrée en vigueur du présent Code, elles n'ont pas réussi l'examen de citoyenneté visé à l'article 13, et si elles n'ont pas renoncé à leur citoyenneté étrangère dans ce délai. Dans ce cas, leurs enfants mineurs perdent également la citoyenneté.

Les enfants mineurs conservent la citoyenneté à condition qu'un des parents ou des adoptants conserve la citoyenneté.

§ 4. Les personnes qui sont majeures le jour de l'entrée en vigueur du présent Code ou deviennent majeures dans un délai de trois ans, auxquelles la nationalité belge a été attribuée en vertu de l'article 12 du Code de la nationalité belge et dont un des parents a acquis la nationalité belge en vertu de l'article 19, tel qu'il a été modifié par l'article 6 de la loi du 6 août 1993, du Code de la nationalité belge sont temporairement considérées comme citoyens.

Elles perdent cette citoyenneté si, dans les trois ans qui suivent l'entrée en vigueur du présent Code, elles n'ont pas réussi l'examen de citoyenneté visé à l'article 13, et si elles n'ont pas renoncé à leur citoyenneté étrangère dans ce délai. Dans ce cas, leurs enfants mineurs perdent également la citoyenneté.

Les enfants mineurs conservent la citoyenneté à condition qu'un des parents ou des adoptants conserve la citoyenneté.

Art. 23. — § 1er. Les personnes qui sont majeures le jour de l'entrée en vigueur du présent Code et auxquelles la nationalité belge a été attribuée en vertu de l'article 11 du Code de la nationalité belge, inséré par la loi du 28 juin 1984 relative à certains aspects de la condition des étrangers et instituant le Code de la nationalité belge, ou en vertu de l'article 11bis, inséré par l'article 2 de la loi du 13 juin 1991, du Code de la nationalité belge, sont considérées comme citoyens.

Si elles sont non seulement citoyens belges, mais aussi citoyens d'un ou plusieurs autres États, elles perdent cependant la citoyenneté si, dans un délai d'un an à compter de l'entrée en vigueur du présent Code, elles n'ont pas renoncé à leur nationalité étrangère. Dans ce cas, leurs enfants mineurs qui sont non seulement citoyens belges, mais aussi citoyens d'un ou plusieurs autres États perdent également la citoyenneté.

kel 6 van de wet van 6 augustus 1993, van het Wetboek van de Belgische nationaliteit, worden tijdelijk als staatsburgers beschouwd.

Zij verliezen het staatsburgerschap indien zij binnen drie jaar na de inwerkingtreding van dit wetboek niet geslaagd zijn voor een burgerschapsproef als bedoeld in artikel 13, alsook indien zij binnen die termijn geen afstand hebben gedaan van hun vreemd staatsburgerschap. In dat geval gaat het staatsburgerschap eveneens verloren voor hun minderjarige kinderen.

De minderjarige kinderen behouden het staatsburgerschap op voorwaarde dat één van beide ouders of adoptanten het staatsburgerschap behoudt.

§ 4. De personen die op de dag van de inwerkingtreding van dit Wetboek meerderjarig zijn of binnen de termijn van drie jaar meerderjarig worden, aan wie de Belgische nationaliteit werd toegekend krachtens artikel 12 van het Wetboek van de Belgische nationaliteit en waarvan een ouder de Belgische nationaliteit verkreeg krachtens artikel 19, zoals gewijzigd bij artikel 6 van de wet van 6 augustus 1993, van het Wetboek van de Belgische nationaliteit, worden tijdelijk als staatsburgers beschouwd.

Zij verliezen het staatsburgerschap indien zij binnen drie jaar na de inwerkingtreding van dit Wetboek niet geslaagd zijn voor een burgerschapsproef als bedoeld in artikel 13, alsook indien zij binnen die termijn geen afstand hebben gedaan van hun vreemd staatsburgerschap. In dat geval gaat het staatsburgerschap eveneens verloren voor hun minderjarige kinderen.

De minderjarige kinderen behouden het staatsburgerschap op voorwaarde dat één van beide ouders of adoptanten het staatsburgerschap behoudt.

Art. 23. — § 1. De personen die op de dag van de inwerkingtreding van dit Wetboek meerderjarig zijn en aan wie de Belgische nationaliteit werd toegekend krachtens artikel 11 van het Wetboek van de Belgische nationaliteit, ingevoerd door de wet van 28 juni 1984 betreffende sommige aspecten van de toestand van de vreemdelingen en houdende invoering van het Wetboek van de Belgische nationaliteit of krachtens artikel 11bis, ingevoerd bij artikel 2 van de wet van 13 juni 1991, van het Wetboek van de Belgische nationaliteit, worden als staatsburgers beschouwd.

Wanneer zij naast Belgisch staatsburger ook nog staatsburger van één of meer andere staten zijn, verliezen zij evenwel het staatsburgerschap, indien zij binnen het jaar na de inwerkingtreding van dit Wetboek geen afstand hebben gedaan van hun vreemd staatsburgerschap. In dat geval gaat het staatsburgerschap eveneens verloren voor hun minderjarige kinderen die behalve Belgisch staatsburger ook staatsburger van één of meer andere staten zijn.

Les enfants mineurs conservent la citoyenneté à condition qu'un des parents ou adoptants conserve la citoyenneté.

§ 2. Les personnes qui sont majeures le jour de l'entrée en vigueur du présent Code et auxquelles la nationalité belge a été attribuée en vertu de l'article 11 du Code de la nationalité belge, inséré par la loi du 28 juin 1984 relative à certains aspects de la condition des étrangers et instituant le Code de la nationalité belge, ou en vertu de l'article 11bis, inséré par l'article 2 de la loi du 13 juin 1991, du Code de la nationalité belge, sont considérées comme citoyens.

Si elles sont non seulement citoyens belges, mais aussi citoyens d'un ou plusieurs autres États, elles perdent cependant la citoyenneté si elles n'ont pas renoncé à leur nationalité étrangère entre leurs dix-huit et leurs dix-neuf ans.

§ 3. Les personnes qui sont majeures le jour de l'entrée en vigueur du présent Code et qui ont acquis la nationalité belge en vertu de l'article 12bis du Code de la nationalité belge, inséré par l'article 4 de la loi du 13 juin 1991, sont considérées comme citoyens.

Si elles sont non seulement citoyens belges, mais aussi citoyens d'un ou plusieurs autres États, elles perdent cependant la citoyenneté si, dans un délai d'un an à compter de l'entrée en vigueur du présent Code, elles n'ont pas renoncé à leur nationalité étrangère. Dans ce cas, leurs enfants mineurs qui sont non seulement citoyens belges mais aussi citoyens d'un ou plusieurs autres États perdent également la citoyenneté.

Les enfants mineurs conservent la citoyenneté à condition qu'un des parents ou adoptants conserve la citoyenneté.

§ 4. Les personnes qui sont majeures le jour de l'entrée en vigueur du présent Code et qui ont acquis la nationalité belge par option en vertu de l'article 13 du Code de la nationalité, inséré par la loi du 28 juin 1984 relative à certains aspects de la condition des étrangers et instituant le Code de la nationalité belge, sont considérées comme citoyens.

Si elles sont non seulement citoyens belges, mais aussi citoyens d'un ou plusieurs autres États, elles perdent cependant la citoyenneté si, dans un délai d'un an à compter de l'entrée en vigueur du présent Code, elles n'ont pas renoncé à leur nationalité étrangère. Dans ce cas, leurs enfants mineurs qui sont non seulement citoyens belges mais aussi citoyens d'un ou plusieurs autres États perdent également la citoyenneté.

De minderjarige kinderen behouden het staatsburgerschap op voorwaarde dat één van beide ouders of adoptanten het staatsburgerschap behoudt.

§ 2. De personen die op de dag van de inwerkingtreding van dit Wetboek minderjarig zijn en aan wie de Belgische nationaliteit werd toegekend krachtens artikel 11 van het Wetboek van de Belgische nationaliteit, ingevoerd door de wet van 28 juni 1984 betreffende sommige aspecten van de toestand van de vreemdelingen en houdende invoering van het Wetboek van de Belgische nationaliteit, of krachtens artikel 11bis, ingevoerd bij artikel 2 van de wet van 13 juni 1991, van het Wetboek van de Belgische nationaliteit, worden als staatsburgers beschouwd.

Wanneer zij naast Belgisch staatsburger ook nog staatsburger van één of meer andere staten zijn, verliezen zij evenwel het staatsburgerschap, indien zij tussen hun achttiende en hun negentiende levensjaar geen afstand hebben gedaan van hun vreemd staatsburgerschap.

§ 3. De personen die op de dag van de inwerkingtreding van dit Wetboek meerderjarig zijn en die de Belgische nationaliteit verkregen krachtens artikel 12bis van het Wetboek van de Belgische nationaliteit, ingevoerd bij artikel 4 van de wet van 13 juni 1991, worden als staatsburgers beschouwd.

Wanneer zij naast Belgisch staatsburger ook nog staatsburger van één of meer andere staten zijn, verliezen zij evenwel het staatsburgerschap, indien zij binnen het jaar na de inwerkingtreding van dit Wetboek geen afstand hebben gedaan van hun vreemd staatsburgerschap. In dat geval gaat het staatsburgerschap eveneens verloren voor hun minderjarige kinderen die behalve Belgisch staatsburger ook staatsburger van één of meer andere staten zijn.

De minderjarige kinderen behouden het staatsburgerschap op voorwaarde dat één van beide ouders of adoptanten het staatsburgerschap behoudt.

§ 4. De personen die op de dag van de inwerkingtreding van dit Wetboek meerderjarig zijn en die de Belgische nationaliteit verkregen door nationaliteitskeuze krachtens artikel 13 van het Wetboek van de Belgische nationaliteit, ingevoerd door de Wet van 28 juni 1984 betreffende sommige aspecten van de toestand van de vreemdelingen en houdende invoering van het Wetboek van de Belgische nationaliteit, worden als staatsburgers beschouwd.

Wanneer zij naast Belgisch staatsburger ook nog staatsburger van één of meer andere staten zijn, verliezen zij evenwel het staatsburgerschap, indien zij binnen het jaar na de inwerkingtreding van dit Wetboek geen afstand hebben gedaan van hun vreemd staatsburgerschap. In dat geval gaat het staatsburgerschap eveneens verloren voor hun minderjarige kinderen die behalve Belgisch staatsburger ook staatsburger van één of meer andere staten zijn.

Les enfants mineurs conservent la citoyenneté à condition qu'un des parents ou adoptants conserve la citoyenneté.

Art. 24. — Sans devoir remplir aucune condition supplémentaire, sont réputées citoyens, les personnes qui avaient acquis la nationalité belge avant l'entrée en vigueur de la loi du 28 juin 1984 relative à certains aspects de la condition des étrangers et instituant le Code de la nationalité belge, ainsi que les personnes qui avaient acquis la nationalité belge après l'entrée en vigueur de la loi précitée et qui ne relèvent pas du champ d'application de l'article 22 ou de l'article 23 du Code de la citoyenneté.

Art. 25. — Le chef de l'État prend les arrêtés nécessaires à l'exécution du présent Code. Ces arrêtés sont délibérés en conseil des ministres.

Le chef de l'État règle en particulier, après avis de la Commission de la protection de la vie privée, le traitement des données à caractère personnel pour l'application du présent Code, à l'exception du traitement desdites données par la Chambre des représentants. ».

Art. 4. — § 1er. L'article 569, alinéa 1er, 22°, du Code judiciaire, inséré par la loi du 28 juin 1984 et modifié par la loi du 13 juin 1991, est remplacé par la disposition suivante :

« 22° des déclarations fondées sur l'article 16 du Code de la citoyenneté; ».

§ 2. L'article 604 du même Code est abrogé.

§ 3. L'article 628, 9°, du même Code, modifié par les lois du 28 juin 1984, est remplacé par la disposition suivante :

« 9° le juge de la résidence principale du déclarant, lorsqu'il s'agit de déclarations fondées sur l'article 16 du Code de la citoyenneté. ».

Art. 5. — Dans l'article 634 du Code d'instruction criminelle, remplacé par la loi du 7 avril 1964, l'alinéa suivant est inséré entre les alinéas 4 et 5 :

« elle ne restitue pas au condamné la citoyenneté dont il avait été déchu d'office; ».

Art. 6. — § 1er. Dans l'article 3, § 3, de la loi du 8 décembre 1992 relative à la protection de la vie privée à l'égard des traitements de données à caractère personnel, modifié par la loi du 11 décembre 1998, l'alinéa suivant est inséré entre les alinéas 1er et 2 :

« Ces mêmes articles ne s'appliquent pas non plus au traitement par la Chambre des représentants des

De minderjarige kinderen behouden het staatsburgerschap op voorwaarde dat één van beide ouders of adoptanten het staatsburgerschap behoudt.

Art. 24. — Zonder dat zij aan enige bijkomende voorwaarde hoeven te voldoen, worden als staatsburger beschouwd de personen die voor de inwerkingtreding van de wet van 28 juni 1984 betreffende sommige aspecten van de toestand van de vreemdelingen en houdende invoering van het Wetboek van de Belgische nationaliteit de Belgische nationaliteit verwieren, alsook de personen die na de inwerkingtreding van de genoemde wet de Belgische nationaliteit verwieren en niet onder toepassing van artikel 22 of artikel 23 van het Wetboek Staatsburgerschap vallen.

Art. 25. — Het Staatshoofd neemt de nodige besluiten ter uitvoering van dit Wetboek. Deze besluiten worden in Ministerraad overlegd.

Het Staatshoofd regelt inzonderheid, na advies van de Commissie voor de bescherming van de persoonlijke levenssfeer, de verwerking van persoonsgegevens voor de toepassing van dit Wetboek, de verwerking van deze gegevens door de Kamer van volksvertegenwoordigers uitgezonderd. ».

Art. 4. — § 1. Artikel 569, eerste lid, 22°, van het Gerechtelijk Wetboek, ingevoegd bij de wet van 28 juni 1984 en gewijzigd bij de wet van 13 juni 1991, wordt vervangen door de volgende bepaling :

« 22° van de verklaringen op grond van artikel 16 van het Wetboek Staatsburgerschap; ».

§ 2. Artikel 604 van hetzelfde Wetboek wordt opgeheven.

§ 3. Artikel 628, 9°, van hetzelfde Wetboek, gewijzigd bij de wetten van 28 juni 1984, wordt vervangen door de volgende bepaling :

« 9° de rechter van de plaats waar degene die de verklaring aflegt zijn hoofdverblijfplaats heeft, wanneer het gaat om verklaringen op grond van artikel 16 van het Wetboek Staatsburgerschap ». ».

Art. 5. — In artikel 634 van het Wetboek van strafvordering, vervangen bij de wet van 7 april 1964, wordt tussen het vierde en het vijfde lid, het volgende lid ingevoegd :

« Het heeft niet tot gevolg dat de veroordeelde het staatsburgerschap, waarvan hij van rechtswege vervallen verklaard was, herkrijgt; ».

Art. 6. — § 1. In artikel 3, § 3, van de wet van 8 december 1992 tot bescherming van de persoonlijke levenssfeer ten opzichte van de verwerking van persoonsgegevens, gewijzigd bij de wet van 11 december 1998, wordt tussen het eerste en het tweede lid, het volgende lid ingevoegd :

« Dezelfde artikelen zijn eveneens niet van toepassing op de verwerking, door de Kamer van volksverte-

données nécessaires ou utiles pour l'application des dispositions du Code de la citoyenneté relatives aux naturalisations. ».

§ 2. L'article 8, § 1er, alinéa 1er, de la même loi est complété comme suit :

« 17° les données nécessaires ou utiles pour l'application des dispositions du Code de la citoyenneté. ».

§ 3. Un article 36bis, libellé comme suit, est inséré dans la même loi :

« Art. 36bis. — Selon les modalités prévues dans son Règlement, la Chambre des représentants exerce les compétences de la Commission pour tous les traitements de données à caractère personnel auxquels elle procède en vertu de la loi. ».

Art. 7. — À l'article 241, alinéa 2, du Code des droits d'enregistrement, d'hypothèque et de greffe, remplacé par la loi du 6 août 1993 et modifié par la loi du 20 décembre 1995, les mots « ou du procureur du Roi au tribunal de première instance où l'intéressé a sa résidence principale et qui ne transmet pas la demande de naturalisation à la Chambre des représentants en application de l'article 14, § 4, du Code de la citoyenneté » sont insérés entre les mots « Greffier de la Chambre des représentants » et les mots « qu'il n'a pas obtenu ».

Art. 8. — À l'article 1er, alinéa 2, de l'arrêté-loi du 12 octobre 1918 relatif au séjour en Belgique des étrangers et des personnes d'origine étrangère, modifié par les lois du 15 décembre 1980 et du 28 juin 1984, les mots « ou des articles 9 et 15 du Code de la citoyenneté » sont insérés entre les mots « Code de la nationalité belge » et les mots « si leur nationalité d'origine ».

Art. 9. — À l'article 2, alinéa 1er, de la loi du 5 février 1947 organisant le statut des étrangers prisonniers politiques, remplacé par la loi du 6 août 1993, les mots « l'article 19 du Code de la nationalité belge » sont remplacés par les mots « l'article 12, 3°, du Code de la citoyenneté ».

Art. 10. — § 1er. L'article 9 de la loi du 30 décembre 1953 relative à la déchéance de la nationalité belge du chef de condamnation par défaut pour infraction contre la sûreté extérieure de l'État, commise entre le 26 août 1939 et le 15 juin 1949, modifié par la loi du 28 juin 1984, est remplacé par la disposition suivante :

« Art. 9. À L'article 15 du Code de la citoyenneté est applicable. ».

genwoordigers, van de persoonsgegevens die noodzakelijk of dienstig zijn voor de toepassing van de bepalingen van het Wetboek Staatsburgerschap betreffende de naturalisaties. ».

§ 2. Artikel 8, § 1, eerste lid, van dezelfde wet wordt aangevuld met een 17°, luidend :

« 17° de gegevens die noodzakelijk of dienstig zijn voor de toepassing van de bepalingen van het Wetboek Staatsburgerschap. ».

§ 3. In dezelfde wet wordt een artikel 36bis ingevoegd, luidend :

« Art. 36bis. — De Kamer van volksvertegenwoordigers oefent, op de wijze bepaald in haar reglement, de bevoegdheden van de Commissie uit voor alle verwerkingen van persoonsgegevens waartoe zij overgaat krachtens de wet. ».

Art. 7. — In artikel 241, tweede lid, van het Wetboek der registratie-, hypotheek- en griffierechten, vervangen door de wet van 6 augustus 1993 en gewijzigd bij de wet van 20 december 1995, worden tussen de woorden « Griffier van de Kamer van Volksvertegenwoordigers » en de woorden « dat hij de naturalisatie », de woorden « of van de procureur des Konings bij de rechtbank van eerste aanleg waar de belanghebbende zijn hoofdverblijf heeft en die het verzoek tot naturalisatie niet doorzendt naar de Kamer van Volksvertegenwoordigers bij toepassing van artikel 14, § 4, van het Wetboek Staatsburgerschap » ingevoegd.

Art. 8. — In artikel 1, tweede lid, van de besluitwet van 12 oktober 1918 betreffende het verblijf in België der vreemdelingen en der personen van vreemde oorsprong, gewijzigd bij de wetten van 15 december 1980 en 28 juni 1984, worden tussen de woorden « Wetboek van de Belgische nationaliteit » en de woorden « indien hun nationaliteit », de woorden « of de artikelen 9 en 15 van het Wetboek Staatsburgerschap » ingevoegd.

Art. 9. — In artikel 2, eerste lid, van de wet van 5 februari 1947 houdende het statuut van de buitenlandse politieke gevangenen, vervangen bij de wet van 6 augustus 1993, worden de woorden « artikel 19 van het Wetboek van de Belgische Nationaliteit » vervangen door de woorden « artikel 12, 3°, van het Wetboek Staatsburgerschap ».

Art. 10. — § 1. Artikel 9 van de wet van 30 december 1953 betreffende het verval van de Belgische nationaliteit uit hoofde van een veroordeling bij verstek wegens misdrijven tussen 26 augustus 1939 en 15 juni 1949 tegen de uitwendige veiligheid van de Staat gepleegd, gewijzigd bij de wet van 28 juni 1984, wordt vervangen door de volgende bepaling :

« Art. 9. — Artikel 15 van het Wetboek Staatsburgerschap is van toepassing. ».

§ 2. À l'article 10 de la même loi, modifié par la loi du 28 juin 1984, les mots «à l'article 25 du Code de la nationalité belge» sont remplacés par les mots «à l'article 8, 4°, alinéa 2, du Code de la citoyenneté».

Art. 11. — À l'article 13, alinéa 1er, de la loi du 21 juin 1960 portant statut des militaires qui ont effectué du service pendant la guerre 1940-1945 dans les Forces belges en Grande-Bretagne, remplacé par la loi du 6 août 1993, les mots «l'article 19 du Code de la nationalité belge» sont remplacés par les mots «l'article 12, 3°, du Code de la citoyenneté».

Art. 12.—À l'article 1er, § 2, et à l'article 3, § 2, de la loi du 30 mars 1962 relative à la déchéance de la nationalité belge résultant de l'arrêté-loi du 20 juin 1945, modifié par la loi du 28 juin 1984, les mots «à l'article 15, §§ 2 et 3, du Code de la nationalité belge» sont remplacés chaque fois par les mots «à l'article 16, § 3, du Code de la citoyenneté».

Art. 13. — § 1er. À l'article 1er, 1°, de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, modifié par la loi du 15 juillet 1996, les mots «la nationalité belge» sont remplacés par les mots «la citoyenneté belge».

§ 2. L'article 21, 2°, de la même loi est remplacé par la disposition suivante :

«2° l'étranger qui remplit les conditions légales pour acquérir la citoyenneté par une déclaration de possession d'état de Belge ou pour recouvrer cette citoyenneté; ».

Art. 14. — À l'article 7 de la loi du 27 juin 1937 portant révision de la loi du 16 novembre 1919 relative à la réglementation de la navigation aérienne, modifié par les lois des 4 août 1967 et 31 mars 1987, sont apportées les modifications suivantes :

A) les alinéas suivants sont insérés entre les alinéas 1er et 2 :

«Pour l'application du Code de la citoyenneté, l'enfant né en cours de vol à bord d'aéronefs belges n'est pas réputé être né sur le territoire belge, à moins :

1° qu'il eût aussi acquis la citoyenneté belge s'il n'était pas né en Belgique;

2° qu'il soit né au cours d'un vol au départ du territoire belge et qu'il n'y ait encore eu aucun atterrissage depuis le décollage;

3° qu'il doive être considéré comme apatriide.

Pour l'application du même Code, l'enfant trouvé à bord d'un aéronef belge en cours de vol est réputé,

§ 2. In artikel 10 van dezelfde wet, gewijzigd bij de wet van 28 juni 1984, worden de woorden «in artikel 25 van het Wetboek van de Belgische nationaliteit» vervangen door de woorden «in artikel 8, 4°, tweede lid, van het Wetboek Staatsburgerschap».

Art. 11. — In artikel 13, eerste lid, van de wet van 21 juni 1960 houdende statuut van de militairen die tijdens de oorlog 1940-1945 in de Belgische Strijdkrachten in Groot-Brittannië gediend hebben, vervangen bij de wet van 6 augustus 1993, worden de woorden «artikel 19 van het Wetboek van de Belgische Nationaliteit» vervangen door de woorden «artikel 12, 3°, van het Wetboek Staatsburgerschap».

Art. 12.—In artikel 1, § 2, en in artikel 3, § 2, van de wet van 30 maart 1962 betreffende het verval van de Belgische nationaliteit ten gevolge van de besluitwet van 20 juni 1945, gewijzigd bij de wet van 28 juni 1984, worden de woorden «in artikel 15, §§ 2 en 3 van het Wetboek van de Belgische nationaliteit» telkens vervangen door de woorden «in artikel 16, § 3, van het Wetboek Staatsburgerschap».

Art. 13. — § 1. In artikel 1, 1°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd bij de wet van 15 juli 1996, worden de woorden «de Belgische nationaliteit» vervangen door de woorden «het Belgisch staatsburgerschap».

§ 2. Artikel 21, 2°, van dezelfde wet wordt vervangen door de volgende bepaling :

«2° de vreemdeling die voldoet aan de wettelijke voorwaarden om het staatsburgerschap te verkrijgen door een verklaring van bezit van de staat van Belg, of om het te herkrijgen; ».

Art. 14. — In artikel 7 van de wet van 27 juni 1937 houdende herziening van de wet van 16 november 1919, betreffende de regeling der luchtvaart, gewijzigd bij de wetten van 4 augustus 1967 en 31 maart 1987, worden de volgende wijzigingen aangebracht :

A) tussen het eerste en het tweede lid, worden de volgende leden ingevoegd :

«Het kind geboren aan boord van Belgische luchtvaartuigen in volle vlucht wordt, voor de toepassing van het Wetboek Staatsburgerschap, niet geacht in België te zijn geboren, tenzij :

1° het ook het Belgisch staatsburgerschap zou verkregen hebben indien het niet in België geboren was;

2° het geboren wordt op een vlucht die begonnen is op Belgisch grondgebied en er na het opstijgen nog geen landing is gemaakt;

3° het als staatloos zou moeten beschouwd worden.

Voor de toepassing van hetzelfde Wetboek wordt het kind gevonden aan boord van een Belgisch lucht-

jusqu'à preuve du contraire, être né après le décollage de l'appareil.»;

B) À l'alinéa 4, le mot « nationalité » est remplacé par le mot « citoyenneté ».

Art. 15. — § 1er. Dans les dispositions légales existantes, les mots « la nationalité » et « la nationalité belge » sont remplacés respectivement par les mots « la citoyenneté » et « la citoyenneté belge ».

§ 2. Le chef de l'État peut mettre la terminologie des dispositions légales existantes en concordance avec celle du Code de la citoyenneté.

Art. 16. — La présente loi entre en vigueur le jour de sa publication au Moniteur belge.»

Justification

1. Généralités

Au cours des dernières décennies, l'Europe occidentale s'est trouvée confrontée à un problème social de taille: la présence massive sur son territoire de personnes issues d'un environnement culturel fondamentalement différent. Le fossé qui sépare la culture du pays d'origine de celle du pays d'accueil est en général trop profond. Il s'ensuit que de très nombreux étrangers de religion musulmane vivent concentrés dans certains quartiers qui, au bout d'un certain temps, deviennent des enclaves, des espèces d'îlots culturels. On trouve, dans nos villes, de nombreux exemples de «petit Maroc» ou de «petite Turquie». La sécurité qu'offre ce ghetto, où prime la solidarité ethnique et où l'islam sert de point de repère, rend superflu tout contact avec les «Belges». On peut à peine parler d'une cohabitation au vrai sens du terme. Les étrangers disposent de leurs propres réseaux sociaux, culturels, religieux et commerciaux. Ils forment, en quelque sorte, des communautés autarciques. Souvent, des esprits cosmopolites aiment à nous rappeler que, par suite du développement des télécommunications, nous vivons dans un «village global» et que les cultures tendent à fusionner. Le cas des étrangers de religion musulmane, qui, grâce aux technologies modernes, peuvent capter sans problèmes les programmes des stations de télévision situées dans leur pays d'origine, prouve cependant que ces mêmes techniques de télécommunication peuvent également renforcer l'isolement d'un groupe culturel.

L'État belge porte une très lourde responsabilité à cet égard, du fait de sa politique d'immigration à courte vue, du fait qu'il encourage à la légère les regroupements familiaux et du fait qu'il se refuse à renvoyer les étrangers sans travail. L'establishment montre aujourd'hui du doigt le citoyen ordinaire, «borné et raciste», qui ose s'interroger sur l'Utopie multiculturelle que poursuivent une poignée d'intellectuels autoproclamés. L'accueil permanent des étrangers non européens est érigé en dogme. Après avoir négligé des années durant le problème dans l'espoir qu'il se résoudrait de lui-même, l'État belge se rend compte désormais que, même après plusieurs générations, l'intégration n'a toujours pas eu lieu, abstraction faite d'exceptions individuelles. On s'imagine que cette intégration se fera si, suivant un raisonnement contraire à la logique, on facilite l'accès de la nationalité belge aux étrangers. En fait, l'attribution de la nationalité ne peut précéder l'intégration, mais elle devrait être le couronnement d'un processus d'intégration réussi. La procédure d'acquisition de la nationalité ne peut se réduire à une série de formalités administratives qui

vaartuig in volle vlucht, tot bewijs van het tegendeel, geacht geboren te zijn na het opstijgen van het toestel.»;

B) in het vierde lid, worden de woorden «de nationaliteit» vervangen door de woorden «het staatsburgerschap».

Art. 15. — § 1. De woorden «de nationaliteit» en «de Belgische nationaliteit» worden in de bestaande wetsbepalingen vervangen door de woorden «het staatsburgerschap» en «het Belgisch staatsburgerschap».

§ 2. Het Staatshoofd kan de terminologie van de bestaande wetsbepalingen aanpassen aan de terminologie van het Wetboek Staatsburgerschap.

Art. 16. — Deze wet treedt in werking de dag van haar bekendmaking in het Belgisch Staatsblad.»

Verantwoording

1. Algemene toelichting

West-Europa wordt de jongste decennia geconfronteerd met een levensgroot maatschappelijk probleem: de massale aanwezigheid van mensen afkomstig uit een fundamenteel andere cultuuromgeving. De kloof tussen de cultuur van het thuisland en de cultuur van het gastland is in het merendeel van de gevallen te diep. Zeer grote aantallen moslimvreemdelingen leven bijgevolg geconcentreerd in bepaalde wijken, die na verloop van tijd de vorm van enclaves, van geïsoleerde cultuureilanden aannemen. Er zijn in onze steden talrijke voorbeelden te vinden van kleine Marokko's of Turkijes. De geborgenheid van het ghetto waar de etnische solidariteit primeert en de islam een houvast biedt in een «vijandige» wereld, maakt contact met de «Belgen» overbodig. Van een samenleving in de ware zin van het woord is nauwelijks sprake. De vreemdelingen beschikken over een eigen sociaal, cultureel, religieus en commercieel netwerk. In zekere zin vormen zij autarkische gemeenschappen. Vaak wordt ons door kosmopolitische geesten voorgehouden dat wij als gevolg van de telecommunicatie vandaag de dag in een «global village» leven en dat de culturen naar elkaar toe groeien. Het geval van de moslimvreemdelingen, die dankzij de moderne technologie probleemloos televisiezenders uit de landen van herkomst kunnen ontvangen, bewijst dat diezelfde telecommunicatie ook het isolement van een culturele groep in de hand kan werken.

De Belgische Staat draagt door zijn kortzichtige immigratiepolitiek, het lichtzinnige stimuleren van de gezinsherening en het niet terugsturen van de werkloze vreemdelingen een zeer grote verantwoordelijkheid. Het establishment wijst vandaag met de vinger naar de «bekrompen en racistische» kleine man die zich vragen durft te stellen bij het multiculturele Utopia van een handvol zelfbenoemde intellectuelen. De blijvende aanwezigheid van de niet-Europese vreemdelingen wordt tot dogma verheven. Na jarenlange verwaelzing van het probleem in de hoop dat alles wel vanzelf goed zou komen, besefte de Belgische Staat nu dat zelfs na meerdere generaties de integratie nog steeds niet heeft plaats gevonden, individuele uitzonderingen niet te na gesproken. Men verkeert in de waan dat die integratie er zal komen door de toegang tot de Belgische nationaliteit voor de vreemdelingen te vergemakkelijken. Er wordt hier een omgekeerde logica gevolgd. Het toekennen van de nationaliteit kan immers niet voorafgaan aan de integratie, maar zou de bekroning moeten zijn van een geslaagd integratieproces. De verwerving van de nationaliteit mag niet ver-

débouchent presque automatiquement sur l'attribution de la nationalité.

2. Historique

La citoyenneté belge a été régie successivement par l'article 10 du Code Napoléon (*ius sanguinis*), la Loi fondamentale du 24 août 1815 (*ius soli*), des décrets du gouvernement provisoire (*ius sanguinis*), la loi du 15 août 1881 (*ius sanguinis*), la loi du 8 juin 1909 (*ius soli*) et la loi du 15 mai 1922 (exclusivement *ius sanguinis*). La législation a été coordonnée par l'arrêté royal du 14 décembre 1932 (B. Nascimbene (ed.), *Nationality Laws in the European Union*, Butterworths-Giuffrè, 1998, pp. 97-99). Le lecteur attentif aura immédiatement été frappé par le mouvement de balancier de la législation.

Un nouveau Code de la nationalité belge a été élaboré en 1984. Ce code a instauré l'égalité entre les hommes et les femmes en ce qui concerne l'attribution de la nationalité fondée sur la filiation. Avant 1984, une distinction était en effet établie entre la descendance d'un père belge et la descendance d'une mère belge, puisque seule la filiation paternelle permettait d'attribuer la nationalité belge à l'enfant légitime. À partir du moment où les mêmes droits étaient reconnus à l'homme et à la femme, cette nouvelle interprétation du principe *ius sanguinis* n'était que logique.

Par ailleurs, le code contenait également plusieurs dispositions qui ont été l'amorce d'une évolution négative de la législation relative à la nationalité belge. C'est ainsi que les parents d'enfants de la troisième génération (nés en Belgique de parents nés eux-mêmes en Belgique) pouvaient faire, avant que leur enfant ait atteint l'âge de douze ans, une déclaration réclamant pour lui l'attribution de la nationalité belge. C'était la première fois qu'en dehors de situations exceptionnelles telles que l'apatridie ou une filiation inconnue, la naissance en Belgique était considérée, en soi, comme une condition suffisante à l'attribution de la nationalité. Le droit du sol, tel un cheval de Troie, faisait ainsi son entrée dans la législation belge relative à la nationalité. Étant donné que les étrangers vivent aujourd'hui dans de véritables enclaves culturelles, la naissance en Belgique est en effet, moins que jamais, garante d'intégration. On observera à cet égard qu'une foule de problèmes se posent en ce qui concerne les jeunes allochtones faisant précisément partie de la troisième génération. Le fait que ces jeunes possèdent ou non la nationalité belge est sans incidence à cet égard. Cela montre que l'attribution inconsidérée de la nationalité ne favorise nullement l'intégration. Le 25 mai dernier, l'actuel ministre de la Justice, M. Marc Verwilghen, a déclaré au journal *De Morgen* à propos de la criminalité élevée chez les jeunes étrangers naturalisés: «Pourquoi ne pas retirer la nationalité? Le législateur peut tout faire s'il en a le courage. Quand on voit comment on a naturalisé à tour de bras ces dernières années, je me pose des questions.»

L'introduction du Code de la nationalité belge a eu pour autre conséquence funeste de faire surgir une foule de bipatriades. Alors que les lois coordonnées du 14 décembre 1932 sur l'acquisition, la perte et le recouvrement de la nationalité contenaient, tant en ce qui concerne l'octroi de la naturalisation qu'en ce qui concerne l'option de nationalité des dispositions qui avaient en fait pour effet de toujours faire prévaloir le principe de l'unicité de la nationalité et de refuser absolument la pluralité de citoyennetés, depuis 1984, la possibilité qu'ont les étrangers — à l'inverse des citoyens belges qui acquièrent volontairement une autre nationalité — de cumuler la nationalité de plusieurs États n'est plus soumise à aucune restriction, ce qui est en contradiction totale avec l'esprit de la Convention de La Haye du 12 avril 1930 relative aux conflits de lois sur la nationalité et de la Convention de Strasbourg du 6 mai 1963 sur la réduction des cas de pluralité de nationalités. Dans d'autres États européens tels que l'Allemagne, l'Italie, le

worden tot een papieren aangelegenheid, tot een reeks administratieve formaliteiten die haast automatisch tot verlening van de nationaliteit leiden.

2. Historiek

De wetgeving op het Belgisch staatsburgerschap trof men achtervolgens aan in artikel 10 van het Napoleontisch Wetboek (*ius sanguinis*), de Fundamentele Wet van 24 augustus 1815 (*ius soli*), decreten van het voorlopig bewind (*ius sanguinis*), de wet van 15 augustus 1881 (*ius sanguinis*), de wet van 8 juni 1909 (*ius soli*), en de wet van 15 mei 1922 (uitsluitend *ius sanguinis*). Er kwam een coördinatie bij koninklijk besluit van 14 december 1932 (B. Nascimbene (ed.), *Nationality Laws in the European Union*, Butterworths-Giuffrè, 1998, blz. 97-99). De aandachtige lezer valt onmiddellijk een slingerbeweging op.

In 1984 werd een nieuw Wetboek van de Belgische nationaliteit geschreven. Het wetboek voorzag onder meer in de gelijkheid van mannen en vrouwen inzake de toekenning van de nationaliteit op grond van afstamming. Vóór 1984 was het immers zo dat er een onderscheid werd gemaakt tussen de afstamming van een Belgische vader en de afstamming van een Belgische moeder in die zin dat enkel de afstamming van de vader aanleiding gaf tot de verlening van de nationaliteit aan het wettige kind. In het licht van de gelijkberechtiging van mannen en vrouwen was deze gewijzigde interpretatie van het *ius sanguinis* niet meer dan logisch.

Anderzijds bevatte het wetboek ook meerdere bepalingen die het begin waren van een negatieve ontwikkeling van het Belgische nationaliteitsrecht. Zo konden de ouders van de kinderen van de derde generatie (in België geboren uit ouders die op hun beurt in België geboren zijn), voordat hun kind de leeftijd van twaalf jaar had bereikt, een verklaring afleggen, waarin zij om de toekenning van de Belgisch nationaliteit aan hun kind verzochten. Het was de eerste maal dat de geboorte in België op zich — zonder dat er sprake was van uitzonderingstoestanden zoals staatloosheid of afstamming van wettig onbekende ouders — als een voldoende grond werd beschouwd voor de toekenning van de nationaliteit. Het *ius soli* deed als een paard van Troje in het Belgische nationaliteitsrecht zijn intrede. Het feit dat men in België geboren is, biedt vandaag omwille van het leven van de vreemdelingen in geïsoleerde culturele enclaves immers minder dan ooit een garantie op integratie. Er dient in dat verband te worden opgemerkt dat er zeer veel problemen zijn met de allochtone jongeren van uitgerekend de derde generatie. Of zij al dan niet de nationaliteit bezitten, blijkt in dat opzicht volstrekt irrelevant te zijn. Dat toont aan dat de lichtzinnige verlening van de nationaliteit de integratie geenszins bevordert. Op 25 mei jongstleden verklaarde de huidige minister van Justitie, de heer Marc Verwilghen in *De Morgen* in verband met de hoge criminaliteit bij jonge genaturaliseerde vreemdelingen: «Waarom zou je die nationaliteit niet opnieuw afnemen? De wetgever kan alles, als hij er de moed voor heeft. Als je ziet hoe er de voorbije jaren met de Belgische nationaliteit gesmeten is, stel ik mij daar vragen bij.»

Nefast was ook dat de invoering van het Wetboek van de Belgische nationaliteit ervoor zorgde dat massaal bipatridie gecreëerd werd. Waar de gecoördineerde wetten van 14 december 1932 op de verwerving, het verlies en de herkrijging van de nationaliteit zowel inzake de verlening van de naturalisatie als inzake de nationaliteitskeuze bepalingen bevatte die neerkwamen op een consequent vasthouder aan de eenheid van nationaliteit en op de volstrekte afwijzing van het fenomeen van het meervoudige staatsburgerschap, is de mogelijkheid voor vreemdelingen — in tegenstelling tot de Belgische staatsburgers die vrijwillig een nieuwe nationaliteit verkrijgen — om de nationaliteit van verschillende Staten te cumuleren sinds 1984 niet langer aan enige beperking onderhevig. Dit is volledig in strijd met de geest van het Verdrag van Den Haag van 12 april 1930 betreffende de wetsconflicten inzake nationaliteit en van de Overeenkomst van Straatsburg van 6 mei 1963 betreffende de beperking van gevallen van meervou-

Luxembourg, l'Espagne et les Pays-Bas, la législation relative à la nationalité continue de rejeter dans une large mesure la multipatridie (B. Nascimbene (ed.), *Nationality Laws in the European Union*, Butterworths-Giuffrè, 1998, pp. 244-249, 362-363, 481, 515 et 559). En Allemagne, le *Bundesrat* a adopté, le 21 mai dernier, une proposition qui prévoit qu'à l'avenir, la citoyenneté allemande sera attribuée aux étrangers nés en Allemagne si un des parents a sa résidence principale en Allemagne depuis huit ans et dispose d'une autorisation de séjour d'une durée indéterminée. Ces étrangers pourront dès lors posséder plus d'une nationalité. La loi allemande continue cependant de rejeter le principe de la pluralité de nationalités en tant que situation durable. En effet, entre leurs dix-huit et leurs vingt-trois ans, les étrangers auxquels la nationalité allemande a été attribuée conformément à la procédure précitée doivent opter définitivement pour la nationalité allemande ou pour la nationalité étrangère. S'ils souhaitent conserver la nationalité allemande, ils doivent fournir la preuve de la perte de leur nationalité étrangère avant d'avoir atteint l'âge de vingt-trois ans. Pour ce qui est de la naturalisation, la législation allemande continue d'exiger la renonciation à la nationalité du pays d'origine. En Belgique, par contre, la pluralité de nationalités n'est en principe pas limitée dans le temps et est même autorisée en cas de naturalisation et pour d'autres formes d'acquisition volontaire de la nationalité belge par un étranger majeur. Il est dès lors indéniable que la législation belge relative à la nationalité est nettement plus laxiste en matière de cumul de citoyennetés que la législation allemande, qui a pourtant déjà été fortement assouplie sur ce point.

Les modifications qui ont été apportées à la législation après 1984 ont continué à dévaloriser la nationalité. La loi du 13 juin 1991 prévoyait l'attribution automatique de la nationalité belge aux enfants de la troisième génération, sans que leurs parents doivent encore faire de déclaration à cet effet. Cette procédure a produit, comme par magie, des dizaines de milliers de «nouveaux Belges». La nationalité a en effet aussi été attribuée, avec effet rétroactif, aux personnes mineures de la troisième génération nées avant l'entrée en vigueur de cette loi. Grâce à la loi de 1991, les enfants de la deuxième génération peuvent acquérir la nationalité de la même manière que l'acquéraient précédemment les enfants de la troisième génération. Ce qui est nouveau depuis 1991, c'est que les étrangers de la deuxième génération ont la possibilité d'acquérir la nationalité belge en faisant, entre leurs dix-huit et leurs trente ans, une déclaration devant l'officier de l'état civil.

En 1993, les conditions de naturalisation ont encore été assouplies. La distinction entre naturalisation ordinaire et grande naturalisation a été supprimée. Précédemment, seule la grande naturalisation conférait tous les droits politiques. C'est la raison pour laquelle elle était assortie de conditions assez strictes en ce qui concerne la durée du séjour et n'était attribuée qu'à des étrangers ayant des mérites ou talents particuliers. La loi du 6 août 1993 a uniformisé la procédure de naturalisation, le fait de remplir les conditions pour la naturalisation ordinaire donnant désormais le droit d'exercer tous les droits politiques.

En 1995 enfin, le rôle des parquets dans le cadre de la procédure de naturalisation a été réduit au profit de la Chambre des représentants, qui naturalise à présent inconsidérément des étrangers à tour de bras. Alors que les parquets se prononcent contre l'octroi de la naturalisation dans 40 % des cas, le nombre de demandes rejetées par la Chambre ne représente que 5 % environ. Alors qu'il était resté constant de la fin des années 60 à 1993, le nombre de naturalisations par an a plus que quintuplé depuis. Force est de constater que moins de 2 % des demandes de naturalisation introduites à Bruxelles (représentant plus de 50 % du total) sont établies en néerlandais et qu'il n'y a pas plus de naturalisés qui demandent une carte d'identité établie en néerlandais. Ceci signifie que le foisonnement de naturalisations renforce considéra-

dige nationaliteit. De wetgeving met betrekking tot de nationaliteit in Europese landen als Duitsland, Italië, Luxemburg, Spanje en Nederland wijst multipatridie nog steeds in overwegende mate af (B. Nascimbene (ed.), *Nationality Laws in the European Union*, Butterworths-Giuffrè, 1998, blz. 244-249, 362-363, 481, 515 en 559). In Duitsland werd op 21 mei ll. door de *Bundesrat* een voorstel aangenomen waardoor in de toekomst aan in Duitsland geboren vreemdelingen het Duitse staatsburgerschap wordt toegekend, indien één van beide ouders sinds acht jaar zijn hoofdverblijf in Duitsland heeft en gerechtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur. Daardoor wordt het mogelijk dat deze vreemdelingen meer dan één nationaliteit bezitten. De Duitse wet blijft de meervoudige nationaliteit als duurzame toestand evenwel principieel afwijzen. De vreemdelingen aan wie als hierboven beschreven de Duitse nationaliteit werd toegekend, dienen tussen de leeftijd van achttien en drieëntwintig jaar immers een definitieve keuze te maken voor hetzij de Duitse hetzij de vreemde nationaliteit. Vooraleer zij de leeftijd van drieëntwintig jaar hebben bereikt, dienen zij het bewijs te leveren van het verlies van hun vreemde nationaliteit, indien zij het Duitse staatsburgerschap wensen te behouden. Wat de naturalisatie betreft, blijft in Duitsland de vereiste van de afstand van de nationaliteit van het land van herkomst overeind. In België daarentegen is de meervoudige nationaliteit in principe onbeperkt in duur en wordt zij zelfs in geval van naturalisatie en andere vormen van de vrijwillige verkrijging van de Belgische nationaliteit door een meerderjarige vreemdeling toegestaan. Het kan dan ook niet worden geloofchend dat de Belgische nationaliteitswetgeving op het vlak van de cumulatie van staatsburgerschappen nog talloze malen lakser is dan de weliswaar reeds verregaand versoepelde Duitse wetgeving terzake.

Wetswijzigingen na 1984 zorgden voor een verdere ontwaarding van de nationaliteit. De wet van 13 juni 1991 voorzag in de automatische toekenning van de nationaliteit aan de kinderen van de zogenaamde derde generatie, zonder dat hun ouders daartoe nog langer een verklaring dienden af te leggen. Op die manier werden als bij toverslag tienduizenden «nieuwe Belgen» gecreëerd. Met terugwerkende kracht werd immers ook aan de minderjarige personen van de derde generatie die voor de inwerkingtreding van deze wet geboren waren, de nationaliteit verleend. De kinderen van de tweede generatie kunnen dankzij de wet van 1991 op dezelfde manier de nationaliteit verwerven als voorheen de kinderen van de derde generatie. Nieuw sinds 1991 is verder dat voor de vreemdelingen van de tweede generatie de mogelijkheid bestaat om de nationaliteit te verwerven door tussen hun achttien en hun dertig jaar een verklaring af te leggen voor de ambtenaar van de burgerlijke stand.

In 1993 werden de naturalisatievooraarden nogmaals versoepeld. Het onderscheid tussen de gewone en de grote naturalisatie werd afgeschaft. Voorheen verleende enkel de laatste alle politieke rechten. Daarom golden voor de grote naturalisatie vrij strenge voorwaarden inzake verblijfsduur en werd zij slechts toegestaan aan vreemdelingen met bijzondere verdiensten of talenten. De wet van 6 augustus 1993 zorgde voor een eenvormige naturalisatieprocedure, waarbij het vervullen van de voorwaarden voor de gewone naturalisatie recht geeft op de uitoefening van alle politieke rechten.

In 1995 werd ten slotte de rol van de parketten in de naturalisatieprocedure beknot ten gunste van de Kamer van volksvertegenwoordigers die op onbezonnen wijze massaal vreemdelingen naturaliseert. Terwijl in 40 % van de gevallen de parketten zich tegen de verlening van de naturalisatie uitspreken, schommelt het aantal door de Kamer verworpen aanvragen slechts rond de 5 %. Waar het aantal naturalisaties per jaar van het einde van de jaren '60 tot en met 1993 vrij constant was, is het sindsdien meer dan vervijfvoudigd. Opvallend is ook dat minder dan 2 % van de Brusselse naturalisatieaanvragen (meer dan 50 % van het totaal) Nederlandstalig is en dat even weinig genaturaliseerden een Nederlandstalige identiteitskaart vragen. Dit betekent dat de massale naturalisatieoperaties het Franstalige kiezerscorps in

blement le corps électoral francophone à Bruxelles. Cet aspect n'a pas échappé à l'attention des hommes politiques francophones. En vidant davantage encore de sa substance la législation sur la nationalité, ils espèrent pouvoir déclencher une ultime offensive contre les Flamands de Bruxelles. Raison de plus pour les Flamands de faire preuve d'une vigilance extrême et de ne pas céder à une xénophilie déplacée. M. Patrick Dewael, aujourd'hui ministre-président de la Flandre et jusqu'il y a peu chef du groupe VLD à la Chambre des représentants, avait perçu avec beaucoup de clairvoyance les dangers que comporte un assouplissement du droit de la nationalité pour la situation des Flamands à Bruxelles et dans le Brabant flamand. Au cours d'une conférence de presse qu'il a tenue le 17 août 1998, il a, à juste titre, déclaré :

«Le PRL-FDF et le PS veulent assouplir le Code de la nationalité belge à un point tel que les allochtones puissent devenir Belges quasi automatiquement. Ils pensent pouvoir trancher ainsi à leur avantage la question de l'octroi ou non du droit de vote aux allochtones : en conférant la nationalité belge massivement aux étrangers présents dans notre pays, on leur permet en effet de jouir automatiquement de tous les droits politiques. Les partis francophones voient dans les voix des allochtones un moyen de poursuivre la francisation de Bruxelles et du Brabant flamand. Contrairement aux partis flamands de la majorité, le VLD refuse de se laisser entraîner dans cette stratégie francophone.»

Fin 1998, les partis francophones sont toutefois à nouveau parvenus à leurs fins. En «échange» de son soutien à une majorité des deux tiers indispensable pour modifier la Constitution préalablement à l'octroi du droit de vote pour les élections communales aux ressortissants européens, le groupe PRL/FDF a en effet obtenu un nouvel assouplissement des procédures d'acquisition de la nationalité belge. Le rôle du tribunal et du parquet a de nouveau été réduit et le questionnaire destiné à évaluer la volonté d'intégration du candidat a été fortement simplifiée. C'est ainsi qu'il suffit d'écouter régulièrement une radio belge pour être considéré comme étant intégré.

Bien que la nouvelle loi sur la nationalité ne soit entrée en vigueur que le 1er septembre 1999, la coalition arc-en-ciel de M. Verhofstadt entame déjà le sixième acte de la farce de l'évidement de la nationalité belge (après 1984, 1991, 1993, 1995 et 1998).

L'acquisition de la nationalité belge devient littéralement gratuite puisque l'objectif est d'instaurer la gratuité totale de la demande de naturalisation. De plus, on veut aligner la procédure d'acquisition de la nationalité par naturalisation sur la procédure existante en matière de déclaration de nationalité. Si le procureur du Roi ne rend pas un avis négatif dans le mois (jusqu'ici le délai imparti pour rendre un avis était de quatre mois), la naturalisation sera inscrite d'office par l'officier de l'état civil dans le registre *ad hoc*. Par ailleurs, on vise à assouplir les conditions d'âge et l'on projette la suppression du questionnaire à l'aide duquel les parquets vérifiaient la volonté d'intégration de l'intéressé. Il ne subsiste donc réellement plus aucune garantie quant à la volonté de l'étranger de s'intégrer dans notre société. Dans son édition du 26 août 1999, la «Gazet van Antwerpen» écrivait : «Si ce projet passe, la Belgique aura la loi sur la nationalité la plus souple du monde.» (*traduction*)

Il est manifeste que le nouvel assouplissement prévu par la loi sur la nationalité n'est qu'un ersatz de l'attribution du droit de vote aux étrangers non ressortissants de l'Union européenne. Le lobby multiculturel est par ailleurs tout à fait conscient du fait que l'opinion publique flamande est opposée au droit de vote des étrangers. On essaie de leurrer la population en accordant le droit de vote aux étrangers d'une manière détournée, imperceptible et fondamentalement antidémocratique. La nouvelle loi sur la nationalité sera tellement complaisante que presque tous les étrangers qui résident dans notre pays pourront obtenir la nationalité belge sur simple demande à la commune. Or, la nationalité octroie

Brussel drastisch aan het versterken zijn. Dit is de Franstalige politici allerminst ontgaan. Zij hopen dankzij een verstrekende uit-holling van de nationaliteitswetgeving een eindoffensief te kunnen ontketenen tegen de Brusselse Vlamingen. Een reden te meer voor de Vlamingen om uiterst waakzaam te zijn en niet toe te geven aan misplaatste xenofilie. Wie zeer scherp inzag welke gevaren een verregaande versoepeling van het nationaliteitsrecht voor de positie van de Vlamingen in Brussel en Vlaams-Brabant inhoudt, was de heer Patrick Dewael, vandaag minister-president van Vlaanderen en tot voor kort fractieleider voor de VLD in de Kamer van volksvertegenwoordigers, die tijdens een persconferentie op 17 augustus 1998 terecht het volgende stelde :

«PRL-FDF en PS willen de Belgische nationaliteitswetgeving zodanig versoepelen dat allochtonen quasi automatisch Belg kunnen worden. Op die manier denken ze het debat over het al dan niet verlenen van stemrecht aan allochtonen in hun voordeel te beslechten: door de in ons land aanwezige vreemdelingen massaal de Belgische nationaliteit te verlenen, verkrijgen deze immers automatisch alle politieke rechten. De Franstalige partijen zien in de stemmen van de allochtonen een middel om Brussel en Vlaams-Brabant verder te verfransen. De VLD wil — in tegenstelling tot de Vlaamse meerderheidspartijen — niet meeastappen in deze francofone strategie.»

Eind 1998 haalden de Franstalige partijen echter opnieuw hun slag thuis. In «ruil» voor de steun aan een tweede derde meerderheid die noodzakelijk was om voorafgaand aan de toekenning van het gemeentelijk stemrecht aan Europese vreemdelingen de Grondwet te wijzigen, verkreeg de PRL/FDF-fractie dat de procedures tot de verwerving van de Belgische nationaliteit nogmaals versoepeld werden. De rol van rechbank en parket wordt nog verder teruggedrongen en we krijgen een sterke vereenvoudiging van de vragenlijst waarmee de integratiwil wordt getoetst. Zo volstaat het reeds dat men regelmatig naar een «Belgische» radiozender luistert om als geïntegreerd beschouwd te worden.

Hoewel de nieuwe nationaliteitswetgeving pas sinds 1 september 1999 van kracht is geworden, wordt door de paarsgroene regering van de heer Verhofstadt reeds de zesde fase (na 1984, 1991, 1993, 1995 en 1998) in de klucht van de uitholling van het nationaliteitsrecht ingeluid.

De verwerving van de Belgische nationaliteit wordt nu ook letterlijk gratis, aangezien het de bedoeling van de huidige regering is om de aanvang tot naturalisatie geheel kosteloos te maken. Bovendien wil men de procedure voor de verkrijging van de nationaliteit door naturalisatie afstemmen op de bestaande procedure inzake nationaliteitsverklaring. Wanneer de procureur des Konings binnen de maand (tot nu toe bedroeg de termijn voor het uitbrengen van een advies vier maanden) geen negatief advies uitbrengt, zou de naturalisatie door de ambtenaar van de burgerlijke stand dus ambtshalve ingeschreven worden in het daartoe bestemde register. Verder beoogt men de leeftijdvoorraarden te versoepelen en is men van plan om de vragenlijst af te schaffen, aan de hand waarvan de parketten de integratiwil van de betrokkenen nagingen. Er blijft dus werkelijk geen enkele garantie meer over inzake de bereidheid van de vreemdeling om zich in onze samenleving te integreren. In haar editie van 26 augustus 1999, schreef de *Gazet van Antwerpen* : «Als dat er allemaal doorkomt, krijgt België de soepelste nationaliteitswet op de hele wereld.»

Het is overduidelijk dat de in het vooruitzicht gestelde verdere versoepeling van de nationaliteitswetgeving een surrogaat is voor de toekenning van stemrecht aan vreemdelingen van buiten de Europese Unie. De multiculturele lobby is er zich immers terdege van bewust dat de Vlaamse publieke opinie het vreemdelingen-stemrecht afwijst. Men probeert de bevolking dan maar een rad voor de ogen te draaien door de vreemdelingen op een sluwse, onzichtbare en fundamenteel ondemocratische manier stemrecht te verlenen. De nieuwe nationaliteitswetgeving zal immers zodanig laks zijn dat zowat alle vreemdelingen die zich in ons land bevinden, de Belgische nationaliteit mits eenvoudige aanvraag op

immédiatement le droit de vote à tous les niveaux politiques, et pas seulement pour les élections communales. Le gouvernement actuel a clairement l'intention d'encourager les étrangers à faire usage des procédures assouplies dans la perspective des élections locales du 8 octobre 2000. Les partis de gauche et les partis francophones veulent ainsi accroître leur poids électoral au détriment des forces qui se montrent critiques à l'égard de la société multiculturelle.

3. Lignes de force de la présente proposition de loi

La présente proposition de loi vise à faire en sorte que l'on cesse de vider de sa substance le principe de nationalité et à débrouiller l'écheveau actuel des dispositions concernant l'acquisition de la citoyenneté en rétablissant le droit du sang. L'octroi de la nationalité sur la base de la descendance d'un parent belge doit être la règle. Les autres modes d'acquisition doivent être considérés comme des exceptions à cette règle.

Pour les majeurs auxquels la nationalité belge n'a pas été attribuée par filiation, la naturalisation devrait constituer la seule possibilité d'acquérir la nationalité belge. Cette naturalisation devrait cependant être soumise à des conditions plus nombreuses et plus strictes que ce n'est le cas à l'heure actuelle, afin d'éviter que les étrangers considèrent la nationalité comme un moyen d'obtenir des droits. Certains plaident pour que l'on ne subordonne plus l'octroi de la nationalité à la volonté d'intégration, étant donné que ce critère est souvent vague et arbitraire. À l'heure actuelle, la loi ne précise en effet nullement ce que cette notion signifie. Aussi les auteurs de la présente proposition de loi entendent-ils l'objectiver en instaurant un examen de citoyenneté analogue à celui qui existe notamment aux États-Unis et au Canada. Il convient à cet égard de déterminer au premier chef la mesure dans laquelle l'intéressé connaît la langue de la région. Des conditions linguistiques sont notamment prévues dans les législations relatives à la naturalisation des Pays-Bas, de l'Allemagne, de la France, de la Grande-Bretagne, de l'Irlande du Nord et du Portugal (B. Nascimbene, (ed.), *Nationality Laws in the European Union*, Butterworths-Giuffrè, 1998, pp. 346, 368, 592, 630 et 757). M. Patrick Dewael était aussi conscient du fait que l'enquête portant sur la volonté d'intégration n'est actuellement pas menée de manière appropriée, ainsi qu'il ressort des développements d'une proposition de loi (Doc. n° 1765/1-97/98) qu'il a déposée le 5 octobre 1998 à la Chambre des représentants. Cette proposition de loi prévoit que celui qui souhaite obtenir la nationalité belge doit — tant en ce qui concerne l'option de nationalité et la naturalisation que l'acquisition de la nationalité belge par le conjoint étranger d'une personne belge — être porteur d'une attestation constatant sa volonté de travailler, sa connaissance de la langue ou d'une des langues de la région où il a sa résidence principale ainsi que sa connaissance des droits et libertés démocratiques. Les connaissances linguistiques et la familiarisation avec le contexte social sont évaluées au moyen d'un examen organisé par la commune.

Les auteurs de la présente proposition de loi souhaitent confier aux communautés le soin d'organiser les examens de citoyenneté, répondant ainsi à la volonté d'émancipation des entités fédérées. Les communautés pourront donc apporter leurs accents personnels en la matière, ce qui permettra de préparer le passage du droit belge de la nationalité à un droit distinct de la nationalité des communautés nationales dans le cadre de la dissolution de l'État belge.

La présente proposition entend limiter au strict minimum les cas de multipatriodie et obliger, comme par le passé, l'étranger qui veut se faire naturaliser à renoncer à son ancienne nationalité. La multipatriodie incite en effet l'étranger à «faire son marché» parmi les nationalités et à se revendiquer de la nationalité qui offre le plus d'avantages en fonction des circonstances. Celui qui, par

het gemeentehuis kunnen verkrijgen. De nationaliteit verleent meteen stemrecht op alle politieke niveaus en niet enkel voor de gemeenteraadsverkiezingen. Het is de uitdrukkelijke bedoeling van de huidige regering om de vreemdelingen met het oog op de lokale verkiezingen van 8 oktober 2000 aan te moedigen van de versoepelde procedures gebruik te maken. De linkse en de Frans-talige partijen willen op die manier hun electoraal aandeel versterken ten koste van de krachten die kritisch staan tegenover de multiculturele maatschappij.

3. Krachtlijnen huidig voorstel

Het voorliggende wetsvoorstel beoogt de uitholling van het nationaliteitsbeginsel een halt toe te roepen en het huidige onoverzichtelijke kluwen van bepalingen aangaande de verwerving van het staatsburgerschap te ontwarren door het *ius sanguinis* in ere te herstellen. De toekenning van de nationaliteit op grond van de afstamming van een Belgische ouder moet de regel zijn. De andere manieren van verwerving zijn als afwijkingen van die regel te beschouwen.

Voor meerderjarigen die geen Belg zijn op grond van afstamming moet naturalisatie volstaan als mogelijkheid om de nationaliteit te verwerven. Die naturalisatie dient echter van veel meer en strengere voorwaarden afhankelijk te worden gemaakt dan momenteel het geval is, teneinde te verhinderen dat de nationaliteit door de vreemdeling slechts wordt beschouwd als een recht-verschaffend instrument. Sommigen pleiten ervoor om de integratiwil als criterium voor de verlening van de nationaliteit af te schaffen omdat het vaag en willekeurig is. Het is inderdaad zo dat de wet op dit ogenblik op geen enkele manier verduidelijkt wat onder dit begrip moet worden verstaan. De indieners van voorliggend wetsvoorstel willen daarom het begrip «integratiwil» objectiveren door de invoering van een burgerschapsproef zoals die onder meer in de VS en in Canada bestaat. Hierbij moet in de eerste plaats aandacht worden besteed aan de mate waarin de betrokkenen de streektaal beheerst. Taalvereisten worden onder andere gesteld in de naturalisatiewetgeving van Nederland, Duitsland, Frankrijk, Groot-Brittannië en Noord-Ierland en Portugal (B. Nascimbene, (ed.), *Nationality Laws in the European Union*, Butterworths-Giuffrè, 1998, blz. 346, 368, 592, 630 en 757). Ook de heer Patrick Dewael was er zich bewust van dat het onderzoek naar de integratiwil op dit moment niet op een adequate manier gevoerd wordt, wat blijkt uit de toelichting van een wetsvoorstel dat hij op 5 oktober 1998 (1765/1-97/98) in de Kamer van volksvertegenwoordigers indiende. In het wetsvoorstel van de heer Dewael moet de kandidaat Belg — zowel wat de nationaliteitskeuze, de naturalisatie, als de verwerving van de Belgische nationaliteit door de vreemde echtgenoot van een Belg betreft —houder zijn van een bewijs waaruit de arbeidsbereidheid, de kennis van de taal of één van de talen van het gebied waar hij zijn verblijfplaats heeft, en het inzicht in de democratische rechten en vrijheden blijken. De taalkennis en het maatschappelijk inzicht worden getoetst aan de hand van een proef die door de gemeente georganiseerd wordt.

De indieners van onderhavig wetsvoorstel wensen de burgerschapsproeven te laten organiseren door de gemeenschappen, hetgeen in de lijn ligt van de verzelfstandiging van de deelstaten. De gemeenschappen kunnen eigen klemtonen leggen, waardoor de overgang van het Belgische nationaliteitsrecht naar een afzonderlijk nationaliteitsrecht van de volksgemeenschappen in het kader van een ontbinding van de Belgische Staat wordt voorbereid.

Het voorliggende wetsvoorstel wil de gevallen van meervoudige nationaliteit tot een absoluut minimum beperken en de vreemdeling die zich wil laten naturaliseren zoals voorheen verplichten afstand te doen van zijn vroegere nationaliteit. De meervoudige nationaliteit leidt immers tot «nationaliteitshopping», waarbij de vreemdeling zich telkens beroeft op de nationaliteit

contre, acquiert une nationalité étrangère perd d'office la nationalité belge. Les auteurs estiment que la renonciation à la multipatriodie doit être exigée non seulement de la catégorie précitée, mais également des étrangers qui ont obtenu la nationalité belge, faute de quoi il n'y aura pas de véritable intégration, mais on créera deux catégories de citoyens et instaurera la ségrégation. En obligeant les étrangers à opter clairement pour une nationalité unique, on exclut la survenance de litiges juridiques de toute nature. Cette mesure aurait, par exemple, l'avantage de faire en sorte que tous les étrangers qui ont acquis la nationalité belge ne puissent plus invoquer leur statut étranger pour contracter mariage avec une personne mineure de son pays d'origine, ce qui n'est pas rare en cas de mariage. Les auteurs estiment en outre que l'on ne peut servir deux maîtres : on peut difficilement être aussi loyal envers un pays qu'envers l'autre.

À l'avenir, les étrangers devront dès lors immédiatement faire un choix en cas de naturalisation. C'est également en raison du refus de la multipatriodie qu'il est nécessaire que, comme en Allemagne, les personnes qui acquièrent la nationalité belge par les diverses formes de déclaration de nationalité, opèrent, dans un délai fixé, un choix clair en faveur d'une seule nationalité à la maison communale, si elles ont conservé également la nationalité de leur pays d'origine, faute de quoi, la nationalité belge leur sera retirée. Les auteurs de la présente proposition de loi estiment qu'une partie des étrangers qui séjournent en Belgique peuvent choisir sans crainte de lier leur destin au nôtre. La condition essentielle est qu'ils optent clairement pour la nationalité de cet État et uniquement de cet État. Ils doivent opter pour l'assimilation totale. Il faut en revanche veiller à préparer un nouvel avenir conforme à la dignité humaine dans leur pays d'origine pour ceux qui ne sont pas disposés à s'assimiler totalement ou qui ne sont pas en mesure de le faire.

Il faut en outre réexaminer un certain nombre de cas d'obtention de la nationalité belge. C'est ainsi que la proposition à l'examen veut retirer la nationalité aux étrangers mineurs d'âge de la troisième génération auxquels la nationalité a été automatiquement attribuée auprès 1991. Les étrangers majeurs qui sont devenus Belges de cette manière auront trois ans pour réussir l'examen de citoyenneté à l'instar des étrangers majeurs qui se sont fait naturaliser après 1993 et leurs enfants.

Enfin, la présente proposition de loi entend instaurer une modification au niveau de la terminologie. Dans la loi proposée, le terme citoyenneté remplace le terme nationalité. Ces deux notions ne sont en effet pas synonymes. De même que la nation peut coïncider avec l'État, la nationalité (au sens strict) peut coïncider avec la citoyenneté. C'est le cas dans des États-nation tels que la Suède, la Norvège, l'Allemagne et le Portugal. La Belgique n'est par contre pas un État-nation. Sur le territoire de l'État belge se trouvent plusieurs nations (une partie de la nation néerlandaise, une nation wallonne et une partie de la nation allemande), si bien que l'on ne peut pas faire état de l'existence d'une nationalité belge. Il serait dès lors préférable, dans le contexte belge, d'utiliser la notion neutre de citoyenneté.

COMMENTAIRE DES ARTICLES

Article 3. — Code de la citoyenneté

Article 1er

Cet article définit deux notions, à savoir celle de citoyenneté et, pour l'application du code, celle de minorité.

L'article indique clairement que l'appartenance à une des communautés visées par la Constitution coordonnée vient en

die naar gelang van de omstandigheden de meeste voordelen biedt. Degene die daarentegen vrijwillig een vreemde nationaliteit verkrijgt, verliest van rechtswege zijn Belgische nationaliteit. Naar de mening van de indieners moet de afwijzing van de meer-voudige nationaliteit niet enkel voor laatstgenoemden gelden, maar tevens voor de vreemdelingen die de Belgische nationaliteit verwerven. Zonet kan er van een werkelijke integratie geen sprake zijn, maar creëert men twee categorieën staatsburgers en werkt men segregatie in de hand. Door de vreemdelingen een ondubbelzinnige keuze te laten maken voor één nationaliteit, worden allerlei wetsconflicten uitgesloten. Dit zou bijvoorbeeld als voordeel hebben dat de vreemdelingen die de Belgische nationaliteit hebben verkregen, niet langer hun vreemd personeel statut kunnen inroepen om een huwelijk aan te gaan met een minderjarige persoon uit het land van herkomst, wat bij uithuwelijken niet zelden het geval is. De indieners zijn bovendien de mening toegegaan dat men geen twee heren kan dienen : men kan moeilijk even loyaal zijn tegenover het ene land als tegenover het andere.

Vreemdelingen zullen bij naturalisatie in de toekomst dan ook onmiddellijk een keuze dienen te maken. Eveneens omwille van de afwijzing van de meer-voudige nationaliteit is het noodzakelijk dat de personen die de Belgische nationaliteit verwervieren via de diverse wijzen van nationaliteitsverklaringen op het gemeentehuis naar Duits voorbeeld binnen een gestelde termijn een duidelijke keuze maken voor één enkele nationaliteit, indien zij ook staatsburger van hun land van herkomst gebleven zijn. Zonet dienen zij ontheven te worden van de Belgische nationaliteit. De indieners zijn van oordeel dat een deel van de hier verblijvende buitenlanders gerust de keuze kan maken hun lot definitief met het onze te verbinden. Essentiële voorwaarde is dat zij ondubbelzinnig opteren voor de nationaliteit van deze staat en van deze staat alleen. Zij moeten kiezen voor de volledige assimilatie. Voor degenen die daartoe niet bereid zijn of die daartoe niet in staat zijn, moet daar- tegen een nieuwe, menswaardige toekomst worden voorbereid in de herkomstlanden.

Een aantal verleningen van de Belgische nationaliteit moet bovendien worden herzien. Zo wil dit wetsvoorstel de nationaliteit van de minderjarige vreemdelingen van de derde generatie aan wie na 1991 de nationaliteit automatisch werd toegekend, opheffen. De meerderjarigen die op die manier Belg werden, krijgen drie jaar de tijd om te slagen voor de burgerschapsproef, net als de meerderjarigen die zich na 1993 lieten naturaliseren en hun eveneens meerderjarige kinderen.

Tenslotte brengt dit wetsvoorstel een belangrijke terminologische wijziging aan. In deze wet wordt de term staatsburgerschap gebruikt in plaats van nationaliteit. Beide begrippen zijn namelijk geen synonymen. Zoals de natie met de staat kan samenvallen, kan de nationaliteit (in de enge zin) met het staatsburgerschap samenvallen. Dit is het geval in natiestaten als Zweden, Noorwegen, Duitsland en Portugal. België daarentegen is geen natiestaat. Op het grondgebied van de Belgische staat bevinden zich verschillende naties (een deel van de Nederlandse natie, een Waalse natie en een deel van de Duitse natie), zodat men niet kan spreken van het bestaan van een Belgische nationaliteit. Het verdient dus aandacht om in de Belgische context het neutrale begrip staatsburgerschap te hanteren.

COMMENTAAR BIJ DE ARTIKELEN

Artikel 3. — Wetboek Staatsburgerschap

Artikel 1

In dit artikel worden twee begrippen omschreven : het staatsburgerschap en, voor de toepassing van het wetboek, de minderjarigheid.

Het artikel maakt duidelijk dat het behoren tot een van de volksgemeenschappen, bedoeld in de gecoördineerde Grondwet,

premier lieu et que la citoyenneté ne vient qu'en second lieu. Conformément à ce postulat, la proposition de loi considère que l'intégration dans une des communautés doit précéder l'attribution de la citoyenneté à des étrangers.

La deuxième notion définie par l'article 1er est celle de minorité. Cette définition ne vaut que pour l'application du code proposé. Elle est surtout importante en ce qui concerne les effets, en matière d'acquisition de la citoyenneté, de l'adoption par un citoyen belge (naturalisé ou non) ainsi qu'en ce qui concerne l'application de l'article 15 relatif à l'acquisition collective de la citoyenneté. L'enfant est réputé mineur tant qu'il n'a pas atteint l'âge de dix-huit ans. Si, selon une première hypothèse, l'*«enfant»* a dix-neuf ans et que la loi de son pays fixe la majorité à vingt-cinq ans, son adoption dans les conditions précitées ne fera pas de lui un citoyen, parce qu'il a plus de dix-huit ans. Si, selon une deuxième hypothèse, l'enfant a dix-sept ans et que la loi de son pays fixe la majorité à seize ans, il n'acquerra pas non plus la citoyenneté, étant majeur selon son statut personnel. L'économie de cette disposition est claire: on ne peut pas attribuer la citoyenneté en allant à l'encontre du statut personnel de l'enfant, pas plus qu'en enfreignant la loi belge qui considère les personnes de dix-huit ans ou plus comme des adultes.

Art. 2

Cet article reprend l'article 2 du Code de la nationalité belge, inséré par la loi du 28 juin 1984 relative à certains aspects de la condition des étrangers et instituant le Code de la nationalité belge.

Art. 3

Cet article reprend l'article 3 du Code de la nationalité belge, inséré par la loi du 28 juin 1984 relative à certains aspects de la condition des étrangers et instituant le Code de la nationalité belge.

Art. 4

Cet article reprend l'article 4 du Code de la nationalité belge, inséré par la loi du 28 juin 1984 relative à certains aspects de la condition des étrangers et instituant le Code de la nationalité belge.

Art. 5

Cet article reprend l'article 6 du Code de la nationalité belge, inséré par la loi du 28 juin 1984 relative à certains aspects de la condition des étrangers et instituant le Code de la nationalité belge.

Art. 6

Cet article reprend l'article 7 du Code de la nationalité belge, inséré par la loi du 28 juin 1984 relative à certains aspects de la condition des étrangers et instituant le Code de la nationalité belge.

primair is en het staatsburgerschap slechts secundair. In overeenstemming met dit uitgangspunt wordt in het wetsvoorstel het standpunt ingenomen dat de integratie in een van de volksgemeenschappen aan de verlening van het staatsburgerschap aan vreemdelingen moet voorafgaan.

Een tweede begrip dat door artikel 1 wordt omschreven is dat van de minderjarigheid. Deze tweede definitie geldt alleen voor de toepassing van het voorgestelde wetboek. Zij is vooral van belang voor de gevolgen, inzake de verwerving van het staatsburgerschap, van de adoptie door een (al dan niet genaturaliseerde) Belgische staatsburger en voor de toepassing van artikel 15, betreffende de collectieve verkrijging van het staatsburgerschap. Het kind wordt als minderjarig beschouwd zolang het geen achttien jaar oud is. In een eerste veronderstelling zal het *«kind»* negentien jaar oud zijn en zal zijn nationale wet de meerderjarigheid vaststellen op vijfentwintig jaar. Het zal door de adoptie, zoals hiervoor bedoeld, geen staatsburger worden, want het is ouder dan achttien jaar. In een tweede hypothese zal het kind zeventien jaar zijn, en zijn nationale wet zou de meerderjarigheid vaststellen op zestien jaar. Het wordt eveneens geen staatsburger, want het is meerderjarig volgens zijn personeel statuut. De economie van deze bepaling is duidelijk: geen staatsburgerschapstoekenning tegen de wil van het persoonlijk statuut van het kind, maar evenmin tegen de regel van de Belgische wet die personen van achttien jaar of ouder als volwassenen beschouwt.

Art. 2

Dit artikel is een overname van artikel 2 van het Wetboek van de Belgische nationaliteit, ingevoerd bij de wet van 28 juni 1984 betreffende sommige aspecten van de toestand van de vreemdelingen en houdende invoering van het Wetboek van de Belgische nationaliteit.

Art. 3

Dit artikel is een overname van artikel 3 van het Wetboek van de Belgische nationaliteit, ingevoerd bij de wet van 28 juni 1984 betreffende sommige aspecten van de toestand van de vreemdelingen en houdende invoering van het Wetboek van de Belgische nationaliteit.

Art. 4

Dit artikel is een overname van artikel 4 van het Wetboek van de Belgische nationaliteit, ingevoerd bij de wet van 28 juni 1984 betreffende sommige aspecten van de toestand van de vreemdelingen en houdende invoering van het Wetboek van de Belgische nationaliteit.

Art. 5

Dit artikel is een overname van artikel 6 van het Wetboek van de Belgische nationaliteit, ingevoerd bij de wet van 28 juni 1984 betreffende sommige aspecten van de toestand van de vreemdelingen en houdende invoering van het Wetboek van de Belgische nationaliteit.

Art. 6

Dit artikel is een overname van artikel 7 van het Wetboek van de Belgische nationaliteit, ingevoerd bij de wet van 28 juni 1984 betreffende sommige aspecten van de toestand van de vreemdelingen en houdende invoering van het Wetboek van de Belgische nationaliteit.

Art. 7

La distinction faite dans le Code de la nationalité belge entre l'acquisition et l'attribution de la nationalité belge selon que l'obtention dépend ou non d'un acte volontaire de l'intéressé est maintenue dans le cadre de la présente proposition relative à l'obtention de la citoyenneté. L'article 7 énumère les différents modes d'attribution et d'acquisition de la citoyenneté. La citoyenneté ne sera pas attribuée automatiquement aux étrangers de la troisième génération. Elle ne sera pas non plus attribuée aux étrangers de la deuxième génération sur simple déclaration des parents. Le *ius sanguinis*, la filiation, redevient le critère de base pour l'attribution de la nationalité. Pour ce qui est de l'acquisition de la nationalité, la proposition de loi vise une plus grande uniformité en prévoyant que la naturalisation constitue en principe la seule façon pour les étrangers d'obtenir volontairement la citoyenneté. Une exception est prévue en ce qui concerne l'acquisition en raison de la possession d'état de « Belge ». L'objectif est de permettre aux personnes qui vivent depuis longtemps déjà en tant que « Belges », mais pour lesquelles la procédure n'était pas réglée officiellement, d'acquérir néanmoins la citoyenneté à l'issue d'un délai de dix ans. L'article 17 du Code de la nationalité belge prévoyait déjà la possibilité pour l'étranger qui se trouvait dans ce cas d'obtenir la citoyenneté moyennant une déclaration. Contrairement à ce que prévoit le Code de la nationalité belge, l'obtention de la citoyenneté par un mineur non émancipé par suite de l'obtention volontaire de la citoyenneté par un parent ou un adoptant est, elle aussi, considérée comme une acquisition, et non comme une attribution.

La présente proposition de loi supprime la possibilité d'acquérir la citoyenneté par déclaration de nationalité ou par option ainsi que la possibilité d'acquérir la nationalité par une simple déclaration en raison d'un mariage avec un citoyen. Les auteurs entendent éviter les abus et estiment que, dans le dernier cas, il est préférable d'assouplir les conditions de naturalisation.

Art. 8

L'article 8 règle l'attribution de la citoyenneté en raison de la filiation. Il suffit que l'un des deux parents possède la citoyenneté et il n'est établi aucune distinction entre la filiation à l'égard d'un père ou d'une mère Belge. À l'instar du Code de la nationalité belge, la loi proposée établit toutefois une distinction selon que l'intéressé est né ou non en Belgique ou dans des territoires qui ont un jour été administrés par la Belgique ou soumis à la souveraineté belge. S'il est né à l'étranger, l'intéressé doit descendre d'un parent qui est lui-même né en Belgique. Si le parent belge n'est pas né en Belgique, la citoyenneté n'est attribuée qu'à la condition que le parent fasse une déclaration, hormis dans les cas où la non-attribution de la citoyenneté aurait pour effet de rendre l'enfant apatrie. L'objectif est d'empêcher que l'on attribue la nationalité à des personnes qui ont perdu tout lien avec la Belgique et ses communautés.

Cette disposition reprend en fait la réglementation actuelle sous une forme légèrement remaniée.

Art. 9

La présente proposition de loi entend limiter l'attribution de la citoyenneté en raison de la naissance en Belgique à l'attribution à

Art. 7

Het onderscheid dat in het Wetboek van de Belgische nationaliteit werd gemaakt tussen verkrijging en toekenning van de Belgische nationaliteit, naargelang de verwerving al dan niet afhing van een vrijwillige handeling van de betrokkene, wordt in dit voorstel met betrekking tot de verwerving van het staatsburgerschap gehandhaafd. Artikel 7 somt de verschillende manieren van toekenning en verwerving van het staatsburgerschap op. Het staatsburgerschap zal niet automatisch toegekend worden aan de vreemdelingen van de derde generatie. Evenmin zal aan de vreemdelingen van de tweede generatie op eenvoudige verklaring van de ouders het staatsburgerschap worden toegekend. Het *ius sanguinis*, de afstamming, wordt opnieuw het basiscriterium om het staatsburgerschap toe te kennen. Wat de verkrijging van het staatsburgerschap betreft, wil het wetsvoorstel voor meer eenvormigheid zorgen door de naturalisatie in principe tot de enige manier te maken voor vreemdelingen om het staatsburgerschap op vrijwillige basis te verwerven. Een uitzondering wordt gemaakt in verband met de verkrijging als gevolg van het bezit van de staat van Belg. Bedoeling hiervan is dat personen die reeds lang door het leven gaan als « Belg », maar waarbij de procedure formeel niet in orde was, na tien jaar toch het staatsburgerschap zouden verwerven. In de mogelijkheid voor de vreemdeling om in dat geval het staatsburgerschap te verwerven door een verklaring af te leggen, was reeds voorzien in artikel 17 van het Wetboek van de Belgische nationaliteit. Als verkrijging van het staatsburgerschap en niet als toekenning wordt in tegenstelling tot het Wetboek van de Belgische nationaliteit eveneens de verwerving van het staatsburgerschap door een niet ontvoogde minderjarige als gevolg van de vrijwillige verkrijging door een ouder of adoptant van het staatsburgerschap beschouwd.

De mogelijkheid om het staatsburgerschap te verkrijgen door een nationaliteitsverklaring of een verklaring van nationaliteitskeuze af te leggen, wordt door dit voorstel afgeschaft, evenals de mogelijkheid om door een eenvoudige verklaring af te leggen het staatsburgerschap te verkrijgen als gevolg van een huwelijk met een staatsburger. Het wetsvoorstel wil misbuiken vermijden en acht het in het laatste geval raadzamer de naturalisatievooraanden te versoepelen.

Art. 8

Artikel 8 regelt de toekenning van het staatsburgerschap op grond van de afstamming. Het bezit van één van beide ouders van het staatsburgerschap volstaat, waarbij geen onderscheid wordt gemaakt tussen afstamming van een Belgische vader of een Belgische moeder. Net zoals in het Wetboek van de Belgische nationaliteit wordt wel een onderscheid gemaakt naar gelang van het feit of de betrokkene al dan niet geboren is in België of in een gebied dat ooit onder Belgisch bestuur of onder Belgische soevereiniteit stond. In geval van geboorte in het buitenland moet de betrokkene afstammen van een ouder die zelf in België geboren is. Is die Belgische ouder niet geboren in België, dan wordt het staatsburgerschap slechts toegekend op voorwaarde dat de ouder daartoe een verklaring aflegt, waarbij een uitzondering wordt gemaakt in die gevallen waar het niet toekennen van het staatsburgerschap de staatloosheid van het kind zou tot gevolg hebben. De bedoeling hiervan is te verhinderen dat personen het staatsburgerschap zouden toegekend krijgen, die elke band met België en zijn gemeenschappen hebben verloren.

In feite gaat het om een overname van de huidige regeling, zij het lichtjes anders geformuleerd.

Art. 9

Het onderhavige wetsvoorstel wil de toekenning van het staatsburgerschap op grond van de geboorte in België beperken tot de

des enfants apatrides nés en Belgique et à des enfants nouveau-nés trouvés en Belgique. Le *ius soli* ne peut être appliqué que pour des raisons humanitaires et ne peut en aucun cas devenir une alternative au *ius sanguinis*, qui a déjà suffisamment prouvé son fondement. Cet article vise donc à supprimer l'obtention automatique ou très simplifiée de la citoyenneté en raison de la naissance en Belgique, telle que nous la connaissons depuis l'instauration du Code de la nationalité belge en 1984, et surtout, depuis les modifications apportées à la législation en 1991. Comme nous l'avons fait observer par ailleurs, cette modification s'inscrit parfaitement dans le cadre des fluctuations qu'a connues l'évolution de notre législation.

Art. 10

Comme dans l'article 8 concernant l'attribution de la citoyenneté en raison de sa descendance d'un citoyen belge, il est établi une distinction, en ce qui concerne l'attribution de la citoyenneté en raison de l'adoption par un citoyen belge, entre la naissance en Belgique et à l'étranger.

Si l'enfant est né à l'étranger, l'adoption par un citoyen belge ne donne droit à la citoyenneté qu'à condition que l'adoptant soit né en Belgique. Si l'adoptant est lui-même né à l'étranger, il doit — sauf si l'enfant est apatride — faire une déclaration demandant l'attribution de la citoyenneté à l'enfant adopté. Cette mesure vise à éviter que la citoyenneté soit attribuée à des personnes dont on peut supposer qu'elles ne possèdent plus guère d'attaches avec la Belgique et ses communautés.

En fait, il s'agit également d'une reprise de la réglementation actuelle sous une forme légèrement remaniée.

Art. 12

La présente proposition de loi veut faire de la naturalisation le moyen par excellence pour les étrangers d'acquérir la citoyenneté belge, afin d'uniformiser davantage la législation. Les conditions dont est, à l'heure actuelle, assortie l'acquisition de la nationalité belge par naturalisation sont toutefois particulièrement minimalistes. Ces dernières années, la Chambre des représentants a en outre fait preuve de légèreté en accordant en masse la naturalisation à des étrangers, faisant bien souvent fi de l'avis négatif des parquets. Depuis 1993, le nombre de naturalisations a monté en flèche. Pour la seule année 1997, plus de dix mille personnes ont été naturalisées. Le Code de la nationalité belge prévoit que le parquet doit vérifier la volonté d'intégration des demandeurs. La notion de « volonté d'intégration » n'est toutefois pas définie de manière précise dans le code en vigueur et fait dès lors l'objet de critiques qui ne sont pas tout à fait dénuées de fondement. Plutôt que de supprimer ce critère, comme le souhaiterait le lobby multiculturel, la présente proposition tend à le définir objectivement.

La naturalisation n'est pas un droit, mais une faveur qui vient couronner l'achèvement d'un processus d'intégration. Il est erroné de croire que l'assouplissement de la procédure de naturalisation accélérera l'intégration. S'il obtient la citoyenneté trop facilement, l'étranger n'éprouve en effet plus la nécessité de s'intégrer. Les auteurs de la présente proposition de loi visent dès lors à durcir la procédure plutôt qu'à l'assouplir encore davantage.

Il faut en outre rejeter catégoriquement la pluralité des citoyennetés, comme le font nombre de pays européens. Il est inadmissible que, du fait qu'il peut jouer sur deux tableaux, l'étranger bénéficie d'un statut plus favorable que la personne qui est citoyen

tockenning aan in België geboren staatloze kinderen en in België gevonden pasgeboren kinderen. Het *ius soli* mag slechts toegepast worden om humanitaire redenen en kan in geen geval uitgroeien tot een alternatief voor het *ius sanguinis* dat zijn deugdelijkheid reeds afdoende bewezen heeft. De automatische of sterk vereenvoudigde verwerving van het staatsburgerschap op grond van de geboorte in België, zoals we dit sinds de invoering van het Wetboek van de Belgische nationaliteit in 1984 en vooral sinds de wetswijzigingen van 1991 kennen, wordt ongedaan gemaakt. Deze wijziging past volkomen in het proces van slingerbewegingen die men in de evolutie van onze wetgeving heeft gekend, zoals hiervoor werd opgemerkt.

Art. 10

Net zoals in artikel 8 betreffende de toekenning van het staatsburgerschap op grond van de afstamming van een Belgisch staatsburger, wordt met betrekking tot de toekenning van het staatsburgerschap op grond van de adoptie door een Belgisch staatsburger het onderscheid gemaakt tussen de geboorte in België en de geboorte in het buitenland.

Adoptie door een Belgisch staatsburger geeft in geval van geboorte in het buitenland slechts recht op het staatsburgerschap op voorwaarde dat de adoptant in België geboren is. Is de adoptant zelf in het buitenland geboren, dan moet hij — behalve indien het kind staatloos zou zijn — een verklaring afleggen waarin hij om toekenning van het staatsburgerschap aan het geadopteerde kind verzoekt. Dit moet vermijden dat het staatsburgerschap wordt toegekend aan personen waarvan men kan veronderstellen dat ze nog nauwelijks een band met België en zijn gemeenschappen bezitten.

In feite gaat het ook hier om een overname van de huidige regeling, zij het lichtjes anders geformuleerd.

Art. 12

Het wetsvoorstel wil van de naturalisatie de manier bij uitstek maken voor vreemdelingen om het staatsburgerschap te verwerven, teneinde tot meer eenvormigheid in de wetgeving te komen. De voorwaarden die echter vandaag gelden voor de verkrijging van de Belgische nationaliteit door naturalisatie zijn bijzonder minimalistisch. De jongste jaren heeft de Kamer van volksvertegenwoordigers zich bovendien bezondigd aan het al te lichtzinnig en massaal toestaan van de naturalisatie aan vreemdelingen, waarbij zij niet zelden het negatieve advies van de parketten in de wind slaat. Sinds 1993 is het aantal naturalisaties pijlsnel de hoogte in gegaan. Alleen al in 1997 werden meer dan tienduizend mensen genaturaliseerd. In het Wetboek van de Belgische nationaliteit is er sprake van het nagaan door het parket van de integratiwil bij de indieners van een naturalisatieverzoek. Het begrip « integratiwil » wordt in het vigerende wetboek evenwel niet nader gedefinieerd en wordt daarom niet helemaal ten onrechte bekritisert als onduidelijk. In plaats van dat criterium te laten vallen, zoals de multiculturele lobby graag zou willen, zorgt dit voorstel voor een objectivering ervan.

Naturalisatie is geen recht, maar een gunst die als bekroning van een voltooid integratieproces aan de vreemdeling verleend wordt. Het is een vergissing om er van uit te gaan dat de versoepeling van de naturalisatieprocedure de integratie zal bespoedigen. Door het staatsburgerschap al te gemakkelijk toe te kennen, valt bij de vreemdeling immers de noodzaak weg om zich te integreren. Via deze weg beogen de indieners dan ook een verstrakking in plaats van een verdere versoepeling.

Daarenboven dient het meervoudige staatsburgerschap met klem te worden afgewezen, zoals dit in de wetgeving van heel wat Europese landen het geval is. Het is onduldbaar dat de vreemdeling een gunstiger statuut geniet dan de Belgische staatsburger

belge par filiation. La présente proposition de loi entend placer l'étranger qui souhaite devenir citoyen belge devant un choix non équivoque et l'obliger à renoncer à sa citoyenneté étrangère. L'octroi de la naturalisation est exclu si la loi du pays du demandeur ne l'autorise pas.

Dans l'état actuel de la législation, il est prévu que pour obtenir la naturalisation, le demandeur doit avoir séjourné pendant au moins cinq ans en Belgique. Bien que la durée du séjour ne constitue pas le critère le plus important, étant donné qu'elle n'est en soi pas révélatrice de l'intégration de l'étranger, ce délai est inférieur à celui fixé dans nombre d'autres pays européens. L'article proposé a dès lors pour objet de porter la durée requise du séjour à dix ans, comme c'est notamment le cas en Espagne (B. Nascimbene (ed.), *Nationality Laws in the European Union*, p. 230), au Luxembourg (B. Nascimbene, o.c., p. 512) et, jusqu'il y a peu, en Allemagne (B. Nascimbene, o.c., p. 368), où le délai a été ramené à huit ans. Le conjoint étranger d'un citoyen belge peut bénéficier d'une mesure de faveur et ne doit avoir séjourné que trois ans en Belgique. Afin de ne pas compromettre les objectifs de la politique en matière d'aide au développement, le séjour en Belgique en tant qu'étudiant n'est pas pris en considération pour le calcul du délai requis pour la naturalisation.

L'âge auquel une demande de naturalisation peut être introduite est porté de dix-huit à vingt-cinq ans. Compte tenu de la portée de la naturalisation, cette mesure vise à garantir que le demandeur étranger a acquis une certaine maturité et qu'il ne fait pas un choix irréfléchi. L'âge de vingt-cinq ans figurait jusqu'en 1993 parmi les conditions à remplir par le candidat à la grande naturalisation.

La présente proposition de loi vise à imposer à l'étranger un examen de citoyenneté destiné à évaluer son degré d'intégration. La demande de naturalisation n'est recevable que si l'intéressé peut produire un certificat prouvant qu'il a réussi un tel examen.

La personne qui introduit la demande de naturalisation ne peut avoir été condamnée, sauf amnistie, effacement de condamnation ou réhabilitation, à un emprisonnement effectif de plus de trois mois en Belgique ou dans un autre État membre de l'Union européenne et elle doit pouvoir démontrer qu'elle est en mesure de pourvoir à ses besoins et à ceux des membres de sa famille.

L'avis du collège des bourgmestre et échevins est recueilli afin d'évaluer la bonne conduite, la volonté d'intégration et la capacité financière de l'intéressé.

Art. 13

La participation à un examen de citoyenneté permet de constater de façon plus objective la volonté d'intégration de l'intéressé et elle allège la tâche du tribunal de première instance. L'intéressé doit au minimum maîtriser, tant oralement qu'à l'écrit, la langue de la région dans laquelle il réside. Dans la dissertation qui doit permettre d'évaluer les connaissances linguistiques écrites de l'intéressé, ce dernier pourra expliquer pourquoi il souhaite acquérir la citoyenneté belge. Cette mesure permettra d'éviter que des personnes utilisent la procédure de naturalisation par pur intérêt personnel et non parce qu'elles désirent lier leur sort à celui de la communauté dans laquelle elles vivent. Il est également nécessaire d'évaluer la connaissance qu'à l'intéressé des principes juridiques et des règles fondamentales de notre société. L'épreuve orale peut s'avérer utile dans ce contexte. Étant donné que la Belgique est un État fédéral et que l'intégration de l'intéressé à notre société «belge» passe surtout par son intégration à la communauté de la région dans laquelle il réside, l'épreuve orale peut également servir à évaluer si le candidat connaît l'histoire et la culture de cette communauté et s'il a une connaissance minimale de la structure de l'État. Il est dès lors logique que les communautés soient chargées d'organiser les examens de citoyenneté.

door afstamming, doordat de eerste van twee walletjes kan eten. Dit wetsvoorstel wil de vreemdeling die door naturalisatie staatsburger wenst te worden, voor een ondubbelzinnige keuze stellen en hem verplichten afstand te doen van zijn vreemd staatsburgerschap. De verlening van de naturalisatie is uitgesloten indien zijn nationale wet dit niet toelaat.

Momenteel geldt in België als voorwaarde voor naturalisatie een verblijfsduur van minimum vijf jaar. Hoewel de verblijfsduur niet het belangrijkste criterium is, aangezien hij op zich niets zegt over de integratie van de vreemdeling, bedraagt die termijn minder dan in vele andere Europese landen. Dit artikel wil de verblijfsduur daarom op tien jaar brengen zoals dat onder meer het geval is in Spanje (B. Nascimbene (ed.), *Nationality Laws in the European Union*, blz. 230), Luxemburg (B. Nascimbene, a.w., blz. 512) en tot voor kort in Duitsland (B. Nascimbene, a.w., blz. 368), waar thans de termijn op acht jaar is gebracht. De vreemde echtgenoot van een Belgisch staatsburger kan een gunstmaatregel genieten en moet slechts drie jaar in België verblijven hebben. Om de bedoelingen van het beleid inzake ontwikkelingshulp niet te ondergraven, wordt het verblijf in België als student niet in aanmerking genomen voor de berekening van de voor de naturalisatie vereiste verblijfsduur.

De leeftijd waarop een verzoek tot naturalisatie kan ingediend worden, wordt van achttien jaar op vijfentwintig jaar gebracht. Dit moet er, gelet op de draagwijde van de naturalisatie, voor zorgen dat de vreemdeling tot een zekere rijpheid is gekomen en dat hij geen ondoordachte keuze maakt. De leeftijd van vijfentwintig jaar gold tot 1993 als voorwaarde voor het bekomen van de grote naturalisatie.

Om de mate van integratie van de vreemdeling te kunnen vaststellen, wil dit wetsvoorstel hem verplichten een burgerschapsproef af te leggen. Het naturalisatieverzoek is slechts ontvankelijk indien de indiener een certificaat kan voorleggen waaruit blijkt dat hij voor zo een proef geslaagd is.

De indiener van het naturalisatieverzoek mag in het verleden behoudens amnestie, uitwissing van veroordeling of herstel in eer en rechten nog nooit veroordeeld zijn tot een effectieve gevangenisstraf van meer dan drie maanden in België of een ander land van de Europese Unie en moet kunnen aantonen dat hij in de behoeften van zichzelf en van zijn gezinsleden kan voorzien.

Omtrent goed gedrag en zeden, de integratiwil en de financiële draagkracht van de betrokkenen wordt het advies van het college van burgemeester en schepenen ingewonnen.

Art. 13

Het afnemen van een burgerschapsproef laat toe de integratiwil op een meer objectieve basis vast te stellen en verlicht de taak van de rechtbank van eerste aanleg. Een minimale vereiste is dat de belanghebbende de taal van het taalgebied waar hij woonachtig is, zowel mondeling als schriftelijk beheert. In de verhandeling die naar de schriftelijke taalbeheersing peilt, kan de belanghebbende zijn besluit om staatsburger te worden, toelichten. Op die manier kan verhinderd worden dat personen gebruik maken van de naturalisatieprocedure om louter persoonlijk gewin en niet omdat zij hun lot aan dat van de gemeenschap wensen te verbinden. Verder moet de kennis van de rechtsbeginselen en grondnormen van onze samenleving worden nagegaan. Hier toe kan de mondelinge proef nuttig zijn. Aangezien België een federale staat is en de integratie in onze «Belgische» samenleving in de eerste plaats verloopt via de integratie in de gemeenschap van het gebied waar de betrokkenen woonachtig is, kan in de mondelinge proef ook de kennis van de geschiedenis en cultuur van die gemeenschap, alsook een minimale kennis van de staatsstructuur worden getest. Om diezelfde reden is het logisch dat het de gemeenschappen zijn die belast worden met het organiseren van de burgerschapsproeven.

Conformément aux articles 170, § 2, et 173 de la Constitution, les communautés pourront imposer une rétribution, à titre d'impôt, aux candidats.

Afin de donner à l'intervention des communautés un fondement constitutionnel, une autre proposition de loi (DOC 50 0355/001) a pour objet la modification de l'article 5, § 1er, II, 3°, de la loi spéciale de réformes institutionnelles du 8 août 1980.

Art. 14

À l'heure actuelle, la demande de naturalisation est adressée à la Chambre des représentants (le cas échéant, par l'intermédiaire de l'officier de l'état civil), qui la transmet pour avis au parquet du tribunal de première instance. Cet article vise à renverser cette procédure. La demande est transmise à l'officier de l'état civil qui l'envoie, accompagnée de l'avis du collège des bourgmestres et échevins de la commune concernée, au parquet. Étant donné que la volonté d'intégration de l'intéressé a déjà été démontrée par la réussite de l'examen de citoyenneté, la tâche du parquet consistera principalement à vérifier qu'aucun fait grave ne fait obstacle à l'octroi de la citoyenneté. La demande n'est transmise à la Chambre des représentants que si l'avis est favorable. Cette procédure ne permettra plus d'ignorer à la légère les avis négatifs du parquet. Il faut absolument éviter que les hommes politiques approuvent des naturalisations en masse pour des raisons électorales sans réfléchir à leur impact.

Le procureur du Roi doit vérifier que la personne naturalisée a respecté son engagement à renoncer à sa nationalité étrangère dans le délai prévu par la loi. Lorsqu'il est établi que l'intéressé n'a pas renoncé à sa nationalité étrangère, il perd automatiquement la citoyenneté belge.

Art. 15

L'acquisition collective de la citoyenneté est appelée, dans le Code de la nationalité belge, «Attribution de la nationalité belge par effet collectif d'un acte d'acquisition» (article 12). Il s'agit donc en l'occurrence de l'acquisition de la citoyenneté par un mineur par suite de l'acquisition volontaire de la citoyenneté par un auteur ou un adoptant. Les auteurs de la proposition de loi préfèrent le terme acquisition. Il est vrai que l'enfant mineur atteint la citoyenneté sans avoir posé aucun acte lui-même, mais il s'agit d'une obtention sur l'acquisition volontaire de l'auteur ou de l'adoptant. Les personnes qui ont acquis la citoyenneté par effet collectif doivent également pouvoir la perdre par effet collectif. Si l'auteur ou l'adoptant perd la citoyenneté (par exemple, par déchéance), la personne qui s'est vu attribuer la citoyenneté par effet de l'acte de l'acquisition de la citoyenneté par l'intéressé doit également — comme c'est déjà le cas aujourd'hui — perdre la citoyenneté.

Art. 16

Cet article a pour but de régulariser les situations résultant d'erreurs administratives. Si une personne a joui durant dix années de la possession de l'état de Belge, mais que, par suite d'une erreur administrative des services de l'autorité, aucune acquisition formelle de la nationalité n'est encore intervenue, cette personne peut acquérir la citoyenneté en faisant une déclaration. L'article 16 reprend, dans ses grandes lignes, l'article 17 du Code de la nationalité belge. Les auteurs de la proposition de loi sont

Overeenkomstig de artikelen 170, § 2, en 173 van de Grondwet zullen de gemeenschappen aan de kandidaten een retrubutie, als belasting, kunnen opleggen.

Om de tussenkomst van de gemeenschappen een grondwettelijke basis te geven werd in een ander wetsvoorstel (DOC 50 0355/001) de wijziging van artikel 5, § 1, II, 3°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen voorgesteld.

Art. 14

Vandaag is het zo dat het verzoek tot naturalisatie gericht wordt aan de Kamer van volksvertegenwoordigers (eventueel door toedoen van de ambtenaar van de burgerlijke stand), die het voor advies overzendt aan het parket van de rechtbank van eerste aanleg. Dit artikel wil die gang van zaken omkeren. Het verzoek wordt overhandigd aan de ambtenaar van de burgerlijke stand, die het samen met het advies van het college van burgemeester en schepenen van de betrokken gemeente overzendt aan het parket. Aangezien de integratietyl van de betrokkenen reeds gebleken is uit het met vrucht afleggen van een burgerschapsproef, zal de taak van het parket er vooral in bestaan om na te gaan of er geen gewichtige feiten zijn die een beletsel vormen voor het toekennen van het staatsburgerschap. Het verzoek wordt slechts aan de Kamer van volksvertegenwoordigers overgezonden in geval van een gunstig advies. Deze procedure zal een einde maken aan het lichtzinnig naast zich neerleggen van negatieve adviezen, verstrekt door het parket. Er dient tot iedere prijs te worden vermeden dat politici om electorale redenen massaal naturalisaties goedkeuren zonder bij de impact hiervan stil te staan.

De procureur des Konings moet nagaan of de genaturaliseerde zijn verbintenis tot afstand van zijn vreemd staatsburgerschap binnen de door de wet bepaalde termijn heeft nageleefd. Wanneer vaststaat dat de belanghebbende nagelaten heeft afstand te doen van dat vreemd staatsburgerschap, verliest hij automatisch zijn Belgisch staatsburgerschap.

Art. 15

De collectieve verkrijging van het staatsburgerschap werd in het Wetboek Belgische nationaliteit «Toekenning van de Belgische nationaliteit als gezamenlijk gevolg van een akte van verkrijging» genoemd (artikel 12). Bedoeld wordt hier de verwerving van het staatsburgerschap door een minderjarige als gevolg van de vrijwillige verkrijging door een ouder of adoptant van het staatsburgerschap. De indieners van het wetsvoorstel verkiezen de term verkrijging. Weliswaar verwerft de minderjarige het staatsburgerschap zonder dat hijzelf een handeling stelt, maar het is een verwerving, waaraan een vrijwillige verkrijging door de ouder of adoptant ten grondslag ligt. De personen die op collectieve wijze het staatsburgerschap hebben verworven, moeten het eveneens op collectieve wijze kunnen verliezen. Indien de ouder of adoptant het staatsburgerschap (bijvoorbeeld door vervallenverklaring) verliest, gaat het — zoals nu reeds het geval is — eveneens verloren voor de persoon die als gevolg van zijn verkrijging het staatsburgerschap verwierf.

Art. 16

Dit artikel heeft tot doel administratieve vergissingen te reguleren. Wanneer iemand tien jaar in het bezit van de staat van Belg geweest is, doch er ten gevolge van een administratieve vergissing bij de overheidsdiensten formeel geen nationaliteitsverwerving plaats vond, kan hij door een verklaring af te leggen, het staatsburgerschap verwerven. Artikel 16 is grotendeels een overname van artikel 17 van het vigerende Wetboek van de Belgische nationaliteit. Naar de mening van de indieners van het wetsvoor-

d'avis que le tribunal de première instance doit pouvoir refuser l'agrément de la déclaration non seulement en raison de la possession insuffisante de l'état de Belge, mais également en raison de faits personnels graves ou s'il appert que la volonté d'intégration de l'intéressé est insuffisante. Ce dernier cas pourrait être tranché par l'organisation d'un examen de citoyenneté.

Art. 17, 18 et 19

Les articles 17, 18 et 19 concernent les circonstances qui peuvent entraîner la perte de la citoyenneté. Il est évident que celui qui acquiert volontairement la citoyenneté d'un autre pays perd automatiquement la citoyenneté belge. La législation actuelle le prévoit du reste également en raison du principe de l'unicité de la nationalité. De même que dans le cas de la naturalisation, il faut, en l'espèce également, opter sans équivoque pour l'une ou l'autre citoyenneté. Le Code de la nationalité belge prévoyait également la possibilité de faire une déclaration pour renoncer à la citoyenneté (article 17, § 1er, 2°). Si l'étranger qui a obtenu la naturalisation n'a pas renoncé à sa nationalité d'origine dans le délai imparti, sa naturalisation est considérée comme nulle et non avenue. On peut en effet supposer, dans ce cas, que l'étranger est revenu sur son choix en faveur de la nationalité belge. L'attribution de la citoyenneté en raison de l'adoption par un citoyen belge est frappée de nullité s'il s'avère que l'intéressé avait déjà atteint l'âge de dix-huit ans au moment de son adoption.

L'article 18 concerne de manière spécifique les cas de perte de la citoyenneté par décision de justice. Le terme déchéance est repris du Code de la nationalité belge (article 23). Contrairement à ce qui est le cas s'il y a eu simplement perte de la citoyenneté, le recouvrement de la citoyenneté n'est pas souhaité en cas de déchéance. Est ainsi supprimée, la possibilité prévue par la législation actuelle de recouvrer la citoyenneté par naturalisation. Pour le reste, la procédure applicable en ce qui concerne la déchéance, est similaire à celle qui est actuellement suivie. L'action en déchéance est toutefois poursuivie devant le tribunal de première instance, et plus devant la cour d'appel.

En ce qui concerne les mineurs, la règle est qu'ils restent citoyens aussi longtemps qu'un des auteurs ou adoptants conserve la citoyenneté. Si un auteur ou adoptant perd toutefois la citoyenneté et qu'aucun des auteurs ne possède la citoyenneté, les enfants mineurs la perdent également. Il faut non seulement éviter la pluralité de citoyennetés, mais également limiter la multipatriodie au sein de la famille.

Art. 20

Les personnes qui ont perdu la citoyenneté belge doivent — ainsi que le prévoit également la législation actuelle — pouvoir recouvrer la citoyenneté belge de manière relativement simple. C'est ainsi qu'elles ne seront pas tenues de passer un examen de citoyenneté. Seules les personnes qui ont acquis la nationalité belge par filiation, adoption ou naissance pourront recouvrer la citoyenneté. Les personnes qui ont été déchues de la citoyenneté ne pourront par contre pas la recouvrer. L'examen de citoyenneté ne sera pas obligatoire.

Le recouvrement de la citoyenneté, tout comme son acquisition et sa perte, implique aussi que l'on opte pour une seule citoyenneté. L'intéressé devra donc renoncer à sa citoyenneté étrangère. Cette renonciation devra, tout comme en cas de naturalisation, être contrôlée par le procureur du Roi.

stel moet de rechtbank van eerste aanleg niet slechts over de mogelijkheid beschikken om de inwilliging van de verklaring te weigeren op grond van een ontoereikend bezit van de staat van Belg, maar eveneens omwille van ernstige feiten of onvoldoende gebleken integratiwil. In dat laatste geval kan een burgerschapsproef uitsluitsel geven.

Art. 17, 18 en 19

De artikelen 17, 18 en 19 betreffen de omstandigheden die tot het verlies van het staatsburgerschap aanleiding geven. Het ligt voor de hand dat iemand die vrijwillig het staatsburgerschap van een ander land verkrijgt, automatisch zijn Belgisch staatsburgerschap verliest. Dat is overigens ook zo in de huidige wetgeving en heeft te maken met het principe van de eenheid van nationaliteit. Net als in het geval van naturalisatie geldt ook hier dat men een ondubbelzinnige keuze moet maken voor het ene of het andere staatsburgerschap. In de mogelijkheid tot verklaring van afstand van het staatsburgerschap (artikel 17, § 1, 2°) was eveneens reeds voorzien in het Wetboek van de Belgische nationaliteit. Wanneer de vreemdeling die zich heeft laten naturaliseren, binnen de gestelde termijn geen afstand heeft gedaan van zijn vreemd staatsburgerschap, wordt zijn naturalisatie als onbestaande beschouwd. In dat geval mag immers verondersteld worden dat de vreemdeling op zijn keuze voor het Belgisch staatsburgerschap is teruggekomen. De verlening van het staatsburgerschap op grond van adoptie door een Belgisch staatsburger wordt ongedaan gemaakt, wanneer blijkt dat de betrokken reeds meer dan achtien jaar was ten tijde van zijn adoptie.

Artikel 18 gaat specifiek over de gevallen waarin het staatsburgerschap verloren gaat op grond van een rechterlijke uitspraak. We nemen van het Wetboek van de Belgische nationaliteit (artikel 23) de term vervallenverklaring over. In tegenstelling tot het gewone verlies van het staatsburgerschap is de herkrijging van het staatsburgerschap in geval van vervallenverklaring niet gewenst. De mogelijkheid waarin de huidige wetgeving voorziet om via naturalisatie opnieuw het staatsburgerschap te verwerven, wordt daarmee afgeschaft. Voor het overige wordt inzake de vervallenverklaring een gelijkaardige procedure gevolgd als die welke op dit ogenblik gehanteerd wordt. De vordering tot vervallenverklaring wordt voortaan echter vervolgd voor de correctionele rechtbank en niet langer voor het hof van beroep.

Voor minderjarigen geldt de regel dat zij staatsburger blijven, zolang er een ouder of adoptant het staatsburgerschap behoudt. Wanneer een ouder of adoptant echter het staatsburgerschap verliest en geen van beide ouders het staatsburgerschap nog bezit, verliezen ook de minderjarige kinderen het staatsburgerschap. Er moet niet alleen vermeden worden dat individuen het meervoudig staatsburgerschap bezitten. Multipatriodie moet eveneens worden beperkt binnen het gezin.

Art. 20

Voor de personen die het Belgisch staatsburgerschap hebben verloren, moet — zoals ook de huidige wetgeving bepaalt — het mogelijk zijn om op relatief eenvoudige wijze het staatsburgerschap te herkrijgen. Zo kan van de verplichting om een burgerschapsproef af te leggen, worden afgezien. De herkrijging wordt voorbehouden voor diegenen die Belg waren door toekenning (afstamming, adoptie of geboorte) en is bovendien uitgesloten voor diegenen waarvan het staatsburgerschap werd vervallen verklaard. De burgerschapsproef is niet verplicht.

Net zoals de verwerving en het verlies, houdt ook de herkrijging van het staatsburgerschap een keuze voor één staatsburgerschap in. De betrokken moet dus afstand doen van zijn vreemd staatsburgerschap. Dit moet net zoals voor de naturalisatie gecontroleerd worden door de procureur des Konings.

Art. 21

La présente proposition de loi vise à limiter autant que possible le nombre de cas de pluralité de citoyennetés. C'est ainsi que l'étranger qui souhaite être naturalisé devra renoncer à sa citoyenneté étrangère. S'il subsiste une pluralité de citoyennetés, la meilleure manière de résoudre des conflits de législations consiste à appliquer le principe de territorialité, ce qui implique que les autorités administratives et judiciaires belges ne tiendront compte que de la citoyenneté belge d'une personne qui possède également la citoyenneté d'autres États.

En ce qui concerne la protection diplomatique, la présente proposition de loi contient une disposition qui, tout en respectant les règles en matière de droit des gens, permet de défendre les intérêts des citoyens mineurs possédant plusieurs citoyennetés qui ont été enlevés par un parent étranger.

Art. 22

Eu égard à la légèreté avec laquelle la nationalité belge a été attribuée depuis les modifications apportées au Code de la nationalité belge en 1991 et 1993, il est nécessaire de rapporter certaines attributions de nationalité qui ont eu lieu depuis 1991. Par respect de la chose jugée, nous nous limitons aux cas où la nationalité a été attribuée depuis 1991 en raison de la double naissance en Belgique (étrangers de la troisième génération) et aux naturalisations accordées depuis 1993. Nous estimons que, dans ces cas, l'intégration de l'intéressé et de sa famille n'a pas été suffisamment vérifiée.

Les étrangers mineurs de la troisième génération auxquels la nationalité belge a été attribuée automatiquement en vertu de l'article 11, tel qu'il a été remplacé par l'article 1er de la loi du 13 juin 1991, du Code de la nationalité belge, perdent de plein droit la nationalité belge, ce qui signifie qu'ils ne sont pas considérés comme citoyens. Cela ne devrait poser aucun problème, étant donné qu'ils ont en général conservé la nationalité étrangère.

Les étrangers majeurs de la troisième génération qui ont obtenu automatiquement la nationalité belge ainsi que les étrangers naturalisés depuis la modification de 1993 ne sont considérés que temporairement comme citoyens. Ils perdent la citoyenneté s'ils n'ont pas réussi un examen de citoyenneté dans un délai de trois ans. Dans ce cas, leurs enfants mineurs perdent également la citoyenneté.

Les personnes majeures qui doivent la nationalité belge exclusivement à un parent naturalisé après 1993 doivent également réussir un examen de citoyenneté dans les trois ans si elles souhaitent conserver définitivement la citoyenneté.

Art. 23

L'article 23 est à mettre en relation avec le rejet de la pluralité de citoyennetés. Par respect pour les décisions de justice, les auteurs de la présente proposition de loi ne veulent pas retirer automatiquement leur citoyenneté aux étrangers de la troisième génération auxquels la nationalité belge a été attribuée entre 1984 et 1991 sur la base d'une déclaration faite par les parents, aux étrangers de la deuxième génération ayant acquis la nationalité belge de la même manière depuis 1991, aux étrangers ayant acquis la nationalité belge par déclaration de nationalité après 1991 ni aux étrangers ayant acquis la nationalité belge par option après 1984. Toutefois, s'ils sont citoyens d'États étrangers, il doivent choisir clairement entre la citoyenneté belge ou la nationalité étrangère. Les person-

Art. 21

Het wetsvoorstel wil het aantal gevallen van meervoudig staatsburgerschap zoveel mogelijk beperken. Zo wordt van de vreemdeling die zich wenst te laten naturaliseren, geëist dat hij van zijn vreemd staatsburgerschap afstand doet. Voor de gevallen waarin meervoudig staatsburgerschap nog voorkomt, bestaat de beste manier om wetsconflicten op te lossen in de toepassing van het territorialiteitsprincipe. Dit impliceert dat de gerechtelijke en administratieve overheden enkel rekening houden met het Belgische staatsburgerschap van een persoon die daarnaast ook nog het staatsburgerschap van andere staten bezit.

In verband met de diplomatische bescherming werd een regeling opgenomen die de regels van het volkenrecht eerbiedigt, maar die het mogelijk maakt om op te komen voor minderjarige staatsburgers met meervoudig staatsburgerschap die door een vreemde ouder zijn ontvoerd.

Art. 22

Gezien de lichtzinnige manier waarop sinds de wijzigingen van het Wetboek van Belgische nationaliteit van 1991 en 1993 de Belgische nationaliteit werd verleend, is het een noodzaak om een aantal nationaliteitsverleningen sinds 1991 ongedaan te maken. We beperken ons — uit respect voor het rechterlijk gewijsde — tot de gevallen waarin de nationaliteit sinds 1991 werd toegekend op grond van de dubbele geboorte in België (vreemdelingen van de derde generatie) en tot de naturalisaties sinds 1993. We zijn van oordeel dat in die gevallen de integratie van de betrokkenen en van zijn familie onvoldoende nagegaan werd.

De minderjarige vreemdelingen van de derde generatie aan wie krachtens artikel 11 van het Wetboek van de Belgische nationaliteit vervangen bij artikel 1 van de wet van 13 juni 1991, de Belgische nationaliteit automatisch werd toegekend, verliezen van rechtswege de Belgische nationaliteit. Dit wil zeggen dat zij niet als staatsburgers worden beschouwd. Dit kan geen probleem vormen aangezien zij doorgaans de vreemde nationaliteit behouden hebben.

De meerderjarige vreemdelingen van de derde generatie die automatisch Belg werden, alsook de vreemdelingen die sinds de wetswijziging van 1993 genaturaliseerd werden, worden slechts tijdelijk als staatsburgers beschouwd. Zij verliezen het staatsburgerschap indien zij binnen de drie jaar niet voor een burgerschapsproef geslaagd zijn. In dat geval verliezen tevens hun minderjarige kinderen het staatsburgerschap.

De meerderjarige personen die de Belgische nationaliteit uitsluitend ontleenden aan een ouder die na 1993 genaturaliseerd werd, moeten zich eveneens binnen de drie jaar aan een burgerschapsproef onderwerpen, willen zij definitief staatsburger blijven. De hoger omschreven categorieën van meerderjarige vreemdelingen moeten binnen de termijn van drie jaar bovendien afstand doen van hun vreemd staatsburgerschap.

Art. 23

Artikel 23 moet gezien worden in samenhang met de afwijzing van het meervoudig staatsburgerschap. Uit respect voor de uitspraak van het gerecht wensen de indieners van het wetsvoorstel de vreemdelingen van de derde generatie waaraan de Belgische nationaliteit tussen 1984 en 1991 werd toegekend op grond van een verklaring afgelegd door de ouders, de vreemdelingen van de tweede generatie die sinds 1991 op dezelfde manier de nationaliteit verwierven, de vreemdelingen die de nationaliteit na 1991 verkregen door nationaliteitsverklaring en de vreemdelingen die het staatsburgerschap na 1984 door nationaliteitskeuze verwierven, hun staatsburgerschap niet automatisch te ontnemen. Indien zij echter staatsburger van vreemde Staten zijn, moeten zij een on-

nes majeures disposent d'un délai d'un an à compter de l'entrée en vigueur de la loi pour renoncer à leur nationalité étrangère. Les enfants mineurs le jour de l'entrée en vigueur de la loi doivent faire un choix entre leurs dix-huit et leurs dix-neuf ans.

Il est à noter qu'avant 1984, l'option et la demande de naturalisation n'étaient pas recevables en cas de conservation de la nationalité étrangère (articles 7 et 14 des lois coordonnées du 14 décembre 1932).

Article 4

La présente proposition vise à modifier le Code judiciaire en vue de mettre celui-ci en concordance avec les dispositions de la loi proposée qui donnent au tribunal correctionnel compétence pour connaître des actions en déchéance de la citoyenneté.

Article 5

Pour éviter tout malentendu, il est proposé de prévoir à l'article 634 du Code d'instruction criminelle que la réhabilitation ne restitue pas la citoyenneté au citoyen qui a été déchu de celle-ci par une condamnation pénale.

Article 6

La loi du 8 décembre 1992 relative à la protection de la vie privée à l'égard des traitements de données à caractère personnel est adaptée afin de permettre le recours aux techniques informatiques modernes pour l'application du Code de la citoyenneté.

Articles 8, 9, 10, 11 et 12

Ces articles modifient les dispositions légales qui avaient aussi été modifiées par la loi du 28 juin 1984. Il s'agit en l'occurrence de lois particulières relatives à l'acquisition de la citoyenneté, qui avaient été promulguées à la suite des deux guerres mondiales. La référence aux articles du Code de la nationalité belge est remplacée par une référence aux articles correspondants du Code de la citoyenneté proposé.

Eu égard à la formulation de l'article 1er de l'arrêté-loi du 12 octobre 1918, modifié par les lois du 15 décembre 1980 et du 28 juin 1984, il est toutefois nécessaire de maintenir le renvoi au Code de la nationalité belge et d'ajouter le renvoi au Code de la citoyenneté (article 8 de la proposition de loi).

Article 15

Dans les lois et arrêtés particuliers, il y aura lieu de remplacer le mot «nationalité» par le mot «citoyenneté». Le gouvernement pourra prendre les arrêtés nécessaires à cet effet.

N° 2 DE MME NYSSENS

Art. 3

Supprimer cet article.

dubbelzinnige keuze maken voor ofwel het Belgische of het vreemde staatsburgerschap. Meerderjarigen krijgen na de inwerkingtreding van deze wet één jaar de tijd om afstand te doen van hun vreemd staatsburgerschap. De personen die op de dag van de inwerkingtreding minderjarig zijn, moeten een keuze maken tussen hun achttien en negentien jaar.

We wensen er de aandacht op te vestigen dat voor 1984 het behoud van het vreemd staatsburgerschap zowel de nationaliteitskeuze als de naturalisatie onontvankelijk maakte (artikelen 7 en 14 van de gecoördineerde wetten van 14 december 1932).

Artikel 4

Het Gerechtelijk Wetboek wordt gewijzigd om het in overeenstemming te brengen met de bepalingen van deze wet, die de correctionele rechtbank bevoegd maken om kennis te nemen van de vorderingen tot vervallenverklaring van het staatsburgerschap.

Artikel 5

In artikel 634 van het wetboek wordt voor alle duidelijkheid bepaald dat de staatsburger, die door een strafrechtelijke veroordeling het staatsburgerschap verliest, niet opnieuw Belg wordt door herstel in eer en rechten.

Artikel 6

De wet van 8 december 1992 tot bescherming van de persoonlijke levenssfeer ten opzichte van de verwerking van persoonsgegevens wordt aangepast om de toepassing van het Wetboek Staatsburgerschap te laten geschieden met behulp van moderne informaticatechnieken.

Artikelen 8, 9, 10, 11 en 12

Deze artikelen wijzigen de wetsbepalingen die ook door de wet van 28 juni 1984 werden gewijzigd. Het gaat hier om bijzondere wetten betreffende de verwerving van het staatsburgerschap die werden uitgevaardigd naar aanleiding van de beide wereldoorlogen. De verwijzing naar de artikelen van het Wetboek van de Belgische nationaliteit werd vervangen door een verwijzing naar de daarmee overeenstemmende artikelen van het voorgestelde Wetboek Staatsburgerschap.

De redactie van artikel 1 van de besluitwet van 12 oktober 1918, gewijzigd bij de wetten van 15 december 1980 en 28 juni 1984, maakt het evenwel noodzakelijk de verwijzing naar het Wetboek van de Belgische nationaliteit te laten staan en de verwijzing naar het Wetboek Staatsburgerschap toe te voegen (artikel 8 van het wetsvoorstel).

Artikel 15

In de bijzondere wetten en besluiten zal het woord «nationaliteit» vervangen moeten worden door het woord «staatsburgerschap». De regering zal daar toe de nodige besluiten kunnen uitvaardigen.

Gerda STAVEAUX-VAN STEENBERGE.
Wim VERREYCKEN.

Nr. 2 VAN MEVROUW NYSSENS

Art. 3

Dit artikel doen vervallen.

Justification

La législation actuelle prévoit des délais pour l'avis du parquet (et le cas échéant de l'Office et la Sûreté) qui diffèrent selon les procédures: deux mois pour l'attribution en raison de la naissance et la déclaration, quatre mois pour l'option et la naturalisation.

Le projet de loi ramène ces délais de manière uniforme à un mois. Si l'on peut souscrire à cette uniformisation et à un souci d'accélération de la procédure, il faut que le délai laissé aux instances précitées soit suffisant pour permettre à ces dernières de rendre un avis utile et suffisamment étayé. Si tel n'est pas le cas, la formalité prévue perdra de son sens. Dans cette optique, un délai d'un mois nous apparaît trop court, à l'heure où certains parquets du Royaume sont surchargés et connaissent un manque d'effectifs. Un délai de deux mois paraît plus réaliste.

Nº 3 DE MME NYSSENS

Art. 4

Au § 2 de l'article 12bis, proposé au 2° de cet article, apporter les modifications suivantes :

A. Au 3e alinéa, remplacer les mots «délai d'un mois» par les mots «délai de deux mois».

B. Au 5e alinéa, remplacer les mots «délai d'un mois» par les mots «délai de deux mois».

Justification

La législation actuelle prévoit des délais pour l'avis du parquet (et le cas échéant de l'Office et la Sûreté) qui diffèrent selon les procédures: deux mois pour la déclaration, quatre mois pour l'option et la naturalisation.

Le projet de loi ramène ces délais de manière uniforme à un mois. Si l'on peut souscrire à cette uniformisation et à un souci d'accélération de la procédure, il faut que le délai laissé aux instances précitées soit suffisant pour permettre à ces dernières de rendre un avis utile et suffisamment étayé. Si tel n'est pas le cas, la formalité prévue perdra de son sens. Dans cette optique, un délai d'un mois nous apparaît trop court, à l'heure où certains parquets du Royaume sont surchargés et connaissent un manque d'effectifs. Un délai de deux mois paraît plus réaliste.

Par ailleurs, la consultation de l'Office des étrangers et du service de Sûreté de l'État dans le mois nécessite un délai supplémentaire dans le chef du parquet.

Nº 4 DE MME NYSSENS

Art. 4

Au § 1er, 3°, de l'article 12bis, proposé au 1° de cet article, remplacer les mots «sept ans» par les mots «cinq ans».

Verantwoording

De huidige wetgeving voorziet ten behoeve van het parket (en, in voorkomend geval, ten behoeve van de Dienst Vreemdelingen-zaken en de Veiligheid van de Staat) in verschillende termijnen om een advies te formuleren. De duur van die termijnen hangt af van de procedure: twee maanden bij de toekenning van de nationaliteit op grond van geboorte en in geval van nationaliteitsverklaring, vier maanden bij de nationaliteitskeuze en de naturalisatie.

In het wetsontwerp worden die termijnen allemaal tot één maand teruggebracht. We hebben weliswaar geen bezwaar tegen zulke eenvormige termijn, noch tegen het voornemen om de procedure te bespoedigen. Niettemin moeten de voormelde instanties voldoende tijd krijgen om een bruikbaar en goed onderbouwd advies te kunnen uitbrengen; anders heeft de in uitzicht gestelde procedure weinig zin. Een termijn van één maand lijkt ons dan ook te kort, gelet op het feit dat sommige parketten in ons land momenteel overbelast zijn en met een personeeltekort kampen. Een termijn van twee maanden komt ons realistischer voor.

Nr. 3 VAN MEVROUW NYSSENS

Art. 4

In § 2 van artikel 12bis, zoals voorgesteld in het 2° van dit artikel, de volgende wijzigingen aanbrengen :

A. In het derde lid de woorden «binnen één maand» vervangen door de woorden «binnen twee maanden».

B. In het vijfde lid de woorden «binnen één maand» vervangen door de woorden «binnen twee maanden».

Verantwoording

De huidige wetgeving voorziet ten behoeve van het parket (en, in voorkomend geval, ten behoeve van de Dienst Vreemdelingen-zaken en de Veiligheid van de Staat) in verschillende termijnen om een advies te formuleren. De duur van die termijnen hangt af van de procedure: twee maanden bij een nationaliteitsverklaring, vier maanden bij de nationaliteitskeuze en de naturalisatie.

In het wetsontwerp worden die termijnen allemaal tot één maand teruggebracht. We hebben weliswaar geen bezwaar tegen zulke eenvormige termijn, noch tegen het voornemen om de procedure te bespoedigen. Niettemin moeten de voormelde instanties voldoende tijd krijgen om een bruikbaar en goed onderbouwd advies te kunnen uitbrengen; anders heeft de in uitzicht gestelde procedure weinig zin. Een termijn van één maand lijkt ons dan ook te kort, gelet op het feit dat sommige parketten in ons land momenteel overbelast zijn en met een personeeltekort kampen. Een termijn van twee maanden komt ons realistischer voor.

Aangezien ook de Dienst Vreemdelingen-zaken en de Veiligheid van de Staat binnen de maand worden geraadplegd, moet het parket over een langere termijn kunnen beschikken.

Nr. 4 VAN MEVROUW NYSSENS

Art. 4

In § 1, 3°, van artikel 12bis, zoals voorgesteld in het 1° van dit artikel, de woorden «ten minste zeven jaar» vervangen door de woorden «ten minste vijf jaar».

Justification

Dans la mesure où nous proposons que la naturalisation devienne une procédure exceptionnelle, et dès lors que le projet de loi rend la procédure d'acquisition de la nationalité par déclaration applicable à des personnes qui ne sont pas nées en Belgique, il est certain que cette dernière procédure va être dorénavant plus souvent utilisée. Dans cette optique, au regard de la législation existante, un délai de 7 ans est cependant trop élevé. Il convient par conséquent de le ramener à 5 ans.

Nº 5 DE MME NYSSENS

Art. 4

Insérer un point 2^obis, libellé comme suit :

« 2^obis au § 3, apporter les modifications suivantes :

A) remplacer les alinéas 2 et 3 par ce qui suit : «L'officier de l'état civil communique le dossier de l'intéressé ainsi que l'avis négatif du procureur du Roi au tribunal de première instance.»

B) supprimer le premier alinéa. »

Justification

Cette procédure «mixte» qui prévoit l'intervention d'un organe politique en cas d'avis négatif du parquet est inopportune dans la mesure où l'on veut éviter tout risque de politisation. Dès lors que l'on propose d'en revenir à un droit subjectif à l'acquisition de la nationalité, il est proposé de restaurer la compétence du tribunal de première instance en cas de recours.

Nº 6 DE MME NYSSENS

Art. 6

Compléter cet article par un 5°, libellé comme suit :

« 5° au § 3, remplacer les alinéas 2 et 3 par ce qui suit : «L'officier de l'état civil communique le dossier de l'intéressé ainsi que l'avis négatif du procureur du Roi au tribunal de première instance pour que celui-ci statue, conformément à l'article 12bis, § 4. »

Justification

Dans la mesure où nous proposons d'en revenir à un droit subjectif à l'acquisition de la nationalité pour l'acquisition de la nationalité par déclaration, il est proposé, dans un souci d'uniformité, de restaurer la compétence du tribunal de première instance en cas de recours pour la procédure d'acquisition par option.

Verantwoording

Aangezien wij voorstellen om van de naturalisatie een uitzonderlijke procedure te maken en aangezien het ontwerp de procedure inzake de verkrijging van de nationaliteit door verklaring toepasbaar maakt op personen die niet in België zijn geboren, staat het vast dat men voortaan vaker deze laatste procedure zal volgen. Uit dat oogpunt en rekening houdend met de thans geldende wetgeving is een termijn van 7 jaar evenwel te lang. Die termijn behoort bijgevolg te worden beperkt tot 5 jaar.

Nr. 5 VAN MEVROUW NYSSENS

Art. 4

In dit artikel een punt 2^obis invoegen, luidende :

« 2^obis in § 3 de volgende wijzigingen aanbrengen :

A) het tweede en het derde lid vervangen als volgt : «De ambtenaar van de burgerlijke stand zendt het dossier van de betrokkene alsmede het negatief advies van de procureur des Konings over aan de rechtbank van eerste aanleg. »

B) het eerste lid doen vervallen. »

Verantwoording

De «gemengde» procedure, die voorziet in het optreden van een politiek orgaan wanneer het parket een negatief advies geeft, is niet wenselijk als men elk gevaar voor politisering wil voorkomen. Aangezien wij opteren voor een subjectief recht op het verkrijgen van de nationaliteit, wordt voorgesteld om in geval van beroep opnieuw de rechtbank van eerste aanleg bevoegd te maken.

Nr. 6 VAN MEVROUW NYSSENS

Art. 6

Dit artikel aanvullen met een 5°, luidende :

« 5° in § 3, het tweede en het derde lid vervangen als volgt : «De ambtenaar van de burgerlijke stand zendt het dossier van de betrokkene alsmede het negatief advies van de procureur des Konings over aan de rechtbank van eerste aanleg opdat die rechtbank overeenkomstig artikel 12bis, § 4, uitspraak doet. »

Verantwoording

Aangezien wij voorstellen om van het verkrijgen van de nationaliteit opnieuw een subjectief recht te maken door het afleggen van een verklaring, wordt voorgesteld om, met het oog op de eenvormigheid, in geval van beroep de rechtbank van eerste aanleg opnieuw bevoegd te maken voor de procedure tot verkrijging van de nationaliteit door een verklaring.

Nº 7 DE MME NYSSENS

Art. 6

Apporter à cet article les modifications suivantes :

A) À l'alinéa 1er de l'article 15, § 2, proposé au 3° de cet article, remplacer les mots « délai d'un mois » par les mots « délai de deux mois ».

B) Au 4° de cet article, remplacer les mots « délai d'un mois » par les mots « délai de deux mois ».

Justification

La législation actuelle prévoit des délais pour l'avis du parquet (et le cas échéant de l'Office des étrangers et de la Sûreté de l'État) qui diffèrent selon les procédures : deux mois pour la déclaration, quatre mois pour l'option et la naturalisation.

Le projet de loi ramène ces délais de manière uniforme à un mois. Si l'on peut souscrire à cette uniformisation et à un souci d'accélération de la procédure, il faut que le délai laissé aux instances précitées soit suffisant pour permettre à ces dernières de rendre un avis utile et suffisamment étayé. Si tel n'est pas le cas, la formalité prévue perdra de son sens. Dans cette optique, un délai d'un mois nous apparaît trop court, à l'heure où certains parquets du Royaume sont surchargés et connaissent un manque d'effectifs.

Un délai de deux mois paraît plus réaliste. Par ailleurs, la consultation de l'Office des étrangers et de la Sûreté de l'État dans le mois nécessite un délai complémentaire dans le chef du parquet.

Nº 8 DE MME NYSSENS

Art. 9

Remplacer cet article par ce qui suit :

«Art. 9. — L'article 19 du même Code, modifié par la loi du 6 août 1993, est remplacé par la disposition suivante :

«Art. 19. — Pour pouvoir demander la naturalisation, il faut être âgé de dix-huit ans accomplis, avoir fixé sa résidence principale en Belgique et se prévaloir d'un service rendu à la patrie.

Peut être assimilée à la résidence en Belgique, la résidence à l'étranger lorsque le demandeur prouve qu'il a eu des attaches véritables avec la Belgique.»

Justification

En supprimant un certain nombre de critères d'appréciation au niveau de l'octroi de la nationalité, le projet de loi accroît la marge discrétionnaire d'appréciation de la Chambre et donc le risque de

Nr. 7 VAN MEVROUW NYSSENS

Art. 6

Indit artikel de volgende wijzigingen aanbrengen :

A) In het eerste lid van artikel 15, § 2, zoals voorgesteld in het 3° van dit artikel, de woorden « binnen één maand » vervangen door de woorden « binnen twee maanden ».

B) In het 4° van dit artikel de woorden « binnen één maand » vervangen door de woorden « binnen twee maanden ».

Verantwoording

De huidige wetgeving voorziet ten behoeve van het parket (en, in voorkomend geval, ten behoeve van de Dienst Vreemdelingen-zaken en de Veiligheid van de Staat) in verschillende termijnen om een advies te formuleren. De duur van die termijnen hangt af van de procedure : twee maanden bij een nationaliteitsverklaring, vier maanden bij de nationaliteitskeuze en de naturalisatie.

In het wetsontwerp worden die termijnen allemaal tot één maand teruggebracht. We hebben weliswaar geen bezwaar tegen zulke eenvormige termijn, noch tegen het voornemen om de procedure te bespoedigen. Niettemin moeten de voormelde instanties voldoende tijd krijgen om een bruikbaar en goed onderbouwd advies te kunnen uitbrengen; anders heeft de in uitzicht gestelde procedure weinig zin. Een termijn van één maand lijkt ons dan ook te kort, gelet op het feit dat sommige parketten in ons land momenteel overbelast zijn en met een personeelstekort kampen. Een termijn van twee maanden komt ons realistischer voor.

Aangezien ook de Dienst Vreemdelingen-zaken en de Veiligheid van de Staat binnen de maand worden geraadpleegd, moet het parket over een langere termijn kunnen beschikken.

Nr. 8 VAN MEVROUW NYSSENS

Art. 9

Dit artikel vervangen als volgt :

«Art. 9. — Artikel 19 van hetzelfde Wetboek, gewijzigd bij de wet van 6 augustus 1993, wordt vervangen als volgt :

«Art. 19. — Om de naturalisatie te kunnen aanvragen moet de belanghebbende volle achttien jaar oud zijn, zijn hoofdverblijfplaats in België hebben gevestigd en zich beroepen op een bewezen dienst aan het vaderland.

Verblijf in het buitenland kan met verblijf in België worden gelijkgesteld wanneer de aanvrager bewijst dat hij door een werkelijke band met België verbonden is geweest.»

Verantwoording

Door een aantal beoordelingscriteria af te schaffen voor het verlenen van de nationaliteit, vergroot het wetsontwerp de discursive beoordelingsmarge van de Kamer en dus het gevaar voor

politisation. Une telle procédure n'est d'ailleurs pas très démocratique dans la mesure où les travaux de la commission des naturalisations ont un poids déterminant et tous les partis démocratiques n'y sont pas représentés. Dans l'optique de limiter au maximum le risque de politisation, le présent amendement propose de faire de la procédure de naturalisation une procédure exceptionnelle, dans laquelle la représentation de la nation accorde la nationalité à des personnes qui ont rendu un service à la patrie.

Cet amendement s'inscrit dans la ligne préconisée par le Conseil d'État qui parle d'une « faveur qui peut être octroyée par l'État à un étranger ». Pour assurer le « caractère exceptionnel » de cette procédure, il est précisé que le vote doit être acquis aux deux tiers des voix. Chaque député pourra consulter le dossier de l'intéressé comme c'est déjà le cas actuellement. Étant donné le caractère exceptionnel de cette procédure et l'importance accordée aux motifs, il n'est plus opportun de prévoir de durée de séjour.

Nº 9 DE MME NYSSENS

Art. 10

Compléter cet article par un 4°, rédigé comme suit :

« 4° remplacer le dernier alinéa du § 3 par ce qui suit : « La Chambre statue sur l'octroi de la naturalisation en séance plénière, par un vote motivé, à la majorité des deux tiers, selon les modalités déterminées dans son règlement. »

Justification

Voir amendement nº 8.

Nº 10 DE MME NYSSENS

Art. 10

Ajouter au texte proposé un point 5° rédigé comme suit :

« 5° supprimer le § 4. »

Justification

Dans la mesure où nous proposons d'en revenir à un droit subjectif à l'acquisition de la nationalité pour l'acquisition de la nationalité par déclaration et par option, la Chambre n'a plus de compétence en la matière.

Nº 11 DE MME NYSSENS

Art. 10

Apporter à cet article les modifications suivantes :

A) Au 2°, remplacer les mots « délai d'un mois » par les mots « délai de deux mois ».

politisering. Een dergelijke procedure is trouwens niet erg democratisch omdat de werkzaamheden van de commissie voor de naturalisaties de doorslag geven en niet alle democratische partijen er vertegenwoordigd zijn. Om het gevaar voor politisering zoveel mogelijk te beperken, stelt dit amendement voor van de naturalisatieprocedure een uitzonderingsprocedure te maken waarin de vertegenwoordigers van de natie de nationaliteit verlenen aan personen die een dienst bewezen hebben aan de natie.

Dit amendement sluit aan bij de opmerkingen van de Raad van State volgens welke het gaat om een gunst die door de Staat verleend kan worden aan een vreemdeling. Om het « uitzonderlijke » karakter van deze procedure te waarborgen, wordt vermeld dat de naturalisatie met twee derde van de stemmen goedgekeurd moet worden. Elke volksvertegenwoordiger kan het dossier van de betrokkenen inzien zoals thans reeds het geval is. Gelet op het uitzonderlijke karakter van deze procedure en het belang dat aan de motivering gehecht wordt, is het niet meer noodzakelijk een verblijfsduur te bepalen.

Nr. 9 VAN MEVROUW NYSSENS

Art. 10

Dit artikel aanvullen met een 4°, luidende :

« 4° het laatste lid van § 3 vervangen als volgt : « De Kamer beslist met een tweederde meerderheid, bij een gemotiveerde stemming en in de plenaire vergadering over het verlenen van de naturalisatie op de wijze bepaald in haar reglement. »

Verantwoording

Zie amendement nr. 8.

Nr. 10 VAN MEVROUW NYSSENS

Art. 10

Aan de voorgestelde tekst een punt 5° toevoegen, luidende :

« 5° paragraaf 4 doen vervallen. »

Verantwoording

Aangezien wij voorstellen om van het verkrijgen van de nationaliteit opnieuw een subjectief recht te maken door het afleggen van een verklaring en door de nationaliteitskeuze, heeft de Kamer terzake geen bevoegdheid meer.

Nr. 11 VAN MEVROUW NYSSENS

Art. 10

Indit artikel de volgende wijzigingen aanbrengen :

A) In het 2° de woorden « termijn van één maand » vervangen door de woorden « termijn van twee maanden ».

B) Au 3°, remplacer les mots «dans le mois» par les mots «dans les deux mois».

Justification

La législation actuelle prévoit des délais pour l'avis du parquet (et le cas échéant de l'Office des étrangers et de la Sûreté de l'État) qui diffèrent selon les procédures: deux mois pour la déclaration, quatre mois pour l'option et la naturalisation.

Le projet de loi ramène ces délais de manière uniforme à un mois. Si l'on peut souscrire à cette uniformisation et à un souci d'accélération de la procédure, il faut que le délai laissé aux instances précitées soit suffisant pour permettre à ces dernières de rendre un avis utile et suffisamment étayé. Si tel n'est pas le cas, la formalité prévue perdra de son sens. Dans cette optique, un délai d'un mois nous apparaît trop court, à l'heure où certains parquets du Royaume sont surchargés et connaissent un manque d'effectifs. Un délai de deux mois paraît plus réaliste.

Clotilde NYSSENS.

N° 12 DE M. VERREYCKEN

Art. 2

Compléter l'article 5, § 1er, proposé, parce qu'il suit : « celui-ci pouvant refuser de délivrer cet acte en cas de manque de notoriété du demandeur ».

N° 13 DE M. VERREYCKEN

Art. 2

À l'article 5, § 2, proposé dans le texte néerlandais, remplacer les mots «de akte ervan» par les mots «de akte van geboorte», et les mots «indien er zijn» par les mots «indien er getuigen zijn».

N° 14 DE M. VERREYCKEN

Art. 9

À l'article 19, alinéa 1er, proposé, ajouter, après les mots «15 décembre 1996», les mots «abrogé par la loi du ...».

N° 15 DE M. VERREYCKEN

Art. 10

Au 1°, insérer le mot «européenne» entre le mot «Convention» et les mots «de sauvegarde».

B) In het 3° de woorden «binnen één maand» vervangen door de woorden «binnen twee maanden».

Verantwoording

De huidige wetgeving voorziet ten behoeve van het parket (en, in voorkomend geval, ten behoeve van de Dienst Vreemdelingen-zaken en de Veiligheid van de Staat) in verschillende termijnen om een advies te formuleren. De duur van die termijnen hangt af van de procedure: twee maanden bij een nationaliteitsverklaring, vier maanden bij de nationaliteitskeuze en de naturalisatie.

In het wetsontwerp worden die termijnen allemaal tot één maand teruggebracht. We hebben weliswaar geen bezwaar tegen zulke eenvormige termijn, noch tegen het voornemen om de procedure te bespoedigen. Niettemin moeten de voormelde instanties voldoende tijd krijgen om een bruikbaar en goed onderbouwd advies te kunnen uitbrengen; anders heeft de in uitzicht gestelde procedure weinig zin. Een termijn van één maand lijkt ons dan ook te kort, gelet op het feit dat sommige parketten in ons land momenteel overbelast zijn en met een personeelstekort kampen. Een termijn van twee maanden komt ons realistischer voor.

Nr. 12 VAN DE HEER VERREYCKEN

Art. 2

Het voorgestelde artikel 5, § 1, aanvullen als volgt : «De vrederechter kan de afgifte van deze akte weigeren, bij onbekendheid van de vrager.»

Nr. 13 VAN DE HEER VERREYCKEN

Art. 2

In het voorgestelde artikel 5, § 2, de woorden «de akte ervan» vervangen door de woorden «de akte van geboorte» en de woorden «indien er zijn» vervangen door de woorden «indien er getuigen zijn».

Nr. 14 VAN DE HEER VERREYCKEN

Art. 9

In het voorgestelde artikel 19, eerste lid, na de woorden «oud artikel 57», de woorden «opgeheven door de wet van ...» invoegen.

Nr. 15 VAN DE HEER VERREYCKEN

Art. 10

In het 1°, tussen het woord «het» en het woord «Verdrag», het woord «Europees» invoegen.

Wim VERREYCKEN.

Nº 16 DE MME DE SCHAMPHELAERE

Art. 2bis (nouveau)

Insérer un article 2bis libellé comme suit :

«Art. 2bis. — À l'article 11, alinéa 1er, du même Code, les mots «y ayant eu sa résidence principale» sont remplacés par les mots «y ayant eu, de manière ininterrompue, sa résidence légale et principale».

Justification

La résidence principale est le lieu où vivent habituellement les membres de la famille composée de plusieurs personnes. Il s'agit dès lors d'une situation de fait, qui, en tant que telle, n'est guère significative en ce qui concerne la légalité du séjour en Belgique. C'est la raison pour laquelle il convient de préciser qu'il s'agit d'un séjour basé sur une autorisation de séjour légitime. Le séjour illégal ne peut pas être pris en compte en l'espèce.

Nº 17 DE MME DE SCHAMPHELAERE

Art. 2ter (nouveau)

Insérer un article 2ter libellé comme suit :

«Art. 2ter. — À l'article 11, alinéa 2, du même Code, les mots «y ayant eu sa résidence principale» sont remplacés par les mots «y ayant eu, de manière ininterrompue, sa résidence légale et principale».

Justification

Voir la justification de l'amendement nº 16.

Nº 18 DE MME DE SCHAMPHELAERE

Art. 3

Supprimer cet article.

Justification

L'article 3, 1°, proposé vise à ramener de deux mois à un mois. Le délai imparti au parquet pour vérifier si la demande d'attribution de la nationalité belge pour les enfants de moins de douze ans en raison de leur naissance en Belgique et du fait qu'ils résident en Belgique depuis leur naissance, faite par des auteurs ou adoptants qui résident eux-mêmes depuis 10 ans en Belgique, ne «vise pas un autre but que l'intérêt de l'enfant».

Une telle enquête exige que les services de police interrogent effectivement les auteurs ou adoptants. Il n'est pas réaliste de supposer que, dans le mois suivant la réception de la demande, le procureur du Roi puisse :

- charger un service de police d'ouvrir une enquête afin de faire entendre notamment les parents ou adoptants concernés;
- prendre connaissance du résultat de l'enquête;
- prendre une décision.

Nr. 16 VAN MEVROUW DE SCHAMPHELAERE

Art. 2bis (nieuw)

Een artikel 2bis invoegen, luidende :

«Art. 2bis. — In artikel 11, eerste lid, van hetzelfde Wetboek, wordt het woord «hoofdverblijf» vervangen door de woorden «onafgebroken wettelijk verblijf dat tegelijkertijd ook de hoofdverblijfplaats is».

Verantwoording

De hoofdverblijfplaats is de plaats waar de leden van het gezin dat uit verscheidene personen is samengesteld gewoonlijk leven. Het is dus een feitelijke situatie. Het zegt ook als dusdanig niet veel over de rechtmatigheid van het verblijf in ons land. Vandaar dat dit moet worden verduidelijkt: het gaat over een verblijf dat gebaseerd is op een legitieme verblijfsvergunning. Illegaal verblijf kan hierbij niet worden samengevat.

Nr. 17 VAN MEVROUW DE SCHAMPHELAERE

Art. 2ter (nieuw)

Een artikel 2ter invoegen, luidende :

«Art. 2ter. — In artikel 11, tweede lid, van hetzelfde Wetboek, wordt het woord «hoofdverblijf» vervangen door de woorden «onafgebroken wettelijk verblijf dat tegelijkertijd ook de hoofdverblijfplaats is».

Verantwoording

Zie de verantwoording bij amendement nr. 16.

Nr. 18 VAN MEVROUW DE SCHAMPHELAERE

Art. 3

Dit artikel schrappen.

Verantwoording

De termijn voor het parket om na te gaan of een aanvraag van de Belgische nationaliteit voor kinderen, jonger dan 12 jaar op grond van hun geboorte in België en het feit dat zij hier sinds hun geboorte verblijven, gedaan door ouders op adoptanten die zelf reeds 10 jaar in België verblijven, niet «een ander oogmerk heeft dan het belang van het kind» wordt in het voorgestelde artikel 3 ingekort van twee maand naar één maand.

Dergelijk onderzoek vereist een effectieve bevraging van de ouders of de adoptanten door politiediensten. Het is niet realistisch te veronderstellen dat de procureur des Konings binnen de maand nadat hij de aanvraag ontvangt heeft :

- opdracht kan geven aan een politiedienst een onderzoek in te stellen om onder meer de betrokken ouders of adoptanten te doen verhoren;
- kennis krijgt van het resultaat van dat onderzoek;
- een beslissing kan nemen.

Nº 19 DE MME DE SCHAMPHELAERE

Art. 3

Faire précéder le 1° par ce qui suit:

« 1° au § 1er, les mots « avoir leur résidence principale » sont remplacés par les mots « avoir, de manière ininterrompue, leur résidence légale et principale ».

Justification

Voir la justification de l'amendement n° 16.

Nº 20 DE MME DE SCHAMPHELAERE

Art. 4

Supprimer le 1°.

Justification

La déclaration de nationalité est actuellement réservée aux étrangers dont on suppose qu'ils sont suffisamment intégrés dans notre société. Il s'agit en effet d'étrangers qui résident en Belgique depuis leur naissance et qui sont âgés de dix-huit à trente ans.

L'acquisition de la nationalité belge par déclaration de nationalité est un droit subjectif accordé à la personne qui remplit les conditions. L'article 12bis, § 1er, 2°, proposé autorise l'étranger né à l'étranger à acquérir la nationalité belge en récourant à la procédure de déclaration lorsque l'un de ses auteurs possède la nationalité belge au moment de la déclaration.

En d'autres termes, chaque fois que le parlement attribue à un étranger la nationalité belge au terme d'une procédure de naturalisation, il accorde également aux enfants de la personne naturalisée qui résident à l'étranger et ont atteint l'âge de dix-huit ans le droit subjectif d'acquérir la nationalité belge. L'article 10 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers dispose qu'est « de plein droit » admis à séjourner plus de trois mois dans le Royaume, l'étranger qui remplit les conditions légales pour acquérir la nationalité belge par déclaration de nationalité ! L'article 12bis § 1er, 2°, proposé fixe comme seule condition d'acquisition de la nationalité par déclaration le fait que l'un des auteurs soit de nationalité belge. De surcroît, l'article 15 de la loi précitée dispose que l'autorisation d'établissement doit être accordée à l'étranger qui remplit les conditions légales pour acquérir la nationalité belge par déclaration de nationalité (ainsi qu'au conjoint qui vit avec lui et à leurs enfants qui n'ont pas atteint l'âge de dix-huit ans ou sont à leur charge...).

Les dispositions proposées auront ainsi par une série d'effets en cascade: une personne acquiert la nationalité belge par voie de naturalisation (ou par une autre procédure); les enfants de cette personne ont alors le droit de demander la nationalité belge sans avoir dû résider dans notre pays pendant un certain temps; dès l'instant où ces enfants acquièrent la nationalité belge, leurs enfants ont à leur tour en droit de revendiquer la nationalité belge, etc.

L'article 12bis, § 1er, 3°, proposé dispose qu'une déclaration de nationalité peut également être faite par l'étranger qui a atteint

Nr. 19 VAN MEVROUW DE SCHAMPHELAERE

Art. 3

Het 1° doen voorafgaan door wat volgt:

« 1° in § 1, wordt het woord « hoofdverblijf » vervangen door de woorden « onafgebroken wettelijk verblijf dat tegelijkertijd ook de hoofdverblijfplaats is ».

Verantwoording

Zie de verantwoording bij amendement nr. 16.

Nr. 20 VAN MEVROUW DE SCHAMPHELAERE

Art. 4

Het 1° weglaten.

Verantwoording

De nationaliteitsverklaring is thans voorbehouden voor vreemdelingen van wie vermoedt wordt dat zij voldoende geïntegreerd zijn in onze samenleving. Het gaat immers om vreemdelingen die hier sedert hun geboorte verblijven en tussen 18 en 30 jaar oud zijn.

De verkrijging van de Belgische nationaliteit via de nationaliteitsverklaring is een subjectief recht voor wie de voorwaarden vervult. Volgens het voorgestelde artikel 12bis, § 1, 2° kan de in het buitenland geboren vreemdeling de Belgische nationaliteit verkrijgen door een beroep te doen op de nationaliteitsverklaring wanneer één van zijn ouders de Belgische nationaliteit bezit op het ogenblik van de verklaring.

Met andere woorden, telkens als het parlement, via de naturalisatie, de Belgische nationaliteit toekent, betekent dit meteen ook dat het subjectieve recht ontstaat voor de kinderen die in het buitenland verblijven en de leeftijd van 18 jaar hebben bereikt om de Belgische nationaliteit te verkrijgen. Artikel 10 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen voorziet dat «van rechtswege» tot een verblijf van meer dan 3 maanden in het Rijk zijn toegelaten: de vreemdeling die voldoet aan de wettelijke voorwaarden om de Belgische nationaliteit door een nationaliteitsverklaring te verkrijgen ! De enige voorwaarde voor de nationaliteitsverklaring op basis van het voorgestelde artikel 12, § 1, 2° is dat de ouder Belg is. Er is zelfs meer: aan de persoon die voldoet aan de wettelijke voorwaarden om de Belgische nationaliteit te verkrijgen door een nationaliteitsverklaring (en aan diens echtgenoot die met hem samenleeft alsmede aan hun kinderen die de leeftijd van 18 jaar niet hebben bereikt of te hunnen laste zijn...) moet overeenkomstig artikel 15 van dezelfde wet de machtiging tot vestiging worden verleend.

Zo ontstaat een soort uitdeinend effect: via de naturalisatie (of een andere procedure) verkrijgt iemand de Belgische nationaliteit. Vanaf dat moment zijn zijn kinderen gerechtigd om de Belgische nationaliteit aan te vragen. Ze hoeven daarvoor niet gedurende een bepaalde tijd in ons land te verblijven. Van het ogenblik dat deze kinderen de Belgische nationaliteit verwerven, zijn de kinderen van deze kinderen opnieuw gerechtigd om de Belgische nationaliteit te claimen, enz...

Het voorgestelde 3° van artikel 12bis, § 1 stelt dat een nationaliteitsverklaring ook kan worden afgelegd door een 18-jarige die

dix-huit ans, qui a fixé sa résidence principale en Belgique depuis au moins sept ans et qui, au moment de sa déclaration, a été admis ou autorisé à séjourner pour une durée illimitée dans le royaume, ou a été autorisé à s'y établir.

La condition actuelle, selon laquelle l'étranger doit avoir eu sa résidence principale en Belgique pendant dix-huit ans depuis sa naissance, est donc sensiblement assouplie. En outre, il suffira désormais, pour faire une déclaration de nationalité, d'être admis à séjourner pour une durée illimitée dans le Royaume au moment de la déclaration. Il en ressort nullement du texte du projet de loi proprement dit qu'un séjour illégal ne sera pas pris en considération pour le calcul de la période de sept ans.

N° 21 DE MME DE SCHAMPHELAERE

Art. 4

Au 1°, dans le § 1er, 1°, proposé, entre le mot «Belgique» et les mots «et y ayant», insérer les mots «, y ayant séjourné légalement de manière ininterrompue».

Justification

La résidence principale est le lieu où vivent habituellement les membres de la famille composée de plusieurs personnes. Il s'agit dès lors d'une situation de fait, qui, en tant que telle, n'est guère significative en ce qui concerne la légalité du séjour en Belgique. C'est la raison pour laquelle il convient de préciser qu'il s'agit d'un séjour basé sur une autorisation de séjour légitime. Le séjour illégal ne peut pas être pris en compte en l'espèce.

N° 22 DE MME DE SCHAMPHELAERE

Art. 4

Au 1°, dans l'article 12bis, § 1er, 3°, proposé, entre les mots «l'étranger» et les mots «qui a fixé», insérer les mots «qui séjourne légalement de façon ininterrompue».

Justification

La résidence principale est l'endroit où les membres d'une famille composée de plusieurs personnes vivent habituellement. Il s'agit donc d'une situation de fait qui, en tant que telle, n'atteste guère la légalité du séjour dans notre pays. Aussi convient-il d'apporter des précisions à cet égard: il doit s'agir d'un séjour autorisé légalement. On ne saurait à cet égard prendre en compte les séjours illégaux.

N° 23 DE MME DE SCHAMPHELAERE

Art. 4

Supprimer le 2°.

sedert ten minste 7 jaar zijn hoofdverblijf in België heeft gevestigd en die, op het ogenblik van die verklaring, gemachtigd is of toegelaten werd tot een verblijf van onbeperkte duur in het Rijk of toegelaten werd er zich te vestigen.

De huidige vereiste van een hoofdverblijf van 18 jaar sinds de geboorte wordt dus gevoelig afgezwakt. Het is bovendien enkel vereist dat men op het ogenblik van de verklaring over een verblijfsvergunning van onbeperkte duur beschikt. Uit de tekst van het ontwerp zelf blijkt geenszins dat een onwettig verblijf niet in aanmerking zou kunnen genomen worden voor het berekenen van de duur van 7 jaar.

Nr. 21 VAN MEVROUW DE SCHAMPHELAERE

Art. 4

In het 1°, in de voorgestelde § 1, 1°, het woord «hoofdverblijf» vervangen door de woorden «onafgebroken wettelijk verblijf dat tegelijkertijd ook de hoofdverblijfplaats is».

Verantwoording

De hoofdverblijfplaats is de plaats waar de leden van het gezin dat uit verscheidene personen is samengesteld gewoonlijk leven. Het is dus een feitelijke situatie. Het zegt ook als dusdanig niet veel over de rechtmatigheid van het verblijf in ons land. Vandaar dat dit moet worden verduidelijkt: het gaat over een verblijf dat gebaseerd is op een legitieme verblijfsvergunning. Illegaal verblijf kan hierbij niet worden samengekeld.

Nr. 22 VAN MEVROUW DE SCHAMPHELAERE

Art. 4

In het 1°, in het voorgestelde artikel 12bis, § 1, 3°, de woorden «hoofdverblijf in België heeft gevestigd» vervangen door de woorden «onafgebroken wettelijk verblijf in België heeft dat tegelijkertijd ook de hoofdverblijfplaats is».

Verantwoording

De hoofdverblijfplaats is de plaats waar de leden van het gezin dat uit verscheidene personen is samengesteld gewoonlijk leven. Het is dus een feitelijke situatie. Het zegt ook als dusdanig niet veel over de rechtmatigheid van het verblijf in ons land. Vandaar dat dit verduidelijkt moet worden: het gaat over een verblijf dat gebaseerd is op een legitieme verblijfsvergunning. Illegaal verblijf kan hierbij niet worden samengekeld.

Nr. 23 VAN MEVROUW DE SCHAMPHELAERE

Art. 4

Het 2° weglaten.

Justification

Il convient de maintenir la procédure actuelle de déclaration de nationalité ainsi que le délai actuellement imparti au procureur du Roi pour rendre son avis, qui est de deux mois.

Conformément à l'article 12bis, § 2, proposé, le procureur du Roi ne peut émettre un avis négatif que lorsqu'il y a un empêchement résultant de faits personnels graves ou lorsque les conditions de base ne sont pas remplies.

L'enquête concernant les conditions de base est toujours effectuée automatiquement à l'heure actuelle. Eu égard à la condition qui doit actuellement être remplie pour pouvoir faire une déclaration de nationalité, à savoir avoir eu sa résidence principale en Belgique depuis sa naissance et être âgé de dix-huit ans au moins, un certain degré d'intégration peut être présumé, aussi se justifie-t-il de limiter les motifs pour lesquels un avis négatif peut être rendu aux empêchements résultants de faits personnels graves. Dans la pratique, cela signifie que l'on ne peut avoir encouru de condamnations graves et que cela doit ressortir d'un extrait du casier judiciaire. S'il modifie fondamentalement les conditions de base, le projet de loi maintient par contre le seul motif pour lequel un avis négatif peut être rendu.

Aux termes du projet, cet avis doit en outre être émis dans un délai d'un mois et ce, même s'il concerne un étranger originaire du bout du monde. Si cet avis n'est pas donné dans le mois, l'intéressé devient immédiatement belge. Or, il est évidemment exclu que le parquet dispose dans le mois d'informations concernant des personnes originaires de certains pays d'Afrique ou d'Asie.

Nº 24 DE MME DE SCHAMPHELAERE

Art. 4

Dans l'article 12bis, § 2, alinéa 1er, proposé, remplacer les mots «une copie de la déclaration est immédiatement communiquée» par les mots «dès que la déclaration est complète et accompagnée de toutes les pièces requises, une copie en est communiquée».

Justification

L'officier de l'état civil doit quand même vérifier si toutes les pièces requises accompagnent la déclaration. Celle-ci ne peut être transmise au parquet et le délai imparti à celui-ci ne peut commencer à courir que si la demande est complète.

Nº 25 DE MME DE SCHAMPHELAERE

Art. 4

Au 2°, compléter l'article 12bis, 2°, § 2, alinéa 3, proposé, par ce qui suit :

«Par faits personnels graves, ont entend notamment les faits suivants:

- le passé judiciaire de l'intéressé;
- le fait que l'intéressé est impliqué dans une information ou une instruction judiciaire;
- le fait que l'intéressé participe ou a participé à des mouvements extrémistes;

Verantwoording

De huidige procedure van nationaliteitsverklaring en de huidige adviestermijn van twee maanden voor de procureur des Konings dient behouden te blijven.

Overeenkomstig het voorgestelde artikel 12bis, § 2 kan enkel een negatief advies worden gegeven op basis van een beletsel wegens gewichtige feiten, eigen aan de persoon of omdat de grondvoorwaarden niet zijn vervuld.

Het onderzoek naar de grondvoorwaarden gebeurt thans steeds automatisch. Gelet op de huidige vereiste voor de nationaliteitsverklaring, namelijk zijn hoofdverblijf in België hebben gehad sinds zijn geboorte en dit tenminste 18 jaar, kan een zekere integratie worden en is het verantwoord de redenen voor een negatief advies te beperken tot beletsels wegens gewichtige feiten eigen aan de persoon. In de praktijk betekent dit ook dat men geen ernstige veroordelingen mag hebben opgelopen, hetgeen moet blijken uit een uittreksel uit het strafregister. De grondvoorwaarden worden in het ontwerp fundamenteel gewijzigd maar het enige motief voor een negatief advies wordt behouden.

Bovendien moet, volgens het ontwerp, dat advies — en dat kan voor een vreemdeling zijn die afkomstig is van het andere eind van de wereld — binnen een maand worden gegeven. Wanneer dat advies binnen de maand niet gegeven is wordt de betrokkenen onmiddellijk Belg. Het is evident dat het parket binnen de maand nooit informatie zal krijgen omtrent personen afkomstig uit sommige landen van Afrika of Azië.

Nr. 24 VAN MEVROUW DE SCHAMPHELAERE

Art. 4

In het voorgestelde artikel 12bis, § 2, eerste lid, het woord «onmiddellijk» vervangen door de woorden «van zodra de verklaring volledig is en voorzien is van al de vereiste stukken».

Verantwoording

De ambtenaar van de burgerlijke stand moet toch nakijken of al de vereiste stukken aanwezig zijn. Een afschrift van de verklaring kan alleen doorgezonden worden en de termijn van het parket kan alleen starten als de aanvraag volledig is.

Nr. 25 VAN MEVROUW DE SCHAMPHELAERE

Art. 4

In 2°, het voorgestelde artikel 12bis, § 2, derde lid, aanvullen met de volgende zin :

«Onder gewichtige feiten eigen aan de persoon worden onder meer de volgende feiten bedoeld:

- strafrechtelijk verleden van betrokken;
- het feit dat belanghebbende in een omsporigs-of gerechtelijk onderzoek betrokken is;
- het feit dat belanghebbende deelneemt of deelgenomen heeft aan extremistische bewegingen;

— le fait que l'intéressé a contracté un mariage blanc ou est suspecté de l'avoir fait;

— le fait que l'intéressé participe ou a participé à des mouvements terroristes ou à des mouvements politiques intolérants, hostiles à l'intégration et à la société occidentale;

— tout signe indiquant que l'intéressé ne s'intègre pas ou ne fait pas preuve de la volonté de s'intégrer; »

Justification

Étant donné que le contrôle de la volonté d'intégration dans le cadre d'une enquête distincte est supprimé dans toutes les procédures relatives à l'acquisition de la nationalité, il est indispensable de donner une interprétation nouvelle des termes « faits graves ». Ces faits graves concernent également l'absence de volonté d'intégration. Dans la loi actuelle, la notion de faits graves porte en effet uniquement sur le passé judiciaire de l'intéressé. Il est donc évident que cette notion doit être interprétée de manière plus large.

Nº 26 DE MME DE SCHAMPHELAERE

Art. 5

Supprimer cet article.

Justification

Dès lors que l'article 12bis, § 1er, demeure inchangé, l'article 13, 2°, doit lui aussi demeurer inchangé (voir l'amendement n° 20).

Nº 27 DE MME DE SCHAMPHELAERE

Art. 5

Compléter cet article, dont le texte actuel devient le § 1er, par un § 2, libellé comme suit :

« § 2. À l'article 13, 4°, du même Code, les mots « *a eu sa résidence principale en Belgique* » sont remplacés par les mots « *a séjourné légalement de manière ininterrompue en Belgique et y a eu sa résidence principale* ». »

Justification

Voir la justification de l'amendement n° 16.

Nº 28 DE MME DE SCHAMPHELAERE

Art. 5bis (nouveau)

Insérer un article 5bis, libellé comme suit :

« Art. 5bis. — À l'article 14, 2°, du même Code, les mots « *avoir séjourné légalement de manière ininterrompue et* » sont ajoutés in limine. »

— het feit dat belanghebbende schijnhuwelijken heeft aangegaan of verdacht wordt ze te hebben gedaan;

— het feit dat belanghebbende deelneemt of heeft deelgenomen aan terroristische bewegingen of aan onverdraagzame politieke bewegingen die de integratie en de Westerse samenleving vijandig gezind zijn;

— elke aanduiding dat belanghebbende zich niet integreert of geen bereidheid vertoont om zich te integreren; ».

Verantwoording

Vermits in alle procedures met betrekking tot de verwerving van de nationaliteit de bereidheid tot integratie in een apart onderzoek wordt geschrapt, is het noodzakelijk om een nieuwe invulling te geven aan de termen « gewichtige feiten ». Die gewichtige feiten hebben ook betrekking op het gebrek aan integratiewil. Immers, in de huidige wet heeft het begrip gewichtige feiten alleen betrekking op het strafrechtelijk verleden van betrokkenen. Het is duidelijk dat dit een bredere interpretatie moet krijgen.

Nr. 26 VAN MEVROUW DE SCHAMPHELAERE

Art. 5

Dit artikel weglaten.

Verantwoording

Vermits artikel 12bis, § 1, ongewijzigd blijft, dient ook artikel 13, 2° ongewijzigd te blijven (zie amendement nr. 20).

Nr. 27 VAN MEVROUW DE SCHAMPHELAERE

Art. 5

Dit artikel, waarvan de huidige tekst § 1 zal vervallen, aanvullen met een § 2, luidend als volgt :

« § 2. In artikel 13, 4°, van hetzelfde Wetboek wordt het woord « hoofdverblijf » vervangen door de woorden « onafgebroken wettelijk verblijf dat tegelijkertijd ook de hoofdverblijfplaats is ». »

Verantwoording

Zie de verantwoording bij amendement nr. 16.

Nr. 28 VAN MEVROUW DE SCHAMPHELAERE

Art. 5bis (nieuw)

Een artikel 5bis invoegen, luidend als volgt :

« Art. 5bis. — In artikel 14, 2°, van hetzelfde Wetboek wordt het woord « hoofdverblijf » vervangen door de woorden « onafgebroken wettelijk verblijf dat tegelijkertijd ook de hoofdverblijfplaats is ». »

<p>Justification</p> <p>Voir la justification de l'amendement n° 16.</p> <p>Nº 29 DE MME DE SCHAMPHELAERE</p> <p>Art. 5ter (nouveau)</p> <p>Insérer un article 5ter, libellé comme suit:</p> <p>«Art. 5ter. — À l'article 14, 3°, du même Code, les mots «avoir séjourné légalement de manière ininterrompue et» sont ajoutés in limine.»</p> <p>Justification</p> <p>Voir la justification de l'amendement n° 16.</p> <p>Nº 30 DE MME DE SCHAMPHELAERE</p> <p>Art. 6</p> <p>Au 1°, remplacer le mot proposé par les mots «, dès qu'elle est complète et accompagnée de toutes les pièces requises,».</p> <p>Justification</p> <p>L'officier de l'état civil doit quand même vérifier si toutes les pièces requises accompagnent la déclaration. Celle-ci ne peut être transmise au parquet et le délai imparti à celui-ci ne peut commencer à courir que si la demande est complète.</p> <p>Nº 31 DE MME DE SCHAMPHELAERE</p> <p>Art. 6</p> <p>Supprimer le 2°.</p> <p>Justification</p> <p>La disposition en projet pourrait avoir pour conséquence que le chef de la mission diplomatique ou du poste consulaire belge devrait/pourrait transmettre également des dossiers incomplets. Il est évidemment préférable de l'éviter.</p> <p>Nº 32 DE MME DE SCHAMPHELAERE</p> <p>Art. 6</p> <p>Remplacer le 3° par la disposition suivante:</p> <p>«3° compléter le § 2, alinéa 1er, par la phrase suivante: «Par volonté d'intégration, il y a lieu d'entendre que l'intéressé peut être considéré comme intégré en raison de la connaissance raisonnable d'une des langues nationales et qu'il s'est fait adopter par la société.».</p>	<p>Verantwoording</p> <p>Zie de verantwoording bij amendement nr. 16.</p> <p>Nr. 29 VAN MEVROUW DE SCHAMPHELAERE</p> <p>Art. 5ter (nieuw)</p> <p>Een artikel 5ter invoegen, luidend als volgt:</p> <p>«Art. 5ter. — In artikel 14, 3°, van hetzelfde Wetboek wordt het woord «hoofdverblijf» vervangen door de woorden «onafgebroken wettelijk verblijf dat tegelijkertijd ook de hoofdverblijfplaats is».</p> <p>Verantwoording</p> <p>Zie de verantwoording bij amendement nr. 16.</p> <p>Nr. 30 VAN MEVROUW DE SCHAMPHELAERE</p> <p>Art. 6</p> <p>In het 1°, het voorgestelde woord vervangen door de woorden «van zodra de verklaring volledig is en voorzien is van al de vereiste stukken».</p> <p>Verantwoording</p> <p>De ambtenaar van de burgerlijke stand moet toch nakijken of al de vereiste stukken aanwezig zijn. Een afschrift van de verklaring kan alleen doorgezonden worden en de termijn van het parket kan alleen starten als de aanvraag volledig is.</p> <p>Nr. 31 VAN MEVROUW DE SCHAMPHELAERE</p> <p>Art. 6</p> <p>Het 2° weglaten.</p> <p>Verantwoording</p> <p>Het ontwerp zou tot gevolg hebben dat het hoofd van de Belgische diplomatieke zending of consulaire post ook onvolledige dossiers moet/kunnen overmaken. Dit wordt uiteraard beter vermeden.</p> <p>Nr. 32 VAN MEVROUW DE SCHAMPHELAERE</p> <p>Art. 6</p> <p>Het 3° vervangen als volgt:</p> <p>«3°, § 2, eerste lid, aanvullen als volgt: «Onder integratiwil dient te worden verstaan dat belanghebbende als ingeburgerd kan worden beschouwd op grond van een redelijke kennis van één van de landstalen en zich in de samenleving heeft doen openen.».</p>
--	--

Justification

Le présent amendement vise à rétablir l'article 15, § 2, alinéa 1er, parce qu'il est nécessaire, même pour les étrangers qui souhaitent acquérir la nationalité belge par option, de vérifier si la volonté d'intégration de l'intéressé est suffisante.

Cet alinéa est en outre complété par une disposition précisant que la volonté d'intégration doit être établie par la connaissance raisonnable d'une des langues nationales et par l'intégration dans la société belge (être membre d'associations, etc.).

Il faut également maintenir le délai de quatre mois dans lequel le procureur du Roi doit donner son avis. Si le délai d'un mois suffira sans doute au procureur du Roi pour examiner si l'intéressé n'a pas fait l'objet d'une condamnation définitive à de lourdes peines, il sera insuffisant s'il doit vérifier si des instructions sont en cours, différentes échappatoires existant en la matière. L'intéressé peut, par exemple, déménager juste avant de demander la nationalité belge ou introduire la demande de naturalisation dans un autre arrondissement judiciaire ou dans une autre région linguistique. Étant donné que le parquet du lieu de destination devra demander l'avis du parquet du lieu d'origine, par le biais du parquet général, et que le dossier devra en outre éventuellement être traduit, le délai d'un mois pourra parfaitement être contourné.

Il est impossible, en un mois, de recueillir des informations de l'étranger.

Nº 33 DE MME DE SCHAMPHELAERE**Art. 6****Supprimer le 4°.****Justification**

Cette suppression découle du maintien, à l'article 15, § 2, alinéa 1er, du délai de quatre mois dans lequel les avis doivent être donnés (voir l'amendement n° 32).

Nº 34 DE MME DE SCHAMPHELAERE**Art. 9****Supprimer cet article.****Justification**

Il convient de maintenir les conditions de base actuelles en matière de naturalisation. Un séjour de trois ans est insuffisant. Des durées de séjour allant de cinq à huit ans sont exigées dans les pays limitrophes. La réduction à trois ans de la durée du séjour aura incontestablement un effet d'aspiration, puisque la Belgique deviendra le pays dont les conditions de naturalisation seront les plus attrayantes.

Nº 35 DE MME DE SCHAMPHELAERE**Art. 10****Supprimer le 1°.****Verantwoording**

Dit amendement herstelt het huidige artikel 15, § 2, eerste lid. Dit is nodig omdat ook voor vreemdelingen die de Belgische nationaliteit willen verwerven door middel van de nationaliteitskeuze dient nagegaan te worden of de integratiewil van de belanghebbende voldoende is.

Aan het huidige artikel 15, § 2, eerste lid wordt toegevoegd dat de integratiewil onder meer moet blijken uit een redelijke kennis van één van de landstalen en uit de inburgering in de Belgische samenleving (lidmaatschap van verenigingen, ...).

Bovendien is het bevredigend dat bij de voorbereiding van de wetswijziging tijdens de vorige legislatuur van een aantal bepalingen betreffende het huwelijk — waarbij het de bedoeling was schijnhuwelijken te bestrijden — door een aantal parlementairen van de huidige meerderheidspartijen voorstellen werden ingediend om in dit kader ook de nationaliteitswetgeving te herzien. Het huidig voorstel leidt er toe dat een vreemdeling die 3 jaar in België verblijft en 6 maand gehuwd is met een Belg bijna automatisch Belg wordt. De integratiewil, en daarvan niet zelden gekoppeld het onderzoek naar de oprechtheid van het huwelijk, moet inderdaad niet meer worden onderzocht. Het is duidelijk dat de voorgestelde tekst interessante perspectieven biedt voor mensenhandelaars.

Buitenlandse informatie kan in een periode van één maand onmogelijk worden ingewonnen.

Nr. 33 VAN MEVROUW DE SCHAMPHELAERE**Art. 6****Het 4° weglaten.****Verantwoording**

Dit vloeit voort uit het behoud van de adviestertermijn van vier maanden in artikel 15, § 2, eerste lid (zie amendement nr. 32).

Nr. 34 VAN MEVROUW DE SCHAMPHELAERE**Art. 9****Dit artikel weglaten.****Verantwoording**

De huidige basisvooraarden voor de naturalisatie dienen behouden te blijven. Een verblijfsduur van 3 jaar is te kort. In onze buurlanden wordt voor de naturalisatie een termijn van 5 tot 8 jaar gehanteerd. Het inkorten van de verblijfsduur tot 3 jaar zal ongetwijfeld een aanzuigeffect tot gevolg hebben, vermits België dan het land zou zijn met de aantrekkelijkste voorwaarden om de naturalisatie te kunnen aanvragen.

Nr. 35 VAN MEVROUW DE SCHAMPHELAERE**Art. 10****Het 1° weglaten.**

Justification

Le projet de loi prévoit de compléter l'actuelle déclaration « Je déclare vouloir acquérir la nationalité belge et me soumettre à la Constitution et aux lois du peuple belge » par les mots « et à la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales ».

Étant donné que cette convention a été approuvée par la loi du 13 mai 1955, sa mention fait en fait double emploi avec celle des lois du peuple belge. Nonobstant l'importance de cette convention, on peut se demander quelle raison justifie de la mentionner expressément.

Nº 36 DE MME DE SCHAMPHELAERE

(Amendement subsidiaire à son amendement n° 35)

Art. 10

Au 1°, insérer le mot « européenne » entre le mot «Convention» et les mots «de sauvegarde».

Nº 37 DE MME DE SCHAMPHELAERE

Art. 10bis (nouveau)

Insérer un article 10bis, libellé comme suit:

«Art. 10bis. — L'article 23, § 1er du même Code est remplacé par la disposition suivante :

«Art. 23. — § 1er. Les belges qui ne tiennent pas leur nationalité d'un auteur belge au jour de leur naissance et les Belges qui ne se sont pas vu attribuer leur nationalité en vertu de l'article 11 et qui ont fait une déclaration conformément aux articles 12bis et 13 ou qui ont fait une demande de naturalisation conformément à l'article 21, peuvent, s'ils manquent gravement à leurs devoirs de citoyen belge, s'ils ont acquis la nationalité belge sur la base de faux documents ou s'ils font manifestement preuve de mauvaise volonté pour s'intégrer, être déchus de la nationalité belge.»

Justification

Cet ajout est nécessaire pour retirer la nationalité belge à ceux qui ont acquis la nationalité belge sur la base de documents qui, par la suite, se révèlent être faux ou à ceux qui n'ont pas ou pas suffisamment la volonté de s'intégrer.

L'article 23, § 1er, proposé, ne viole pas le principe d'égalité, étant donné que les immigrés qui ont acquis la nationalité belge par option, déclaration ou par naturalisation ont accompli un acte qui présume leur volonté d'intégration.

Verantwoording

In het ontwerp wordt voorgesteld de huidige vermelding «Ik verklaar Belgisch staatsburger te willen worden en de Grondwet en de wetten van het Belgische volk te zullen naleven» aan te vullen als volgt: «en het verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden te zullen naleven.»

Gelet op het feit dat dit Verdrag goedgekeurd werd bij de Wet van 13 mei 1955 is dit eigenlijk een dubbel gebruik met de vermelding dat men de wetten van het Belgische volk zal naleven. Onafgezien van het belang van dit Verdrag stelt zich de vraag waarom dit specifiek moet worden vermeld.

Nr. 36 VAN MEVROUW DE SCHAMPHELAERE

(Subsidiair amendement op haar amendement nr. 35)

Art. 10

In het 1°, het woord «Europees» toevoegen tussen de woorden «en het» en de woorden «Verdrag tot bescherming».

Nr. 37 VAN MEVROUW DE SCHAMPHELAERE

Art. 10bis (nieuw)

Een artikel 10bis invoegen, luidende :

«Art. 10bis. — Artikel 23, § 1, van hetzelfde Wetboek wordt vervangen als volgt:

«Art. 23. — § 1. De Belgen die hun nationaliteit niet hebben verkregen van een ouder die Belg was op de dag van hun geboorte en de Belgen wier nationaliteit niet werd toegekend op basis van artikel 11 en die een verklaring hebben afgelegd overeenkomstig de artikelen 12bis en 13 of een verzoek om naturalisatie hebben bericht overeenkomstig artikel 21, kunnen indien zij ernstig tekortkomen aan hun verplichtingen als Belgisch burger, de Belgische nationaliteit hebben verkregen op grond van valse documenten, of de manifeste onwil vertonen om zich te integreren, van de Belgische nationaliteit vervallen worden verklaard.»

Verantwoording

Deze aanvulling is nodig om de Belgische nationaliteit ook te ontnemen van diegenen die de Belgische nationaliteit hebben verkregen op basis van documenten die achteraf vals blijken te zijn of degenen die niet of onvoldoende bereid zijn zich te integreren.

Het voorgestelde artikel 23, § 1, houdt geen schending in van het gelijkheidsbeginsel aangezien de vreemdelingen die de Belgische nationaliteit hebben verkregen door nationaliteitskeuze, nationaliteitsverklaring of door naturalisatie een handeling hebben gesteld waarbij hun wil tot integratie wordt verondersteld aanwezig te zijn.

Nº 38 DE MME DE SCHAMPHELAERE

Art. 14

Remplacer cet article comme suit:

«Art. 14. — La présente loi entre en vigueur le premier jour du deuxième mois qui suit celui au cours duquel elle a été publiée au Moniteur belge.»

Justification

Une période de transition de deux mois est nécessaire pour donner le temps aux maisons communales, aux fonctionnaires de l'état civil, aux parquets, aux tribunaux et aux services de la commission des Naturalisations de se préparer comme il se doit à la modification proposée de la loi. Les modifications proposées dans le projet sont en effet de nature à provoquer immanquablement une forte augmentation des déclarations de nationalité et des demandes de naturalisation.

Nº 39 DE MME DE SCHAMPHELAERE

(Amendement subsidiaire à l'amendement n° 20)

Art. 4

Au 1° de cet article, dans le § 1er, 2°, proposé, supprimer les mots «né à l'étranger».

Nr. 38 VAN MEVROUW DE SCHAMPHELAERE

Art. 14

Dit artikel vervangen als volgt:

«Art. 14. — Deze wet treedt in werking op de eerste dag van de tweede maand volgend op de bekendmaking ervan in het Belgisch Staatsblad.»

Verantwoording

Een overgangsperiode van twee maanden is nodig om de gemeentehuizen, de ambtenaren van de burgerlijke stand, de parketten, de rechtkanten en de diensten van de commissie naturalisaties de nodige tijd te geven zich degelijk voor te bereiden op de voorgestelde wetswijziging. De in het ontwerp voorgestelde wijzigingen zijn immers van die aard dat er ongetwijfeld een sterke toename zal zijn van nationaliteitsverklaringen en naturalisatieaanvragen.

Nr. 39 VAN MEVROUW DE SCHAMPHELAERE

(Subsidiair amendement op het amendement nr. 20)

Art. 4

In het 1° van dit artikel, in het voorgestelde § 1er, 2°, de woorden «in het buitenland geboren» doen vervallen.

Mia DE SCHAMPHELAERE.